

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΠΑΜ. Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῶ, Βερικέτ-χάν ἀρ. 3 καὶ 4
παρὰ τῆ αὐτοκρ. ὄθωμ. Τραπεζῆ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Λίρ. Ὅθ. 4
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἄλλο-
δαπῇ . . . . . φρ. χρυσᾶ 30

Ἐκδότης Ε. Κ. Κυριακίδης καὶ Σα

Τιμᾶται Παρ. 100.

ΕΚΑΙΔΟΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, τῆ 18 Μαρτίου 1887.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ ἑβδομάς. — Ἄστυ καὶ Προάστεια. — Ἐμπορικὸς καὶ Τραπεζιτικὸς Κόσμος. — Ἐπαρχιακὸς Φάκελος — Συναγωνισμὸς σιτηρῶν. — Ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα ἐν Θεσσαλονίκῃ. — Ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν πινακίδες. — Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος (σχιαγραφία). — Ἐκθεσις τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει Ἑλλ. Φιλεχπ. Συλλόγου. — Ναπολέων. — Ἀνάλεκτα. — Ποίησις. — Συμβουλαὶ καθ' ἑβδομάδα. — Ἐπιφυλλίς Ὁ Κύριος Ὑπουργός.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἡ συνάθροισις τοσούτων πριγκήπων ἐν Βερολίνῳ ἐπὶ τῆ ἐννενηκονταετηρίδι τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ καὶ ἡ μετὰ-θασίς εἰς Πετρούπολιν τοῦ πρίγκηπος Λοβάνωφ Ροβστόβσκη ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἐκτεθῶσι σκέψεις καθορίζουσαι τὴν κατάστασιν, ἣτις ἐξακολουθεῖ εὕρισκομένη ἐν τῷ αὐτῷ σταδίῳ τῶν διαπραγματεύσεων. Ἀνταποκριτὴς ἐκ Πιερουπόλεως ἔχων καλὰς συνήθως πληροφῶριαι ἀγγέλλει ὅτι δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξίν διαπραγματεύσεων τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως πρὸς τὴν ῥωσικὴν ἐπὶ ἀμοιβαίᾳ συνεννόησει. Ὁ πρίγκηψ Λοβάνωφ ἀντιπροσωπεύων ἤδη ἀπὸ πενταετίας τὴν ῤωσσίαν ἐν Βιέννῃ, διεξάγει ἐπιδεξίως τὰ διπλωματικὰ ζητήματα συνεννῶν τὸ διαλλακτικὸν πνεῦμα τῆ εὐσταθείᾳ. Ἰδίᾳ δὲ ἐκτιμᾶται παρὰ τοῦ ἀρχιδουκὸς Ἀλβέρτου, ἀντιπροσωπεύοντος παρὰ τῆ αὐστριακῆς Αὐλῆς κατ' ἐξοχὴν τὴν πολιτικὴν τῆς τηρήσεως πρὸς τὴν ῤωσσίαν φιλικῶν σχέσεων, εἰς ἃς αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκῖσκος Ἰωσήφ ἀποδίδει μεγίστην ἀξίαν. Ἐν χώραις, ἐν αἷς ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἐκφεύγει σχεδὸν ἐντελῶς τῆς ἐπιδράσεως τοῦ Κοινοβουλίου, εἰ καὶ φαίνεται ὡς κανονιζομένη πῶς παρ' αὐτῆς, αἱ προσωπικαὶ σχέσεις, καίτοι μὴ ἐπικρατοῦσαι, τὰ μέγιστα ἐπιδρῶσι τῆς καθορίσεως τῶν πρὸς ἀλλήλας σχέσεων τῶν χωρῶν. Τοῦτο κρατεῖ, ἐν ταῖς σχέσεσι τῆς Αὐστρίας πρὸς τὴν ῤωσσίαν. Πρὸ ἑκατονταετίας, ἀφ' ἧς ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνώσεως κατὰ καὶ συμμαχίας ἐπέβαλε τὴν πρώτην προσπέλασιν τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς ῤωσσίας, ἡ συμφωνία ἴσως διεταράχθη πολλάκις, κατέστη ἐνίοτε ἄγονος, καὶ ὑπεχώρησεν εἰς δεδηλωμένον ἀνταγωνι-

σμόν, πάντοτε ὁμως ἀπεκατέστη, ἐπὶ ἴσῃ εὐχαριστήσῃ τῶν δύο Κυβερνήσεων. Ἴνα δὲ μὴ ἐξέλθωμεν τῶν νῦν καιρῶν, δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν πολλὰς περιστάσεις, ἐν αἷς ἡ ῤωσσία καὶ ἡ Αὐστρία παρέσχον ἀμοιβαῖα δείγματα τοῦ πόθου αὐτῶν, ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως πρὸς ἀλλήλας φιλικῶν σχέσεων, καὶ ἐὰν ἔτι ἐδέησε νὰ ὑποστῶσι μεγίστας θυσίας πρὸς διατήρησιν αὐτῶν. Ἀρκοῦμεθα νὰ ὑπομνήσωμεν δύο μόνον περιστάσεις, λαμβάνοντες ταύτας ἐκ τῶν δύο ἄκρων μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς περιόδου. Ἐν ἔτει 1876, ἡ Αὐστρία ὑπέγραψε τὸ ὑπόμνημα τοῦ Βερολίνου, ἀκολουθήσασα οὕτω τῆ ῤωσικῆς Κυβερνήσει ἐν διπλωματικῇ πολιτείᾳ ἣν εἶχεν ἀποδοκιμάσει. Ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ ῤωσσία, οὐδεμίαν προτάξασα ἀντίστασιν κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Αὐστρίας ἐν τῇ Βοσνίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἐρζεγοβίνῃ, ἀπέδειξεν, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπολογίσῃ τὰ συμφέροντα καὶ τοὺς φόβους τῆς αὐστριακῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ πλανᾶται ὁ πιστεύων, ὅτι ὡς ἰσχυρίζονται πληροφῶριαι ἐκ γερμανικῆς πηγῆς, ἐπικεῖται ἡ ἀποκατάστασις τῆς τριπλῆς Συμμαχίας. Περὶ φιλικῶν σχέσεων καὶ περὶ εὐρείας συνεννόησεως πρόκειται, ναί, οὐχὶ ὁμως καὶ περὶ συμμαχίας. Ἡ ῤωσσία εἶναι εὐδιάθετος νὰ λάβῃ θέσιν παρὰ τῆ αὐστρογερμανικῆς συμμαχίας, οὐχὶ ὁμως καὶ νὰ μετᾶσχη αὐτῆς. Οὐ μόνον κρίνει τὴν ἀπλῆν συνεννόησιν ὡς ἐπωφελεστέραν πάσης κυρίως εἰπεῖν συμμαχίας, διότι ἡ συνεννόησις ἐπιτρέπει τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐλευθερίας περὶ τὴν ἐνέργειαν κατὰ τι, καὶ τὸ δυνατόν τῆς τελείας ἀποχῆς, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ συνεννόησις ἐπιτρέπει νὰ παρίσταται τις ὡς ἀπλοῦς θεατῆς εἰς τινὰς περιπλοκάς, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται νὰ καίῃ τὰ δάκτυλά του ἐξάγων ἐκ τῆς πυρᾶς τὰ κάστανα, ἐπ' ἐφελείᾳ ἄλλων. Ἡ ῤωσσία κρίνει, ὅτι ἡ ρητὴ συμμαχία ἐμβάλλει εἰς μεγάλους κινδύνους καὶ εἰς σπουδαίας δυσχερείας. Ἡ πρὸς τὴν ῤωσσίαν συμμαχία ἐπέτρεψεν ἐκείνη νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν γερμανικὴν ἐνότητα, διὰ τῆς Γερμανίας δὲ, ὀφειλοῦσης τῆ ῤωσσίᾳ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς, ἐδέθησαν αἱ χεῖρες αὐτῆς, ἐν ἔτει 1878. Ἐκ τῆς γερμανικῆς ἐνότητος προήλθεν ἡ παλινὸρθωσις ἰσχυρᾶς αὐστρογγερμανικῆς μοναρχίας. ἀντικαταστήσασθαι αὐτοκρατορίαν, ἀσθενῆ, ὑπονομιεμένην καὶ ἀποσυντεθειμένην δι' ἐμφυλίων ἀγῶνων. Ἐπὶ τέλει δὲ, πρὸ τριετίας, ἐπὶ τῆς ἀγγλογερμανικῆς ῤήξεως, μόνιμος συμμαχία πρὸς τὴν Γερμανίαν ἠδύνατο νὰ παρασύρῃ τὴν ῤωσσίαν εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλ' ἡ ῤωσσία οὐδόλως ἐπιθυμεῖ

νά περιπλακῆ εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ἔτι δ' ἔλαττον; διανοεῖται νὰ συμπράξῃ, ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τοὺς σκοποὺς τρίτου, ἐξασθενοῦσα τὴν δύναμιν ταύτην. Ὡς δὲ διαφέρει αὐτῇ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν σμίκρυνσιν τῆς Γαλλίας, ἐπίσης οὐδὲν ἔχει συμφέρον εἰς τὴν ταπείνωσιν τῆς Ἀγγλίας. Ἀφ' ἐνὸς δὲν εἶναι ὅλως ἀδύνατος ἡ παγίωσις φιλικῶν σχέσεων τῆς Ρωσσίας πρὸς τὴν Ἀγγλίαν· ἐφ' ὅσον ὁ Γλάδστον διηύθυνε τὰ κοινά, ἡ ῥωσικὴ Κυβέρνησις οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον παράπονον ἔσχε κατὰ τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Ἀφ' ἑτέρου, ἡ ταπείνωσις τῆς Ἀγγλίας θὰ ἐνέβαλλεν εἰς κίνδυνον, ἐπίσης καὶ ἡ σμίκρυνσις τῆς Γαλλίας, τὴν εὐρωπαϊκὴν ἰσορροπίαν, ἣν ἡ Ρωσσία ἰδίᾳ φροντίζει νὰ διασώσῃ καὶ νὰ παγιώσῃ. Οἱ ἐν Πετρούπολει κρίνουσιν, ὅτι, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης, δεόν νὰ μείνωσιν ἐν Εὐρώπῃ Δυνάμεις, ἀπέχουσαι τοῦ συστήματος τῶν συμμαχιῶν· διότι ἀρίστη ἐγγύησις κατὰ πολέμου εἶναι τοῦτο, νὰ μὴ δύναται ὁ θέλων νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸν νὰ ὑπολογίζῃ μετὰ βεβαιότητος τὸ μέγεθος τῶν κινδύνων, εἰς οὓς ἐκτεθήσεται.

ὑποκείμενον ἄρα τῶν ἐν Βιέννῃ ἀρξαμένων, ἐν Πετρούπολει δὲ νῦν διεξαγομένων ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Λοβάνωφ διαπραγματεύσεων, δὲν εἶναι διττῆ, οὔτε τριπλῆ, οὔτε τετραπλῆ συμμαχία, ἀλλὰ μόνον ἐδραία καὶ καλῶς ὠρισμένη συνεννόησις.

Τὰ ἐπίλοιπα νέα τῆς ἐβδομάδος συνοψίζονται ἐν τοῖς ἐξῆς: ἐξακολουθεῖ ὁ κόμης Ροβιλάν νὰ ᾔηται εὐδιάθετος εἰς τὴν γερμανοαυστριακὴν συνεννόησιν, ἐξακολουθεῖ ὁ Κάτκωφ μεταβαίνων εἰς Πετρούπολιν τῇ προσκλήσει τοῦ Τσάρου καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐργαζόμενα τὰ ὑπουργεῖα τῶν στρατιωτικῶν ὄλων τῶν δυνάμεων. Δύο ὁμοῦ δυνάμεων τὰ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργεῖα προέβησαν ἔτι περαιτέρω· τὸ μὲν αὐστριακὸν ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον ὀρίζουσαν μέτρα ἀντικαταστάσεως τῶν τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων τῶν τυχόν προσκληθησομένων ὑπὸ τὰς σημαίας, ὁ δὲ ῥωσσος ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργῶν ἠγόρασε προμηθείας διὰ τὰ τραυματιοκομεῖα. Τοῦτο ὀνομάζεται κατὰ τὰς νέας δημοσιογραφικὰς ἐκφράσεις, ἔναρξις συνεννοήσεως τῶν μεγάλων δυνάμεων.

Ἴδου ὁμοῦ καὶ ἐν εἰρηνικὸν σύμπτωμα.

Ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ, ὅπερ συνῆλθεν ἐν Παρισίοις τῇ 3 Μαρτίου, ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργός, κ. Φλουράνς, ἀνέγνω ἐγκύκλιον, πεμφθεῖσαν παρ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διπλωματικούς πράκτορας τῆς Γαλλίας, προκειμένου περὶ τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ 1889. Ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ταύτῃ ὁ ὑπουργός προσκαλεῖ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Γαλλίας νὰ γνωστοποιήσωσιν εἰς τὰς Δυνάμεις, παρ' αἷς εἶνε διαπεπιστευμένοι, τὴν ταχθεῖσαν ἐποχὴν διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐκθέσεως, νὰ ταῖς ἀνακοινώσωσι τὰ περὶ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ἔγγραφα, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἡμιεπίσημον αὐτῶν συνδρομήν, διευκολύνουσαι εἰς τοὺς ὑπηκόους τῶν τὰ πρὸς συμμετοχὴν μέσα. Πολλὰ ἀπαντήσεις ἐλήφθησαν ἤδη. Ὅλα τὰ Κράτη τοῦ Νέου Κόσμου παρεδέχθησαν τὴν ἐκθεσιν, ὡς καὶ τὰ κυριώτερα Κράτη τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς. Ἐν Εὐρώπῃ ὅλα τὰ μικρὰ Κράτη παρεδέχθησαν, καὶ ἐκ τῶν μεγάλων ἡ Ἀγγλία. Ἡ Γερμανία, Ρωσσία καὶ Αὐστρία ἐτήρησαν μέχρι τοῦδε ἐπιφύλαξιν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἐλπίζεται, ὅτι θὰ ἐπιτρέψωσι τὴν σύστασιν βιομηχανικῶν ἐπιτροπῶν, καὶ ὅτι καὶ αὐταὶ ἐπισήμως θὰ μετὰσχωσι τοῦ ἐπιστημονικοῦ τμήματος τῆς ἐκθέσεως, ὡς καὶ τοῦ φιλολογικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ.

ΑΣΤΥ ΚΑΙ ΠΡΟΑΣΤΕΙΑ

Ἡ Κωνσταντινούπολις δημοσιεύσασα ἡμέτερον ἄρθρον ἐν ᾧ ἐν πνεύματι ἀμεροληψίας ἐξηγήθησαν κρίσεις τινὲς περὶ τοῦ ἐνοριακοῦ κανονισμοῦ παρέλειψε τὸ προοίμιον αὐτοῦ· παρατηροῦμεν τῇ διευθύνσει τοῦ φύλλου τούτου ὅτι ὤφειλε κατὰ καθῆκον δημοσιογραφικῆς ἀμεροληψίας καὶ λεπτότητος νὰ ἀναδημοσιεύσῃ αὐτὸ ἀκέραιον.

* *

Πληροφορούμεθα ὅτι ἐν τῇ συνεδριάσει τῶν δύο νομοθετικῶν σωμάτων Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ε. Μ. Συμβουλίου καθ' ἣν συνεζήτηθη καὶ ἐγένετο παραδεκτὸς διὰ πλειοψηφίας ὁ ἐνοριακὸς κανονισμὸς, ἐρμηνεῖται τινες σημειωθεῖσαι ἐν τοῖς πρακτικοῖς παρελείφθησαν νὰ προσαρτηθῶσιν εἰς τὸ κείμενον· οὕτως ἡ κανονιστικὴ ἐκείνη διάταξις, καθ' ἣν ὁ ἀλλάσσειν τὸν τρόπον κατοικίας πρὸ τῆς λήξεως μιᾶς διετίας φαίνεται ἀποβάλλον τὰ ἐνοριακά του δικαιώματα καὶ ἀναγκαζόμενος νὰ διατρέξῃ νέαν διετίαν ἐν τῇ νέᾳ του συνοικίᾳ, δεόν νὰ μὴ ἐξηγητῆ κατὰ γράμμα· ὁ ἐγγραφεὶς ἀπαξ ἐν τινι συνοικίᾳ καὶ δι' οἰοῦσθ' ὅτι ὅλους δὴποτε λόγους ἐγκαθιστάμενος ἐν ἄλλῃ πρὶν ἢ λήξῃ ἡ ἀρξαμένη διετία ἐφοδιάζεται διὰ τῆς ἀναγκαίας ἐνοριακῆς ἀποδείξεως δυνάμει τῆς ὁποίας ἀποκτᾷ τὰ ἐνοριακά του δικαιώματα εὐθὺς ἅμα ἤθελε συμπληρώσει τὴν διετίαν ἐν τῇ εἰς ἡμετέρωσιν συνοικίᾳ ἢ καὶ ἐν τρίτῃ ἢ τετάρτῃ ἐὰν ἐντὸς τῆς διετίας ἤθελε μεταβάλλῃ τρίς ἢ τετράκις τὴν κατοικίαν του. ὥστε κατὰ τὴν γενομένην ἐρμηνείαν ἀναγνωρίζεται ὡς τακτικὸς ἐνορίτης σήμερον πᾶς ὁ ἀπὸ διετίας ἐγκατεστημένος ἐν τινι συνοικίᾳ οὗτος δὲ μετοικῶν τυχὸν εἰς ἄλλην μεταφέρει τὰ ἐνοριακά του δικαιώματα ἀρκεῖ νὰ ᾔηται ἐφοδιασμένος διὰ τῶν ἀναγκαίων ἀποδείξεων καὶ νὰ ἐγγραφῇ ἀμέσως ἐν τοῖς καταλόγοις αὐτῆς· οἱ δὲ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν σήμερον τοῦ ἐν λόγῳ κανονισμοῦ μὴ ἔχοντες συμπληρωμένην τὴν διετὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἀποκλείονται παντὸς ἐνοριακοῦ δικαιώματος μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ εἰρημένου χρονικοῦ διαστήματος ἀδιάφορον ἂν ἡ συμπλήρωσις αὕτη γίνῃ ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐν ἣ ὀικοῦσι σήμερον ἢ ἐν ἄλλῃ εἰς ἣν ἤθελον μεταβῆ κατόπιν πρὸς ἐγκατάστασιν.

Δὲν ἀποστεροῦνται ὡσαύτως τοῦ ἐνοριακοῦ τῶν δικαιώματος οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκατεστημένοι ἐγγαμοὶ ἀλλὰ τῶν ὁποίων αἱ σύζυγοι εὐρίσκονται ἐν ταῖς οἰκείαις πατρίσι, ὑποχρεοῦνται ὁμοῦ οἱ τοιοῦτοι νὰ κατοικῶσιν ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐγγραφομένοι ἐν τοῖς καταλόγοις αὐτῆς, οὐχὶ δ' ἐν τοῖς διαφόροις ἐργαστηρίοις καὶ χανίοις μακρὰν τῶν συνοικιῶν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰς λοιπὰς ἀτελείας, ἅς διὰ μακρῶν ὑπεδείξαμεν τοῦ ἐν λόγῳ κανονισμοῦ, καὶ ἰδίᾳ τοῦ τελευταίου ἄρθρου, δεόν νὰ ἐπανορθωθῶσιν.

Τὸ τυπογραφεῖον Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ, ἐν ᾧ ἐκτυποῦται ἡ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ μετακομίζεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ χάνιον **Ναυλιῶν** κατὰ τὴν μεγάλην ὁδὸν **Πεμπτοπαζάρου** παρὰ τὰ ἡμέτερα Γραφεῖα.

Συνιστῶμεν τὸ τυπογραφεῖον τοῦτο διὰ τοὺς καλλιτεχνικοὺς καὶ συνάμα συγκαταβατικούς ὄρους ὑφ' οὓς ἀναλαμβάνει πᾶσαν σχετικὴν παραγγελίαν.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Αἱ τελευταῖαι βροχαὶ πεσοῦσαι καὶ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἐν τοῖς παραλίοις τοῦ Εὐξείνου καὶ Μαρμαρᾶ, ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Ἀρχιπελάγους, Αἰγαίου, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, ἐζωογόνησαν τοὺς ἀγρούς, οἱ δὲ γεωργοὶ ἀναθαρρήσαντες ὑμνολογοῦσι τὸν Κύριον. Οἱ σίτοι καὶ τὰ ἄλευρά εἰσιν ὑπεστηριγμένοι.

Σίτοι σκληροὶ Ρωσσίας ἢ ὀκτ' παρ. 60. — Ρωμυλίας, Ἀδριανουπόλεως, Ραιδεστοῦ καὶ Σαμφούντος ὡσαύτως. — Γίρκας καὶ Ἀζύμων Ρωσσίας, Βλαχίας, Δουνάβεως καὶ Ρωμυλίας, γρ. 23 τὸ κοιλόν. — Ἀπαλοὶ Πύργου, Φιλιππουπόλεως, Βάρνης καὶ Βαλ-

τσικίου γρ. 22 1]2 τὸ κοιλόν. — Ἀραβόσιτοι Δουνάβεως τὸ κ. 12 1]2, Εὐξείνου 13. — Κριθαὶ Ρωμυλίας καὶ Δουνάβεως 11 1]4. — Σικάλεις 14. — Λινόσποροι Ἰσμίτης καὶ τῶν περίξ τὸ κ. γρ. 24. — Ραιδεστοῦ 23 1]2.

Ἡ παρακαταθήκη τῶν σκληρῶν σίτων εἶναι ἐλαχίστη· ἐπωλήθησαν κοιλὰ 5,000· τῶν Γίρκης καὶ Ἀζύμων οὔτε παρακαταθήκη οὔτε πράξεις· τιμαὶ ὀνομαστικά· ἐκ τῶν ἀπαλῶν ἐπωλήθησαν κ. κ. 35,000, παρακαταθήκη κ. κ. 120.000· ἡ ἀγορὰ βελτιωμένη ἕνεκα τῶν προμηθειῶν τῆς κυβερνήσεως, αἱ δὲ τιμαὶ ὑπεστηριγμέναι τόσον ἐν ταῖς χώραις τῆς παραγωγῆς ὅσον καὶ ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἀγοραῖς.

* *

Τὰ εἶδη τῆς ἐξαγωγῆς στάσιμα ἐκτὸς τοῦ ὀπίου οὔτινος αἱ τιμαὶ ὑψώθησαν πάλιν· πωλεῖται κατὰ ποιότητος ἀπὸ γρ. 215 μέχρι 250 ἡ ὀκτ.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ

Τῇ συντάξει,

Μετ' ἐκπλήξεώς μου ἀνέγων ἐν τῷ 7ῳ ἀριθμῷ τῆς ἀξιολόγου ὑμῶν ἐφημερίδος, ὅτι ὁ κ. Ἀλέξ. Ἐμμ. Κοντολέων εἶναι, κατὰ τὸν ἀθηναϊκὸν «Αἰῶνα», Ἐφορος τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς Σμύρνης καὶ ὅτι τὸ ὑπ' αὐτοῦ περιγραφόμενον ἀνάγλυφον εἶναι πρόσφατον ἀπόκτημα τοῦ ρηθέντος Μουσείου.

Καθῆκόν μου ἡγοῦμαι, ἐν τῇ ιδιότητί μου, νὰ παράσχω ὑμῖν χάριν τῆς ἀληθείας ἀσφαλεστέρας περὶ τούτου πληροφορίας.

Ὁ κ. Ἀλέξ. Ἐμμ. Κοντολέων ἐχρημάτισε πρὸ ἐμοῦ Ἐπιμελητῆς, ἀλλ' οὐδέποτε Ἐφορος τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς ἡμετέρας πόλεως. Τὸ δ' ὑπ' αὐτοῦ περιγραφόμενον ἀνάγλυφον εὗρεθὲν ἐν Οὐσακίῳ πρὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ἀνάκειται ἐν τῷ Μουσείῳ, ᾧ τινι ἐδωρήσατο αὐτὸ ὀριστικῶς ὁ ἀξιότιμος κ. Γεώργιος Λάτρης τῇ 10 Σεπτεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὡς τὸ κατάστιχον τῶν προσφορῶν μαρτυρεῖ.

Ἐν Σμύρνη, τῇ 14 μαρτίου 1887.

Ὅπως Ἑμέτερος

ΣΤΙΛΠΩΝ ΠΙΤΤΑΚΗΣ,

Ἐπιμελητῆς τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ.

(Εἰδικῷ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ.)

Τὴν ἐμφάνισιν τῆς Ἐπιθεώρησεως εὐφροσύνως ἐνταῦθα ἐχαίρετίζαμεν ὡς ἓνα ἐπὶ πλεόν πνευματικὸν μετὰ τῆς πρωτευούσης δεσμόν. Καὶ τοιούτων δεσμῶν μεγάλην ἔχομεν ἀνάγκην ἡμεῖς οἱ ἐπαρχιωταί, διότι ἔχομεν τὴν ἀτυχίαν νὰ καλώμεθα . . . ἐπαρχιωταί.

Εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων τῆς πρωτευούσης οὐχὶ σπανίως παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη ὅπως καταφεύγωμεν διὰ δύο ἰσχυροὺς λόγους. Διότι οἱ δημοσιογράφοι τῆς ἡμετέρας πόλεως ἕνεκα διαφόρων πολλὰκις λόγων θέτουσι φίμωτρον εἰς τὸ στόμα αὐτῶν καὶ πέδας εἰς τὰς χεῖρας καὶ διότι τὰς ἐπιθυμίας καὶ εὐχὰς ἡμῶν, ὅσας ἀπευθύνομεν τοῖς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διὰ τῶν ἐγχωρίων φύλλων, σπανίως βλέπομεν ἐξικνουμένας μέχρι τοῦ ποθητοῦ τέρατος.

Ὅθεν ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι καὶ ἡ Ἐπιθεώρησις θέλει προθύμως διερμηνεύει τοὺς ἐκάστοτε ἐκφραζομένους ὑπὸ τῶν ἐπαρχιῶν πόθους, καταρχόμεθα σήμερον τῶν ἐντεῦθεν ἀνταποκρίσεων ἡμῶν, εὐχόμενοι ἵνα εὐρωσιν αὐταὶ ἡχῶ ὅπου δεῖ.

Καὶ πρώτιστον πάντων σπεύδομεν ν' ἀναγράψωμεν σημαντικώτατον γεγονός, ὅπερ ἀντιπαρήλθον σχεδὸν ἐν σιγῇ αἱ ἐνταῦθα ἐφημερίδες, ἀντὶ νὰ ὑποδείξωσι τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ καὶ τὰς ἐνδεχομένας σοβαρὰς συνεπειὰς τῇ τε Σεβ. Κυβερνήσει καὶ τῇ Μεγ. Ἐκκλησίᾳ, ἵνα ἀμφοτέραι λαμβάνουσαι τὰ προσήκοντα μέ-

τρα ἄρωσιν ἀπὸ τοῦ μέσου ὀριστικῶς τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου.

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ἄπασαν τὴν τλήμονα Μικρασίαν, ὡς νέφη ἀκρίδων, πολλῶ ἐπιζημιώτεροι τῷ κράτει καὶ τῷ γένει τῶν κολεοπτέρων τούτων λυμάνονται οἱ διαμαρτυρόμενοι ἱεραπόστολοι διαταράττοντες τὰς συνηθείσεις τῶν ἀπλοϊκῶν καὶ θέτοντες τοιοῦτοτρόπως μάχαιραν μετὰ τέκνων καὶ πατρὸς, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν καὶ ἐν ἔτι ἐπιπροστιθέντες ῥῆγμα εἰς τὴν πολλὰ χόθεν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ὑποβλεπομένην πορφύραν τῆς ταλαίνης μητρὸς Ἐκκλησίας.

Τοιοῦτοι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὡς πειναλέοι λύκοι ἐπέδραμον ἀπειλοῦντες καὶ τὸ ποίμνιον τοῦ ἀγίου Σμύρνης. Ἄλλ' ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει μητροπολίτης ἡμῶν, φύσει ἀτόλμου χαρακτῆρος καὶ ἐστερημένος τῶν φώτων τῆς παιδείας δι' ὧν ἤθελε δίδει τὴν ἐπαπειλοῦσαν τὸ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν του κηδεμονίαν πλήρωμα θύελλαν, ἀφῆκε τὰ πράγματα ν' ἀκολουθῶσι τὸν ῥοῦν αὐτῶν ἀπροσκόπτως ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οἱ ἀγαθοὶ φίλοι τοῦ θεοῦ λόγου κατώρθωσαν νὰ ἐπιφέρωσι ῥῆγμα εἰς τὰς τάξεις τῶν ἡμετέρων καὶ νὰ σχηματίσωσι τάγμα νεοφωτιστῶν ἐκ τινῶν ψωραλέων προβάτων τῆς ἡμετέρας ποιμνῆς. Ὑπάρχουσι τινες οἱ ὅποιοι, ἐν ὄλῃ τῇ ἀφελείᾳ αὐτῶν καὶ τῇ νωχελείᾳ, ῥοφῶντες ἡδυπαθῶς τὸ σιγαρέττον ἢ χασμώμενοι θορυβωδῶς, ἀνυψοῦσι τοὺς ὤμους περιφρονητικῶς καὶ μόλις ἀξιοῦντες νὰ λαλήσωσι περὶ τοιαύτης τινὸς ὑποθέσεως ὡς περὶ παρωνυχίδος π. χ., σοὶ λέγουσι: — Δὲν βαρύνεσαι νὰ φροντίζης περὶ ψωραλέων προβάτων; — Πολὺ καλὰ, κύριοι! Σύμφημι. Εἶναι ψωραλέα πρόβατα οἱ προσηλυτιζόμενοι. Εἶναι ἀπολωλότα πρόβατα. Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς ποιμὴν μείζονα αἰσθάνεται χαρὰν ἀνευρίσκων ἐν ἀπολωλὸς πρόβατον ἢ κατέχων ἀσφαλῆ τὰ ἐπίλοιπα. Ὁ πατήρ τοῦ ἀσώτου ἔσφαξε τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν ἐπὶ τῇ ἐπανάδῳ τοῦ ἀπολωλότος τέκνου. Καὶ ἡμεῖς, ἡμεῖς μάλιστα οἵτινες τοσοῦτον ἀριθμητικῶς ἐξηντλήθημεν, μετὰ πόνου πρέπει νὰ βλέπωμεν τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς προβάτου, ἔστω καὶ ψωραλέου, καὶ ἀνευδότης νὰ ἐργαζώμεθα ὅπως ἐπαναφέρωμεν αὐτὸ εἰς τὴν μάνδραν μας. Λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι ὁ ἀποσπώμενος ἐκ τῶν κόλπων τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας κατ' ἀνάγκην θὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὰς ἐθνικὰς ἀγκάλας; Δὲν ἀναλογίζεσθε ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὸς ἀπώλυτου ἀπόλλυται μία γενεὰ καὶ ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ αἱ ἀπώλειαι τῶν μονάδων καθίστανται ἀπώλειαι χιλιάδων; Κωφεύομεν νῦν, ἀλλὰ τὰ συναγειρόμενα νέφη δὲν θέλουσι βραδύνει νὰ ἐκχύσωσι τοὺς χειμάρρους των ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν . . .

Κατὰ τῶν ἀσυνειδήτων τούτων, ἀγοραπωλητῶν τῶν συνειδήσεων, ψευδιεραποστόλων μόλις πρὸ διετίας ἐλήφθη πρόνοια. Συνέστη ἀδελφότης, ταῖς ἐνεργείαις τῶν ἰδιωτῶν καὶ οὐχὶ τῶν πνευματικῶν ἡμῶν ἀρχηγῶν, σκοποῦσα τὴν καταπολέμησιν τῶν λαοπλάνων τούτων δι' ἱεροκήρυκος ὃν ἰδίαις δαπάναις συντηρεῖ. Ἄλλ' ὁ ρηθεὶς ἱεροκήρυξ, ἀξιόλογος ἄλλως τε εἰς τὸ εἶδός του, δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν προσεκλήθη, οὔτε δύναται νὰ φέρῃ τὸν ποθητὸν ἀντιπερισπασμὸν, διότι διδάσκει μακρὰν τοῦ κέντρου τῆς συρροῆς τοῦ λαοῦ κατὰ τὰς Κυριακάς, ἐνῶ τούναντίον οἱ ἐπιδρομεῖς ἔστησαν τὸ ἑαυτῶν στρατηγεῖον ἐν τῇ προκυμαίᾳ.

Ἐν τῇ Προκυμαίᾳ, ἐν ᾗ κατὰ τὰ ἀπογεύματα τῶν Κυριακῶν ὁ ἐργατικὸς λαὸς ἀθρόος σπεύδει ὅπως λάβῃ ἀναψυχὴν, εὐρίσκει ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς ἰσογείου — σημειωτέον καὶ τοῦτο οὐδὲν εὐρίσκει κώλυμα ὁ εἰσερχόμενος, οὔτε βαθμίδας — αἰθούσης, ἣν εὐφημοῦντες οἱ κάπηλοι τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου «Εὐαγγελικὴν Αἴθουσαν» ἐβάπτισαν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀναπαυτικῶν ἐδωλίων καθεζόμενοι λαμβάνουσι πνεῦμα ἅγιον ἀπὸ τὸν Θεόληπτον ῥήτορα, τὸν ἀπεσταλμένον ἐκ περάτων Γαλιλαίας ἵνα διδάξῃ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν τοῦ Βοτοκούδου καὶ Παπουασίου. Καὶ γνωρίζετε τίς ὁ ῥήτωρ οὗτος; Θὰ ὑποθέτετε ἴσως ὅτι εἶναι ἀμερικανὸς τις ἢ ἄγγλος, ὅστις ἐλαυνόμενος ὑπὸ θρησκευτικῆς μανίας ἦλθε παρ' ἡμῖν τὸν προφήτην ἐπαγγελλόμενος. Οὐχὶ δυστυχῶς. Εἶναι εἷς Ἕλληνα ἀρνησίπατρις! Τὸ λέγομεν μετ' αἰσχύνης καὶ ἄλγους ψυχῆς . . . . . Ὁ Γεώργιος Κωνσταντίνου, — οὕτω καλεῖται ὁ ἀργυρώνητος οὗτος. — περιβληθεὶς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως τῶν διαμαρτυρομένων ἐπανεκαμψεν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς πολυτάλαντος καὶ κηρύττων τὸν

λόγον τοῦ Θεοῦ ἐμπαίζει καὶ αὐτὸν καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἀκούον-
τας. Ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι ἀρκεῖται εἰς τὸ κηρύττειν μόνον
ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ λεγομένῃ Αἰθούσῃ, εἰς τὴν Προκυμαίαν. Ὡ!
Ὁ ἄνθρωπος πληρώνεται καλὰ καὶ ἔννοεῖ νὰ ἐργασθῆ κατὰ
συνείδησιν, — ἂν ἔχη τοιαύτην. Ὁ ἀκάματος τοῦ θεοῦ λόγου
ἐξηγητῆς κηρύττει καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Εὐαγγελικῇ Ἐκκλησίᾳ.
Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι διαστειλάντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν ἀπορίᾳ θὰ
διερωτᾶσθε: — Τίς αὕτη ἡ Ἑλληνικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία;!
Σᾶς συμβουλεύομεν νὰ ἐρωτήσητε αὐτόθι τοὺς πνευματικοὺς ἡμῶν
πατέρας ἐνταῦθα, ἵνα κάλλιον πληροφορηθῆτε. Χάρις εἰς
τὰς φροντίδας, ἅς ὑπὲρ ἡμῶν καταβάλλουσι, χάρις εἰς τὰς ἀ-
νευδότους αὐτῶν προσπάθειας εἶδομεν καὶ αὐτὸ τὸ ἄγνωστον
φῶς διαυγάζον ἐν μέσῳ ἡμῶν, εἶδομεν ἀνεγειρομένην, ἐν μέσῳ
τοσοῦτων ἄλλων ποικιλιώνων οἰκοδομῶν καὶ μίαν «Ἑλληνι-
κὴν Εὐαγγελικὴν Ἐκκλησίαν!» Αὐτὴ δὲ εἶναι τὸ ὄγδοον θαῦ-
μα, καίπερ μὴ ἔχουσα ἀξιώσεις ὑπὸ ἔποψιν ἀρχιτεκτονικῆς νὰ
ταχθῆ εἰς τὴν σειράν τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἢ τοῦ τῆς Ἐ-
φέσου. Πρὸς ἐπίμετρον τῆς ἐκπλήξεώς σας, πρέπει νὰ σᾶς πλη-
ροφορήσωμεν ὅτι ἐν τῇ θαυμασίᾳ ταύτῃ Ἐκκλησίᾳ, τὴν δίκην
μύκητος ἀναφύεσθαι, ἐτελέσθησαν καὶ γάμοι κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν
Εὐαγγελικὸν δόγμα ἱεουργοῦντος τοῦ Ἑλληνοσ Αἰμά Γεωργίου
Κωνσταντίνου! . . . Ἀνάγκη ἀληθῶς νὰ ὁμολογήσωμεν τοῖς ἐν-
ταῦθα θρησκευτικοῖς ἡμῶν ναυκλήροις μυρίας χάριτας διότι ἡ
πεφωτισμένη αὐτῶν πρόνοια ἠξίωσεν ἡμᾶς ἵνα ἴδωμεν καὶ ἀκού-
σωμεν ὅσα οὐδὲ εἰς τοὺς χαλεπωτέρους χρόνους τοῦ παρεληλυθό-
τος ἀπετολμήθησαν.

Τὴν ἀπάθειαν ὅμως τῶν κυρίως ἐνδιαφερομένων δὲν ἐμιμήθη
ὁ ἄξεστος μὲν ἀλλὰ νοήμων λαός. Ἄν ἐξελέξατο τρόπον οὐχὶ
ἀβρόφρονα πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων του εἶνε συγγνω-
στός, διότι ἐν τῇ ἀπλοϊκότητι του ἀγνοεῖ τὰς ἀτραποὺς τῆς
πολιτικῆς. Εὐχόμεθα τὸ κίνημα τοῦ λαοῦ τοῦτο νὰ ἐγείρῃ τοὺς
ὑπνώττοντας βαρούχειον καὶ κινήσῃ τοὺς ἀποκαμόντας ἐκ τῆς . .
ἀναλγησίας.

Τὰς δύο τελευταίας Κυριακάς, 1ην καὶ 8ην μεσοῦντος, κατ'
ἐπανάληψιν καθ' ἣν στιγμὴν φλογερὸς ὁ κ. Γεώργιος Κωνσταν-
τίνου, ὡς ἄλλος Σαβοναρόλας, ἐξηκόντιζε τὰς ἀκτῖνας τῆς εὐ-
γλωττίας του κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, μέγα μέρος τοῦ ἀκρατη-
ρίου του ἀποτελούμενον ἐκ τῶν μὴ παγιδευθέντων ἀλλ' ἀκραι-
φῶν ὀρθοδόξων χειρωνακτῶν, ἀνηγέρθη καὶ ἤρξατο διὰ συριγμῶν
καὶ ποδοκρητημάτων καὶ βοῆς νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν
του κατὰ τοῦ ῥήτορος, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν
ἀστυνομίαν, ὅπως διαλύσῃ τὴν διαδήλωσιν. Τὸ σκάνδαλον διήρ-
κεσε μέχρι νυκτός, ὁ δὲ ἀπόστολος τῶν προτεσταντικῶν ἀλη-
θειῶν διὰ πλαγίας θύρας ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια, στερούμενος τῆς
ἀποστολικῆς αὐταπαρνησίας, ὅπως ἀντιμετωπίσῃ γενναιοφρό-
νως πάντα κίνδυνον.

Ταῦτα ἀρχοῦμεθα ν' ἀναγράψωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπιφυ-
λαττόμενοι νὰ θιξῶμεν καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ζήτημα, ἂν ἡ
χρεία τὸ καλέσῃ.

Ἐν Σμύρνῃ, τῇ 14 μαρτίου 1887.

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΙΤΩΝ.

Ἀπὸ πολλοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἡ κοινὴ γνώμη καὶ πρὸ πάντων ἡ τῶν
περὶ τὴν γεωργίαν ἀσχολουμένων, ἐξεφράσθη ὑπὲρ τῆς λήψεως
προστατευτικῶν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως μέτρων καὶ μάλιστα
ὑπὲρ τῶν σιτηρῶν. Τοῦτο δὲ διότι οἱ γαλλικοὶ σῖτοι δὲν δύναν-
ται πλέον νὰ συναγωνισθῶσι πρὸς τοὺς ἐξ Ἀμερικῆς καὶ τῶν Ἰν-
διῶν προερχομένους, οἵτινες πωλούμενοι εὐθηνότατα εἰς τὰς γαλ-
λικὰς ἀγορὰς ἐπιφέρουσι τοιαύτην ἔκπτωσιν τιμῶν εἰς τοὺς ἐγγω-
ρίους ὥστε ἐπίκειται ἡ καταστροφὴ τοῦ εἴδους τούτου τῆς πα-
ραγωγῆς ἐν Γαλλίᾳ. Πρὸς ἀποσόβησιν ταύτης ὑπεβλήθη ἐν τῇ
Γαλλικῇ Βουλῇ Νομοσχέδιον δι' οὗ ἐπιβάλλεται πρόσθετος φόρος
φράγκα 2 εἰς τὰ 100 χιλιάγραμμα (ὀκάδ. 78) ἐπὶ τῶν εἰσαγο-
μένων ξένων σιτῶν.

Ὅπως δὴ ποτε ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου ἀντικειμένου φέρονται
διάφοροι λόγοι καὶ σκέψεις ἐν αἷς πρωτεύουσιν αἱ περὶ ἀναπτύξεως
τῆς παραγωγῆς ἐν Ἰνδικῇ καὶ αἱ περὶ ἐπεκτάσεως τῆς γεωργίας
εἰς νέους τόπους, οὓς θὰ καταστήσῃ προσιτοὺς ἢ μετὰ δύο ἔτη
συντελουμένη τομῇ τοῦ Ἰσθμοῦ Παναμᾶ.

Ἀλλὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους καὶ σκέψεις ἀντικρούουσιν ἐπὶ ὑ-
περβολῇ καὶ ὡς μὴ στηριζομένους ἐπὶ βάσεων ἀσφαλῶν ὁ ἐν Ζυρί-
χῃ καθηγητῆς κ. Οὐόλφ, καὶ ἀναλυτικώτερον ὁ κ. Α. Γρανδώ,
ὅστις εὐρίσκει ὅτι ὁ πρόσθετος φόρος εἶναι περιττός διότι καὶ ἐν
Ἰνδικῇ καὶ ἀλλαχοῦ ὁ σῖτος δὲν παράγεται δωρεάν. Πρὸς ἀπό-
δειξιν δὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου φέρει τὰς ἐξῆς πληροφορίας.

Ἡ περυσινὴ σπορὰ σιτῶν καθ' ὅλην τὴν Ἰνδικὴν ἀνήρχετο εἰς
10 1/2 ἑκατομμύρια ἑκταρίων. Ἡ μέση εἰσοδεία ποικίλει αὐτό-
θι μετὰξὺ 6 1/4—11 3/4 ἑκατολίτρων καθ' ἑκτάριον, διότι
παρὰ τὰς γαίας τοῦ Πουντζὰπ καὶ Οὐδ, ἐνθα ἡ εἰσοδεία φθάνει
ἕως 10 3/4 ἑκατολ. τὰ περὶ τὴν Βομβάην καὶ τὸ Βεράρ μέρη πα-
ράγουσι μόνον 5—5 1/2 καθ' ἑκτάριον. Ἡ ὡς ἄνω σημειωθεῖσα
μέση εἰσοδεία ὑπολείπεται τῆς ἐν Γαλλίᾳ κατὰ 3 1/2 ἑκατολ.,
τῆς δ' ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ 14 περίπου. Οἱ καλλιεργούμενοι σῖτοι
εἶναι τεσσάρων εἰδῶν, λευκοί, κόκκινοι, σκληροὶ καὶ ἀπαλοί, ἐξ
ῶν οἱ σκληροί, ἄσπροι ἢ κόκκινοι, προτιμῶνται διὰ τὴν ἐπιτό-
πιον κατανάλωσιν. Ἐφ' ὅσον ἡ ἀρδευσις τῶν γαιῶν προάγεται
(καὶ προάγεται καταπληκτικῶς, διότι εἰς τὸ διάστημα 1879
—1885 ἡ ἔκτασις τῶν ἀρδευομένων γαιῶν ἠῤῥησε κατὰ 25 %) αὐξάνει καὶ ἡ παραγωγή, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ὅλη πε-
ρυσινὴ εἰσοδεία σιτῶν ἐν Ἰνδικῇ ἀνῆλθεν εἰς 123 ἑκατομ. ἑκα-
τολίτρων, ἐξ ὧν 13 ἐξήχθησαν εἰς Εὐρώπην.

Ἡ μέση ἐμπορικὴ τιμὴ, εἰς ἣν ἐπωλήθησαν οἱ σῖτοι ἐν Ἰνδικῇ
κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα 1880—82, ποικίλουσα κατὰ τόπους
ἀναλόγως τῶν ἀποστάσεων καὶ τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας,
συμαίνεται μετὰξὺ φρ. 23 μέχρι 14 1/4 τὰ 100 χιλ. Ἐτεροὶ
δὲ περιληπτικοὶ πίνακες 52 σιταγορῶν τῆς Ἰνδικῆς δεικνύουσιν
ὅτι ἀπὸ τοῦ 1861 μέχρι τοῦ 1886 αἱ τιμαὶ ἠῤῥησαν μᾶλλον
παρὰ νὰ ἐκπέσωσιν, ἂν καὶ ἡ παραγωγή ἐπολλαπλασιάσθη. Τοῦ-
το δὲ σημαίνει ὅτι ἠῤῥησαν καὶ αὐτόθι τὰ ἔξοδα τῆς παραγω-
γῆς διὰ τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν κτημάτων, ἐπὶ τοῦ ἄλατος καὶ διὰ
τῆς νομισματικῆς διαφορᾶς ἥτις βαρύνει τὸν γεωργόν.

Τῷ 1869 μόλις 507 χιλιογ. εἰσῆχθησαν ἐξ Ἰνδικῆς εἰς Ἀγ-
γλίαν, ἔκτοτε ὅμως ἡ εἰσαγωγή ἔλαβε κολοσιαίας διαστάσεις.
Ἐν ἔτει 1885—86 ἡ Ἰνδικὴ ἀπέστειλεν εἰς Ἀγγλίαν χιλιογ.
6,132,179 εἰς Βέλγιον 1,352,084, εἰς Αἴγυπτον 1,166,446,
εἰς Ἰταλίαν 61,888, εἰς Ὀλλανδίαν 43,646 καὶ εἰς ἄλλας χώ-
ρας 2957 ἥτοι ἐν ὅλῳ 10 1/2 περίπου ἑκατομ. Ἡ μεγαλειτέρα
ἐξαγωγή γίνεται ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Βομβάης, ὥστε λαμβανομέ-
νης ὑπ' ὄψιν τῆς αὐτόθι κρατούσης ἐμπορικῆς τιμῆς καὶ προστι-
θεμένων τῶν ἐξόδων μεταφορᾶς, ναύλων κτλ. εἰς Ἀγγλίαν, δύ-
ναται τις νὰ ἴδῃ, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὡς ἄνω λογαριασμοῦ, ὅτι οἱ
Ἰνδικοὶ σῖτοι φθάνουσιν εἰς Εὐρώπην ἐπιφορτισμένοι μὲ τιμολόγια
οὐχὶ εὐκαταφρόνητα. Λαμβανομένης ὅμως ὡς ἀφετηρίας τῆς
γεωργικῆς τιμῆς τοῦ σίτου, ἦτοι τῆς τιμῆς ἐκείνης, δι' ἧς ὁ
γεωργὸς παράγει αὐτόν, ἡ κτηματικὴ φορολογία ἐπιβαρύνει τὸν
γεωργόν, ἀναλόγως τῆς εἰσοδείας, 4—8 0/0 περίπου, ἡ δὲ τοῦ
ἄλατος κατὰ 1/3 ἔτι τῶν ὡς ἄνω ἀριθμῶν· εἰς ταῦτα προστί-
θενται τὰ χρεῖα καὶ οἱ τόκοι οἱ ἐπιβαρύνοντες τοὺς χωρικοὺς, ἔτι
δὲ καὶ ἡ νομισματικὴ διαφορὰ, ἧς ἐνεκα ἀγοράζουσιν ἀκριβώτε-
ρον πάντα τὰ πρὸς ζωάρκειαν κλ. ἀναγκαῖα. Ἡ διαφορὰ αὕτη
ἔφθασεν ἀπὸ φρ. 2.50 ἢ ρούπια εἰς φρ. 1.87. Ταῦτα συμβάλ-
λουσιν ὥστε νὰ μὴ ἦναι δυνατὴ, διὰ βελτιώσεως τῆς καλλιερ-
γείας, μείζων οἰκονομία εἰς τὰ ἔξοδα. Τὰ πολυάριθμα ζῶα, ἃ
διαθέτει ἡ γεωργία ἐν Ἰνδικῇ, εἶναι μετρίως ποιότητος, παρέχον-
τα κατὰ συνέπειαν μέτρια λιπάσματα. Ὅστε καθὼς ἐν Ἀμερικῇ
οὕτω καὶ ἐνταῦθα μόνον διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς γεωργίας καὶ
αὐξήσεως τῆς εἰσοδείας, ἐπιτυγχάνεται καὶ ἐλάττωσις ἐξόδων. Ἡ
γεωργικὴ ἄρα τιμὴ τοῦ σίτου ἐν Ἰνδικῇ δὲν δύναται νὰ κατα-
στῇ εὐθυνοτέρα παρ' ὅ,τι εἶναι σήμερον.

Πόσον δὲ σήμερον στοιχίζει εἰς τὸν γεωργόν ὁ σῖτος ὃν παρά-
γει; Ἐξ ἀναμφιλέκτων στατιστικῶν πινάκων, δημοσιευθέντων

ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμων ἐκθέσεων, ἐξάγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ 1880 ἕως τοῦ 1884 ἡ παραγωγή τοῦ σίτου (ἀφαιρουμένης τῆς ἀξίας τοῦ ἀχύρου) ἐστοίχισεν εἰς τὸν γεωργὸν ἀπὸ φρ. 5.67—8.12 μὲ ρούπιαν πρὸς φρ. 2 περίπου ὡστε ἡ τιμὴ τῶν φρ. 2 καθ' ἑκατολ. περὶ ἧς ἐλέχθη εἶναι μυθώδης, διαψευδομένη καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διοικητοῦ τῶν κεντρικῶν ἐπαρχιῶν, ὅστις ἐν τῇ ἐκθέσει του λέγει ὅτι ἐπειδὴ ἐν Βιλασπούρ πωλοῦνται οἱ σῖτοι εἰς χαμηλὰς τιμὰς, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι καὶ εὐθηνὰ στοιχίζουσι, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἀπόκεντρον τῆς ἀγορᾶς ταύτης, ἢ ἔλλειψις χρημάτων καὶ συγκοινωνιῶν διατηροῦσι τὰς τιμὰς εἰς ὃ σημεῖον εὐρίσκονται.

Λαμβανομένης ἄρα ὑπ' ὄψιν τῆς ὡς ἄνω κατ' ἐλάχιστον ὅρον γεωργικῆς τιμῆς, ἡ παραγωγή ἑνὸς ἑκατολίτρου ἀξίζει φρ. χρυσᾶ 4.69. Τὸ παρὰ πόδας τιμολόγιον δεικνύει τὴν ἀξίαν καὶ τὰ ἐξόδα τοῦ ὡς ἄνω ἑκατολίτρου, ὑποτιθεμένου ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ Ζάπαλπορ.

Ἐξόδα πρὸς παραγωγὴν τοῦ σίτου	φρ. 4.66
» μεταφ. εἰς τὸν σταθμ. Ζάπαλπορ.	» 97
» σταθμοῦ, δικαίωμ. ἀποθήκης κτλ.	» 46
Διόδια ἐκ Ζάπαλπορ εἰς Βομβάην	» 2.38
Φορτωτικὰ ἐν Βομβάῃ.	» 82
Ναῦλος ἐκ Βομβάης εἰς Λονδίον.	» 2.15
	Ἐν ὅλῳ 11.47

προστιθεμένων ἀσφαλιστρῶν καὶ ἐλαττώσεως βάρους κατὰ τὸν διάπλου φ. 1.42, τὸ τιμολόγιον ἀξίας καὶ ἐξόδων ἐν Λονδίῳ ἀνέρχεται εἰς φρ. 12,89 ἄνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας ἢ κέρδους. Ἀπέναντι τῆς τιμῆς ταύτης δὲν εἶναι τόσον σπουδαῖος ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῆς Ἰνδικῆς κίνδυνος, ἀρκεῖ μόνον νὰ προσπαθῶμεν ἐν Γαλλίᾳ νὰ ἐλαττώσωμεν τὰ ἐξόδα τῆς σιτοπαραγωγῆς δι' αὐξήσεως τῶν ἐσοδῶν, ἐπιτυχαναμένης διὰ βελτιώσεων καὶ χρήσεως καταλλήλων λιπασμάτων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ἔργαται τοῦ Δημαρχείου πρὸ ἡμερῶν σκάπτοντες ἔξωθεν τῆς Πύλης Βαρδαρίου ἐν Θεσσαλονίκῃ πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ ὑπονόμου ἀνεκαλύψαν ἐνσφράγιστον σαρκοφάγον τέχνης ὄντα τῆς πρώτης τοῦ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος. Ἡ Α. Ἐξ. ὁ γενικὸς Διοικητὴς εἰδοποιηθεὶς περὶ τούτου διέταξεν ἀμέσως, ὅπως μετὰ προσοχῆς ἀνασκαφῆ μὲν ὁ πέριξ τοῦ σαρκοφάγου χώρος, ἀνελευσθῆ δὲ οὗτος δι' εἰδικῶν ἐργατῶν, τοὺς ὁποίους ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι δέον νὰ ἐπιβλέπωσιν. Ἡ ἐργασία ἀπεπερατώθη, τὸν δὲ σαρκοφάγον μετὰ παρέλευσιν τῶσιν αἰῶνων ἐφώτισε καὶ πάλιν ὁ ἥλιος, πλῆθος δ' ἀπειρον ἐθαύμαζε τὰ ἐπ' αὐτοῦ ὠραῖα ἀνάγλυφα, ὧν ἡ μελέτη τοῖς τὰ ἀρχαῖα σπουδάζουσιν ἀπόκειται, σὺν τούτῳ δὲ ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ ὁ ἐκ τῶν Δημοτικῶν συμβούλων Ἐνδοξ. Σουκρῆ βένης, κατὰ διαταγὴν τῶν ὁποίων ἀπεσφραγίσθη. Εὐρέθησαν δ' ἐν αὐτῷ ὕδωρ μέλαν σεσηπὸς, ὅστ' αὐτῶν καὶ γυναικείου καλλωπισμοῦ ὠραῖα ἀντικείμενα τὰ ἐξῆς. α'.) Ζεῦγος ἐνωτίων ἐλικοειδῶς κατεσκευασμένων, εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἀνὰ εἷς εὐμεγέθης σάφειρος χρώματος πρασίνου· ἀμφοτέρωτερον χρυσᾶ β'.) Δακτύλιος χρυσοῦς ἐφ' οὗ σμάρραγδος ἰσομεγέθης τῷ τρίτῳ λεπτοκαρύου, σχήματος ὠσειδοῦς καὶ χρώματος μελενίνης ἀνοικτοῦ· ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἐν τῷ χρυσῷ ὑπάρχουσι γεγλυμμένοι ἀντωπῶς δύο κεφαλαὶ πωγωνοφόρου ἀνθρώπου διατηρούμενοι κάλλιστα. γ'.) Δακτύλιος χρυσοῦς ἀπλούστατος, ἐπ' αὐτοῦ δὲ σμάρραγδος κωνοειδῆς χρώματος κυανοῦ ἀνοικτοῦ καὶ μικρότερος τοῦ προηγουμένου. δ'.) Δακτύλιος ἐπίσης χρυσοῦς, ἐφ' οὗ δεδεμένος ἐν σχήματι φακῆς μικρὸς λίθος ὑποκιτρίνου χρώματος παριστῶν ἐν γλυφῇ καρκίνον. ε'.) Πόρπη χρυσῆ ὠσειδοῦς σχήματος καὶ μεγέθους 2/100 τοῦ μέτρου· ἡ κατασκευὴ ὅμως αὐτῆς προδίδει, ὅτι ἄλλοτε ἐνέκλειε καὶ τι πολύτιμον ἀντικείμενον. ς'.) Δύο τεμάχια ἀλύσεως καλλίστης τέχνης· τὸ σχῆμα αὐτῆς εἶνε τετράγωνον διὰ χρυσοῦ σύρματος πεπλεγμένου. ζ'.) Δύο τεμάχια περιδεραιῶν, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐκ μικρῶν τετραγώνων

πλακῶν χρυσοῦ, ἐπ' αὐτῶν δὲ ὑπάρχουσι ποικίλα ἐκ σύρματος χρυσοῦ, καὶ διὰ διπλοῦ τοιοῦτου συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλας· ἐκάστη πλάξ ἔχει μέγεθος 1/100 τοῦ μέτρου. η'.) Νόμισμα χρυσοῦν κοῖλον, ἐφ' οὗ πρόσωπον γυναικὸς πρὸς δεξιὰ ἄνευ γραμμάτων καὶ ἡμίφθαρτον. θ'.) Τρεῖς ξύλινοι ὀβελίσκοι μεγέθους 2/100 τοῦ μέτρου, οἵτινες ἦσαν φαίνεται πόδες ἀντικειμένου τινὸς γυναικείας κομώσεως. ι'.) Εἷς ξύλινος κύκλος ἴσος δεκαλέπτῳ ια'.) Δύο τεμάχια λίθου λευκοῦ ὀβελειδοῦς. ιβ'.) Μία περόνη ἐξ ἐλεφαντόδοντος 10/100 τοῦ μέτρου καὶ σφαιροειδῆς κατὰ τὸ ἄκρον· ἴσως ἐχρησίμευε πρὸς συγκράτησιν τῆς κόμης. ιγ'.) Εἷς ὁδὸς τραπεζίτης, οὗτινος αἱ ρίζαι λείπουσι καὶ ιδ'.) ὀλίγα τεμάχια χρυσοῦ μελαίνῃ ὕλῃ περιβλημένα.

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Πρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν ὁ κ. Ἐρβὲ Μανγγῶν εἶχεν ὑποβάλλει τὸ σχεδιαγράφημα καὶ τὴν περιγραφὴν νέου βροχοσκοπίου προωρισμένου νὰ ἀριθμῇ τὸ ποσὸν τῶν τῆς βροχῆς σταγόνων καὶ νὰ σημειῖ τὴν ὥραν καὶ τὴν διάρκειαν ἐκάστης βροχῆς. Ὑπέβαλεν ἐσχάτως τὰς παρατηρήσεις του αἵτινες διήρκεσαν ἀπὸ τοῦ 1865 μέχρι τοῦ 1885 καὶ ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἐφεύρημα αὐτοῦ ἐξεπλήρωσεν ἀκριβῶς τὸν προορισμὸν του.

Αἱ περὶ τῶν τελευταίων σεισμῶν πληροφορίαι συσσωρεύονται ὄλονεν, ἡ δὲ ἐν Παρισίοις ἐργαζομένη ἐπιτροπὴ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν πολυτίμους συνάζει καθ' ἐκάστην σημειώσεις πρὸς κατάρτισιν πλήρους ἱστορικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς μελέτης τοῦ φαινομένου.

Ὁ κ. Ρόσσης διευθύνων τριάκοντα δύο γραφεῖα ἐν Ἰταλίᾳ ἀσχολούμενα εἰς παρατηρήσεις περὶ σεισμῶν διαβιβάζει ὅτι τῇ προτεραίᾳ τοῦ σειμοῦ τὰ διάφορα σεισμόμετρα οὐδόλως προήγγειλαν ἐπικειμένην καταστροφὴν· ὁ αὐτὸς ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀνάλυσις καὶ ἔρευνα ὄλων τῶν σχετικῶν παρατηρήσεων καὶ ἰδίᾳ αἱ διευθύνσεις τῶν σεισμικῶν κυμάνσεων δεικνύουσιν ὅτι ἀφετηρία τῶν δονήσεων ὑπῆρξε γεωλογικὸν ὑποβρύχιον ῥήγμα παραλλήλου θέσεως μετὰ τῆς παραλίας τῆς Λυγουριανῆς θαλάσσης καταλήγον πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως Κιάβαρι· πάντες δ' οἱ προηγουμένοι σειμοὶ οἱ ἀπὸ τοῦ 1564 ἐπισυμβάντες ἠκολούθησαν τὴν αὐτὴν γραμμὴν καὶ ἔβλαψαν τὰ αὐτὰ μέρη.

Ὁ ἐν νέᾳ Ὑόρκῃ καθηγητὴς Θώμσων ἐπενόησε νέον εἶδος ἐφαρμογῆς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐπωφελεστάτης, ὃ καὶ ἀνεκόνωσεν εἰς τὸν σύλλογον τῶν τεχνῶν. Τίθησι πλάκας ἐκ μετάλλου ἐφαπτομένης εἰς τὰς ἄκρας πιέζει ἰσχυρῶς καὶ ὑποβάλλει αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἐπιτυγχάνει δὲ τὴν ἐντελῆ προσκόλλησιν των καὶ ἀν' ἀκόμη πρόκηται περὶ μετάλλων τῶν ὁποίων ἡ μετ' ἀλλήλων ἢ μετ' ἄλλων προσκόλλησις ἐθεωρεῖτο μέχρι σήμερον ἀδύνατος· πρὸς προσκόλλησιν χαλυβδίνων πλακῶν διαμέτρου ἑνὸς καὶ ἡμίσεως δακτύλου ἐγένετο ἀνάγκη δυνάμεως 35 ἴππων· διὰ τῆς μεθόδου ταύτης προσκολλῶνται εὐκόλως ὁ χάλυψ καὶ ὁ σίδηρος.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ

Γουλιέλμος ὁ Α' βασιλεὺς τῆς Πρωσίας καὶ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας δὲν παρέχει κόπον πολὺν τῷ ἐπιχειροῦντι τὴν σκιαγραφίαν του χρονογράφῳ. Οὔτε πάθος ἰδιαίτερον ἔχει, οὔτε ἰδιοτροπίαν οὔτε κλίσιν τινὰ ἀξιοσημείωτον· οὔτε δεινὸς φιλόλογος εἶναι ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπινοητὴς ἱστορικῶν λογοπαιγνίων ὡς ὁ προ-

κάτοχός του. Καλλιτέχνης δὲν εἶναι ὡς πλεῖστοι πριγκηπίσκοι ἐκ τῶν δορυφόρων του· ἀπεχθάνεται τὴν πολυτέλειαν· οὔτε φανατικός ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς θρησκείας εἶναι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἔλευθερόφρων. Εἶναι στρατιώτης ἀλλ' οὐχὶ κοινὸς στρατιώτης.

Γουλιέλμος ὁ Α' ὀλίγον ἢ οὐδόλως, ὡς ἐκ τῶν πράξεών του, θέλει τροφοδοτήσει μετὰ τὸν θάνατόν του τὰς ἐκ παραδόσεως ἀφηγήσεις. Ὡς βασιλεὺς ὑπῆρξε φρουρὸς ἀμώμητος καὶ οὐδὲν πλέον· ἀναθέτει τὰ λοιπὰ πρὸς τὸν πρωθυπουργόν του· ὅτε δὲ καθ' ἕκαστον θέρος ἐπισκέπτεται τὰς πόλεις τοῦ Ἑμς, Χομβούργου καὶ λοιπὰς διέρχεται πρὸ ἀψίδων ἐκ φυλλωμάτων αἱ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιγραφὰι προσαγορεύουσιν αὐτὸν διὰ τίτλου ὃν θέλει ἀπομνημονεύσει ἢ ἱστορία καὶ ἰδίᾳ ἢ γερμανικῇ. *Γουλιέλμω τῷ Νικητῇ.* Ἐν μέτρῳ δὲ τοσαύτης δόξης καὶ τοσούτων περιπετειῶν οὐδόλως παρέκλινε τοῦ ὁμαλοῦ βίου φιλησύχου πολίτου ὃν διῆγε κατὰ τὴν ἐφηβικὴν του ἡλικίαν καὶ τοὺς χρόνους τῆς πενίας. Ἰδοὺ ἀφίκετο ἄνευ ἄλλης ἀσθενείας ἢ τοῦ γήρατος εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς θοετοῦς ἡλικίας διατηρῶν σώαν καὶ ἀκεραίαν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ θεία Πρόνοια ἀνέδειξεν αὐτὸν τὸν Καλὸν τῶν λαῶν Ποιμένα, τὸν Ἀρχοντα τῆς εἰρήνης.

Ὅτε ἐμφανίζεσαι ἐνώπιον τῆς Μεγαλειότητός Του σὲ ἀπενίξει ἐξ αὐτομάτου ὡς εἰ ἐρωτῶν σε «Εἶσαι Οὐσάρως ἢ δραγόνος;» ἔχεις ἐνώπιόν σου μεγαλοπρεπῆ θωρακοφόρον περιβεβλημένον ἐπιμελῶς τὴν μελαίνην μετ' ἐρυθρῶν κεντημάτων στολὴν του, κανονικὸν τὸ σῶμα, μόλις κύπτοντα. Τὸ Βερολίνοιον δημόσιον ἀποδίδει τὸ εὐθυτενὲς τοῦ σώματος εἰς χαλύβδινον θωρακόδεσμον, ἀλλ' ἀπατᾶται, διότι ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ οὐδὲν τοιοῦτον φέρει, ὁ μόνος δὲ θωρακόδεσμος εἶναι ἡ κυριολεκτικῶς αἰωνία ἕξις τῆς ὀρθοστυχίας καὶ στρατιωτικῆς πειθαρχίας· τὸ πρόσωπόν του εἶναι ἐκτάκτως ἐρρυτιδωμένον χρώματος περγαμνηνῆς· τὸ βλέμμα φαίνεται πάσχον, ἀλλὰ τὸ στόμα ὑπομειδᾷ, διὰ χειρονομίας δὲ οὔτε πολὺ τὸ γηραλέον ἐχούσης οὔτε πολὺ τὸ ἀνδρικὸν ἀναστρέφει ὁ γηραιὸς στρατιώτης, ὅταν ὀμιλῇ, τὰς ἄκρας τοῦ λευκοῦ μύστακός του.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὀμιλεῖ διὰ συντόμων φράσεων μετὰ σταθεροῦ τόνου, ἀλλ' ἔχει ἀνεπαισθήτως τὸ σκαῖον ἐκεῖνο ἀναρθρον τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου τοῦ προτιμῶντος θερμὴν καὶ ἐγκάρδιον χειραψίαν πάσης ὥραίας καὶ τετορνευμένης φράσεως. Ἡ γενεὰ τῶν Χοχενζόλερν ἀρέσκειται ἰδίᾳ εἰς τὰς χειραψίας· ὁ αὐτοκράτωρ γνωρίζει ἀρκούντως τὴν γαλλικὴν, ἀλλ' οὐδέποτε ἠσυχολήθη μετ' ἐπιμελείας εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης ταύτης καὶ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου τὰς τυπικὰς μόνον μεταχειρίζεται φράσεις· γνωρίζει κάλλιον τὴν ἀγγλικὴν, ὡς διαμείνας κατ' ἀνάγκην ἐν Ἀγγλίᾳ ἕνεκα τῶν γεγονότων τοῦ 1848· ἐχρησιμοποίησε δὲ τὸν χρόνον τῆς ἐξορίας ἐκείνης εἰς σπουδὴν καὶ συμπλήρωσιν τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἀνατροφῆς του διὰ τὰς ἱστορικὰς ἰδίᾳ μελέτας.

Ὁ γηραιὸς Γουλιέλμος ὁ Α' οὐδέποτε κατέγινεν εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας· ἐκτὸς τῶν στρατιωτικῶν ἀδιαφορεῖ καὶ περὶ αὐτῆς τῆς γερμανικῆς φιλολογίας· ἐν μόνον γαλλικὸν μυθιστόρημα ἀνέγνω τὸν *Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον* τοῦ Εὐγενίου Σὺν· ἐπὶ τῆς τραπέζης του οὐδὲν ἄλλο βλέπει τις εἰμὴ φυλλάδια περὶ τῆς στρατιωτικῆς τέχνης, καθ' ἑκάστην δ' ἑβδομάδα φιλολογεῖ τὰς εἰκονογραφίας τῶν εἰδικῶν ἀγγλικῶν φύλλων· οὐδέποτε συνήντησέ τις τὸν αὐτοκράτορα (ὡς καὶ τὸν πρίγκηπα Βίσμπαρκ καὶ τὸν στρατάρχην Μόλτκε) ἐν τινι μουσεῖῳ, πολλὰ δὲ κατεβλήθησαν τὸ παρελθὸν ἔτος προσπάθειαι ἵνα πεισθῆ νὰ ἐγκαινίσῃ αὐτοπροσώπως τὴν ἐν Βερολίνῳ ἔκθεσιν τῶν ὥραίων τεχνῶν ἧτις ἐγένετο ἐπὶ τῆς ἑκατονταετηρίδι τῶν καλλιτεχνικῶν αἰθουσῶν τοῦ Βερολίνου· οὐδέποτε μεταβαίνει εἰς μουσικὴν συναυλίαν καὶ θεωρεῖ ὡς πάσχοντας γλυκεῖαν παραφροσύνην τὸν Βάγνερ καὶ τοὺς θιασώτας αὐτοῦ· τὸ δρᾶμα καὶ ἡ κωμῶδία δὲν τὸν ἐνδιαφέρουσιν· ἡ μόνη του δὲ ψυχαγωγία εἶναι τὸ μελόδραμα· ἀγαπᾷ τὸν χορὸν, τὰς δὲ ἐσπέρας τῶν στρατιωτικῶν παρελάσεων παραδίδωσι τὰ τρία τέταρτα τῆς αἰθούσης τοῦ θεάτρου εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Βερολίνου.

Ἡ φωνὴ τοῦ αὐτοκράτορος εἶναι ἡχηρὰ στρατιωτικὴ φωνὴ σοβαρὰ, ἐμποιοῦσα συμπάθειαν, διακοπτομένη ὑπ' ἐντάσεων δι' ὧν δηλοῦται ἄκρα τιμιότης, καὶ ἐνέχουσά τι ὅπερ ἐμπνέει τὸ

πεπρωμένον· καὶ σήμερον ἀκόμη ἐν ταῖς ἐπισήμοις τελεταῖς ἢ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ αὐτοκράτορος εἶναι ἰσχυροτέρα τῆς τοῦ υἱοῦ του διακεκομμένης καὶ ἀσθμαιοῦσης.

Εἶπομεν ὅτι ἡ φωνὴ του ἐνέχει τι τὸ ἐμπνέον τὸ πεπρωμένον, καὶ πράγματι ὁ ἀκούων αὐτῆς ἐμβατεύει ἀμέσως καὶ εἰς τὸν χαρρακτῆρα καὶ εἰς ἅπαντα τὸν βίον τοῦ μονάρχου. Φαντάσθητε ἡγεμόνα ἀνατραφέντα ἐν τῇ δίνῃ τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἀναπτυχθέντα ἐν αὐλῇ πενεστάτη, ἐξηκοντούτη ὅταν ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, καὶ τότε ἐξ ἀνυπερβλήτου ἐνστίκτου ἀσθενοῦς ζητοῦντος στήριγμα, προσκολληθέντα, παρὰ τὴν γνώμην καὶ ἐπιθυμίαν τῶν περὶ αὐτὸν, εἰς παράδοξον ὑπουργόν, πεσόντα δίκην ἀερολίθου, ὅπως ἀντιθέτου χαρακτῆρος, ἑαυτοῦ γονυπετοῦντος καθ' ἑκάστην πρὸ τοῦ Σταυροῦ ἵνα ζητήσῃ συμβουλήν παρὰ τοῦ Θεοῦ, καταρωμένου τὸν δεσπότην τοῦτον ὅστις προκαλεῖ τὴν ἀδελφοκτόνον πάλην τοῦ 1866, ὅστις τὸν ἀποστερεῖ τότε, ἔστω καὶ προσκαίρως, τῆς ἀγάπης τῶν ὑπηκόων του, ὅστις τὸν ὠθεῖ εἰς τὸ ἔσχατον μέτρον, τὸ τραυματίσκει τὴν νομιμόφροναν, δικαίαν καὶ ἀγαθὴν καρδίαν του, τὴν προσάρτησιν δηλαδὴ τοῦ Ἀνοβέρου, τῆς Σαξωνίας, τῆς Βυττεμβέργης, τοῦ Μεκλεμβούργου καὶ λοιπῶν, φαντάσθητε, λέγομεν, τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ὑποχωροῦντα καὶ πειθόμενον τέλος ἐν μέσῳ σειρᾶς ἀνηκούστων θριάμβων εἰς τὸ ἐκδικῆσαι τὴν μνήμην τῆς μητρὸς του δι' ὅσας αὕτη ὑπέστη προσβολὰς ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Α' καὶ πορευόμενον ἐν Βερσαλλίαις πρὸς ἀνύψωσιν καὶ ἀνάκτησιν τοῦ ἄλλοτε ἐκπεσόντος τίτλου *Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας* καὶ καθιστάμενον πατριάρχην τῆς Εὐρώπης ὑμνολογούμενον ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων αὐτῆς.

Ἐλέῳ Θεοῦ ἡ φράσις αὕτη καθιερώθη πλέον ἐν τῷ στόματι Γουλιέλμου τοῦ Α', πάντες δ' ἀναμιμνήσκονται τίνι τρόπῳ ἠυλόγει τὴν θείαν Πρόνοιαν ἐν ἀρχῇ τῶν πολεμικῶν διὰ τηλεγράφου δελτίων, ἅτινα ἔπεμπε τῷ 1870 τῇ αὐτοκρατεῖρᾳ Γουλιέλμος ὁ νικητῆς εἶναι ὁ μόνος βεβαίως γερμανὸς ὅστις οὐδεμίαν ἔδειξεν ὑπερηφανείαν ἐπὶ τοῖς θαυμασίοις ἀνδραγαθήμασί του· καὶ τοῦτο οὐχὶ μόνον ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης ἢ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ καὶ πρὸς τοὺς οἰκειοτέρους καὶ ἐν ταῖς μάλλον ἀνεπισήμοις στιγμαῖς ἀρέσκειται λέγων ὅτι «τὰ πάντα ἔπραξεν ὁ Θεὸς, ὅτι ἀπλοῦν μόνον ὄργανον Αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐξελέξατο αὐτὸν, ἄνθρωπον ὑπομονητικὸν, πιστὸν καὶ εὐπειθῆ, ἵνα ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργον τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου, τὴν Γερμανικὴν ἐνότητα, καὶ ἐδραιώσῃ τὴν εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην.

Ἡ εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη! αὕτη ἀναπαύεται ἐν τῷ ἐρυθροχρῶ ἐνὸς χαρτοφυλακίῳ, ὅστις δὲν ἐπικαλεῖται τὸν ἕλεον τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἀνομολογεῖ ἑαυτὸν ὡς ὄργανον τῆς Προνοίας ἢ τοῦ Κυρίου του. Ἡμέραν τινὰ ὁ εἶς οὗτος ἀνεκήρυξε τὸ σύμβολόν του εἰπὼν ὅτι «ἡ νόσος τοῦ αἰῶνος τούτου εἶναι ὁ τῶν εὐθυνῶν φόβος».

Ὁ σιδηροῦς ἀνὴρ δὲν μεταβαίνει καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ἀνακτορα τοῦ αὐτοκράτορός του· προκειμένου περὶ τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας ἀποστέλλει παρὰ τῷ γηραιῷ μονάρχῃ τὸν υἱὸν του Ἐρβέρτον· οὗτος ὑποκρίνεται τὸ *τίκ* τοῦ πατρός του, μιμεῖται τὴν γραφὴν αὐτοῦ καὶ θεωρεῖται καθ' ἑαυτὸν ὁ μέλλων ἀρχικαγκελάριος, ἐὰν οὐχὶ ὁ μέλλων αὐτοκρατορικὸς πρίγκηψ, ὡς τὸν ἀπεκάλεσεν ἡμέραν τινὰ ὁ John Lemoine ἀρχισυντάκτης τῆς *Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων*.

Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, ἐπὶ τῶν ἐπεισοδίων τοῦ Ἀλεξάνδρου Βύττεμπεργ ὁ σιδηροῦς ἄνθρωπος ἀνεχώρει ἐκ Βερολίνου καθ' ἑκάστην μ. μ. μεταβαίνων παρὰ τῷ αὐτοκράτορι ἐν τῷ αὐργῷ τοῦ Μπάμπελσμπεργ.

Ὁ ἀρχικαγκελάριος ἀφικνεῖται συνήθως ἐντὸς κεκλεισμένης ἀμάξης· οὐδέποτε ἄλλως τε ἐμφανίζεται πρὸ τῶν Βερολινείων εἴτε ἐφ' ἀμάξης ἀνοικτῆς εἴτε πεζῇ ἀλλὰ μόνον ἐπιππος ἐν στολῇ εἰς τὸ δάσος· δὲν τὸν συναντῶσι δὲ οὔτε ἐν τῷ θεάτρῳ οὔτε ἐν ταῖς ἐσπερίσι τῆς αὐλῆς· φέρει τὴν στολὴν θωρακοφόρου κιτρίνου χρώματος· ἀφίνει τὸ πιλίδιόν του ἐν τῇ ἀμάξῃ καὶ θέτει ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κολοσσαίαν περικεφαλαίαν του τὴν ἐξ ἀπαστράπτοντος μετάλλου· εἰσέρχεται εἰς τὸ προαύλιον ὑψιτενῆς, ὡς κύριος, κρατῶν ὑπὸ μάλης τὸ ἐρυθρόχρουν του χαρτοφυλάκιον· δὲν εἶναι ἠναγκασμένος νὰ ὑποκριθῇ τὸν ἀγέρωχον· ἡ φύσις δαψιλῶς τῷ

παρέσχε τοιαύτην στάσιν· ὅτε δὲ ἀτενίζει τις τὸ γιγάντειον αὐτοῦ ἀνάστημα περιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς ἀφιλοκάλου ἐκείνης στολῆς, τὰς δασείας καὶ τρόμον ἐμποιοῦσας λευκὰς ὄφρυς του καὶ τὸ γηραιῦν λέοντος πρόσωπόν του δὲν τολμαῖ νὰ ἐκτεθῆ εἰς εὐθύνας.

Ὁ σιδηροῦς ἀρχιγραμματεὺς δὲν γίνεται ἐνίοτε ἀμέσως δεκτὸς καὶ ἀναγκάζομενος νὰ παραμείνῃ ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, παρουσιάζει τότε περιέργον στάσιν. Ἔχει ἦθος ἀνθρώπου ἀφηρημένου, διὰ παραφόρων βλεμμάτων ἐξετάζει τὰ διάφορα ἀντικείμενα τῶν θυρίδων τὰ μᾶλλον ἀσήμαντα, σταματᾷ αἴφνης ἵνα ζύσῃ τὴν παρειάν, ὡς συνειθίζει ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ὅτε μέλλει ν' ἀγορεύσῃ, καὶ σὲ ἀτενίζει χωρὶς νὰ σὲ βλέπῃ· μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰσέρχεται εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ αὐτοκράτορος ταπεινὸς, καὶ μετὰ μεγίστου σεβασμοῦ, ὡς εἶ ἦν ὁ ἔσχατος τῶν αὐλικῶν.

* *

Ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τούτῳ δέχεται τοὺς ἐπισκέπτας ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἐν αὐτῷ διέρχεται τὸν βίον, ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ γωνίᾳ τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀνακτόρου. Οὗτος μὲν κατέχει τὴν ἀριστερὰν γωνίαν τοῦ ἰσογαίου, ἡ δ' αὐτοκράτειρα τὴν αὐτὴν γωνίαν τοῦ ἄνω πατώματος· οὔτε πολυτέλεια οὔτε φιλοκαλία καὶ κομψότης ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τούτῳ· πάντα τὰ ἐπιπλα καὶ σκεύη συνίστανται φύρδην μίγκην εἰς προσφοράς τῶν Χριστουγέννων, εἰς δῶρα ἐκ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας καὶ τῶν ἐθνικῶν ἀντιπροσωπειῶν· τὰ λοιπὰ εἰσὶν ἠγορασμένα ἐκ Παρισίων· εἰσὶ γνωσταὶ αἱ περὶ οἰκονομίας τῶν Χοχενζόλλερν ἐπικρατοῦσαι παραδόσεις.

Ἡ ἐπιχορήγησις τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας ἀνέρχεται εἰς ἐννέα ἑκατομμύρια· καὶ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας οὐδὲν ἔχει ἐπίδομα ἀλλ' ἐν τούτοις σήμερον εἶναι πλούσιος· εἷς δὲ μόνος ἀνθρώπος ὁ τραπεζίτης Κόχν γνωρίζει τὸ ἀκριβὲς ποσὸν τῆς περιουσίας του, τῆς ὁποίας ἡ ἔτησίᾳ πρόσοδος δὲν εἶναι κατωτέρα τῶν 18 ἑκατομμυρίων κατ' ἔτος. Ὁ αὐτοκράτωρ διατελεῖ ἐνήμερος καὶ τῆς ἐλαχίστης δαπάνης· τὸ προσωπικὸν τῶν ἀνακτόρων εἶναι ὀλιγάριθμον καὶ ἀποτελεῖται ἐξ ἀτόμων μὴ ἔχόντων πολλὰς ἀπαιτήσεις ὁ ἀνώτατος αὐλικὸς λαμβάνει κατ' ἔτος 30,000 φράγκων· τρεῖς γάλλοι ἀρχιμάγειροι, διατηρούμενοι κατὰ ῥητὴν ἐπιθυμίαν τῆς αὐτοκρατείας, κέκτωνται τὴν μεγαλητέραν ἀνεξαρτησίαν, ἐπιβάλλοντα τοῖς λοιποῖς ὑπαλλήλοις καὶ συσσωρεύουσι περιουσίαν καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ πολυεντρέπωνται.

Τὸ σπουδαστήριον τοῦ αὐτοκράτορος εἶναι πλήρες στρατιωτικῶν καὶ οἰκογενειακῶν ἐνθυμιῶν· ἐκάστην πρωίαν ἀνθοδέσμη ἐκ κυάνων τίθεται ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἐν τινὶ γωνίᾳ ὑπάρχουσι σημαῖαι· ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ διαμένῃ ἐν Βερολίνῳ φέρει πάντοτε παλαιὰν στολὴν στρατηγοῦ καὶ τὸν σταρὸν τῆς Ἀξίας ἀνηρημένον ἀπὸ τοῦ τραχήλου· οὕτω δ' ἐμφανίζεται καθ' ἐκάστην περὶ μεσημβρίαν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ὅτε διέρχεται κάτωθεν ἡ φρουρὰ προπορευομένης τῆς μουσικῆς· τὴν ἐσπέραν παραπέτασμα καταβιβάζεται πρὸ τοῦ παραθύρου ἐκείνου ἀλλὰ καὶ οὕτω δύναται τις διακρίνει τὸ κεκυφὸς πρόσωπον τοῦ γηραιοῦ μονάρχου ἀναγινώσκοντος ἢ γράφοντος ὑπὸ ἀμυδρὸν φῶς ἐνὸς μόνου λαμπτήρος· ὅμιλοι δὲ λαοῦ συγκεκινημένον ἴστανται κάτωθεν.

Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα μόνον μετὰ τῆς θεραπείας τῶν οἰκοῦσιν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ· ὁ μὲν αὐτοκράτωρ ἀσχολεῖται φυλλολογῶν τὰ ἔγγραφα ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, ἡ δ' αὐτοκράτειρα ἐν τῷ ἄνω πατώματι ἀναγινώσκουσα μετὰ τῶν θαλαμηπόλων τῆς· τὸ ἀνάκτορον δὲν ἔχει μεγάλην κίνησιν, φαίνεται μᾶλλον ἀκατόικητον καὶ ἰδίᾳ μετὰ μεσημβρίαν καὶ τὴν ἐσπέραν. Τὰς ἑωθινὰς ὥρας ἐπικρατεῖ ἀρκοῦσα κίνησις ἐν τῷ ἰσογαίῳ ἀντηχοῦντι ὑπὸ τὰς συνδιαλέξεις καὶ τὸν κρότον τῶν πτερνιστήρων· τῇ 1 μ. μ. ὥρα ἐπέρχεται ἡ σιγή· οἱ θαλαμηπόλοι παίζουσι, φυλλολογοῦσι παλαιὰ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ, χασμῶνται καὶ ἐνίοτε δραπετεύουσιν οἱ πλειστοὶ ἐκ τῶν ἀντιθαλάμων· ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἀνάκτορον νομίζει ὅτι ἐπισκέπτεται ἀργοῦντα ναόν.

Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα βιοῦσιν ὁ εἷς χωρὶς τοῦ ἄλλου καὶ πρὸ πάντων ἐν καιρῷ χειμῶνος· προγευματίζουσι καὶ δειπνοῦσι κατ' ἰδίαν, περιδιαβάζουσι κατ' ἰδίαν καὶ σπανίως ἐμ-

φανίζονται ὁμοῦ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Τὰς ἐσπέρας περὶ τὴν 11, ὅτε ἡ αὐτοκράτειρα ἀκροᾶται τῆς ἀναγνώστριάς τῆς ἀναγινωσκούσης τὰς παρισινὰς ἐφημερίδας, ὁ αὐτοκράτωρ ἀνέρχεται παρ' αὐτῇ καὶ μένει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Αἱ θαλαμηπόλοι εἰσὶ πᾶσαι ἀφωσιωμένοι αὐτῷ καὶ φέρουσιν ἀνηρημένα ἐκ τῆς ἀλύσσεως τοῦ ὠρολογίου τῶν ἢ ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῶν τὰ μολύβδινα σφαιρίδια ὅσα ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ τραύματός του κατὰ τὴν καὶ κοῦργον ἀπόπειραν τοῦ 1878. Ἡ πρεσβυτέρα μάλιστα αὐτῶν εἶχε συνοδεῦσαι αὐτὸν μετὰ τινος ἐπιτίμου κυρίας τῆς αὐλῆς ὅτε ἔφυγεν εἰς Ἀγγλίαν τῷ 1848· ὁ ἡγεμὼν ὁμιλετοῦτε οἰκείως περὶ τῆς τελευταίας παραστάσεως τοῦ μελοδράματος, περὶ τῶν ἀκροάσεων ἃς ἐχορήγησε τὴν ἡμέραν, καὶ περὶ τῶν ἀνταλλαγέντων λόγων κατὰ τὸ τέιον· ἡ φαιδρότης του εἶναι ἀναλλοίωτος, ὑποχωρεῖ δὲ πάντοτε μετὰ γλυκύτητος εἰς τὴν ἀναλλοίωτον νευρικὴν δυσθυμίαν τῆς αὐτοκρατείας ὡς ὑπεχώρει ἄλλοτε εἰς τὰς μεγάλας τῆς ὀργῆς τῆς ἐκρήξεις ἀρκοῦμενος νὰ ὑποτονθορῶζῃ· « Ἄ! δὲν εἶναι τίποτε· εἶναι τὸ ῥωσικὸν αἶμα τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ βράζῃ ». Γνωστὸν ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα Αὐγούστα εἶναι ῥωσικῆς καταγωγῆς.

Τὴν πρωίαν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἔρχεται ἡ σειρά τῆς αὐτοκρατείας κατερχομένης εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ αὐτοκράτορος· εἶναι ἡ μόνη στιγμή καθ' ἣν οἱ δύο σύζυγοι συνδιαλέγονται ἄνευ μαρτύρων· περὶ πολιτικῆς οὐδὲ λόγος. Ἡ αὐτοκράτειρα πρὸ ἱκανοῦ χρόνου παρητήθη τοῦ ἀναμίγνυσθαι εἰς τὰ τῆς διευθύνσεως τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων καὶ μάλιστα τῶν θρησκευτικῶν, συνεφιλιώθη πράματι καὶ μετὰ τοῦ ἀρχαίου τῆς ἀντιπάλου τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ· ἀρκεῖται δὲ πληροφορουμένη τὰ τῆς πολιτικῆς, ὡς ἀπλῆ ἰδιώτις, ὑπὸ τῶν τηλεγραφικῶν πρακτορείων καὶ ὑπὸ τῶν δελτίων τῶν παρισινῶν φύλλων τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων, πολλάκις ἐπαναλαμβάνουσα ὅτι τὰ δύο φύλλα ταῦτα ἀναγράφουσι περὶ τῶν γερμανικῶν πραγμάτων εἰδήσεις καὶ κρίσεις ὀρθότερας καὶ σαφεστερας τῶν τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κολωνίας. Οἱ δύο λοιπὸν σύζυγοι ὁμιλοῦσι περὶ ἄλλων ζητημάτων, ἦτοι περὶ τοῦ δεῖνος συνοικεσίου τῆς δεῖνος πριγκηπίσσης ἢ τοῦ δεῖνος πρίγκηπος, περὶ τῆς δεῖνος ἀκροάσεως ἣτις γενησομένη προσεχῶς δέον νὰ διεξαχθῆ μετὰ τοιαύτης ἢ τοιαύτης λεπτότητος, περὶ τοῦ προσεχοῦς χοροῦ καὶ περὶ τῶν τοιούτων. Ἰδίᾳ δὲ φαίνονται μεριμνῶντες περὶ τῆς παραδόξου διαφορᾶς τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος, περὶ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ συμβαινόντων καὶ περὶ τῆς στάσεως ἣν ἀμφότεροι ὀφείλουσι τηρεῖν καὶ ἐν τῇ μᾶλλον ἀσημάντῳ περιστάσει.

Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, ἀκριβῶς, περιορίζονται ἰδίᾳ τὰ σχόλια ἐν τοῖς δυσὶν ἀνακτόροις τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίσταται ἰσχυροτέρα ἡ πεποιθήσις ὅτι προσεγγίζει ἡ στιγμή καθ' ἣν οἱ μὲν ἀντικαταστήσουσι τοὺς δέ. Ὁ αὐτοκράτωρ γινώσκει ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν θεραπόντων του περιελεύσονται ὑπὸ δυσμένειαν καὶ τὸ ἔργον του ἴσως βλαβήσεται. Ἡ αὐτοκράτειρα τὴν περιστάσιν ταύτην ἀναπολοῦσα μελετᾷ, καὶ λέγει τοῦτο γεγωνυῖα τῇ φωνῇ, νὰ ἀποσυρθῆ εἰς Ρώμην.

Ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος ἡ στενοχωρία αὐξάνει καθ' ἐκάστην· ὁ ἀγαπητὸς Φρίτζ γηράσκει ἐν τῇ ἀεργίᾳ μὴ θέλων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναλάβῃ οἰονδήποτε κλάδον τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας, πολιτικῆς ἢ στρατιωτικῆς· ἐν τῇ γενεᾷ τοῦ Χοχενζόλλερν ἡ ἐξουσία τοῦ ἀρχηγοῦ εἶναι ἀρχὴ ἱερὰ καὶ μετ' αὐστηρότητος πατροπαραδότου ἐκτελεῖται· ἦν πεντηκοντούτης ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ὅτε, βασιλικὸς πρίγκηψ καὶ ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ θρόνου, ἔκυπτε μετὰ τῆς πριγκηπίσσης συζύγου του εἰς τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς πρεσβυτικὰς τραχύτητας τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ του· τοῦ αὐτοῦ συστήματος ἕνεκεν ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς σήμερον ἐξασκοῦσι τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος διαδόχου, καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ μετ' ἀπιστείου αὐστηρότητος. Πᾶν διάβημα, πᾶσα δαπάνη τοῦ πρίγκηπος γίνεται τῇ γνώμῃ καὶ συναίνεσει τοῦ πατρὸς αὐτοκράτορος.

Ἡ πριγκηπίσσα καὶ μέλλουσα αὐτοκράτειρα δὲν δύναται νὰ προσλάβῃ ἐπίτιμον κυρίαν ἢ θεράπαιναν διὰ τὰς θυγατέρας τῆς,

δὲν δύναται νὰ ταξειδεύσῃ, δὲν δύναται νὰ συνοδευθῇ ἐν τῷ ταξειδίῳ ὑπὸ τῆς δεῖνος ἢ δεῖνος κυρίας, δὲν δύναται νὰ παρουσιάσῃ τὰς θυγατέρας τῆς ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ ἢ ἐκείνῃ τῇ ἑσπερίδι ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ἀγερώχου πενθερᾶς τῆς· ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ πρίγκηψ διάδοχος δὲν διατελεῖ ἐν τῇ ἀπαιτουμένη ἀρμονίᾳ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου, ὅστις ἐγένετο δημοτικώτερος ἐν τῷ στρατῷ ἐκφράζων πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὴν πρὸς τὸν γηραιὸν αὐτοκράτορα λατρείαν του, ὅπερ εὐαρεστεῖ λίαν ἀμφοτέροις τοῖς γηραιῶσι ἡγεμόσι θωπευούσοις τὸν ἔγγονόν των, ἀλλ' ὅπερ δυσαρεστεῖ τὸν ἐπίδοξον διάδοχον καὶ προκαλεῖ σχόλια καὶ μικρὰ οἰκογενειακὰ παράπονα.

Ποῖος εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ αὐτοκράτορος; ὅτε ἐρωτᾷ τις περὶ τούτου οἰκεῖον τῆς αὐλῆς καὶ πρὸ πάντων γυναῖκα, ἡ ἀπάντησις εἶναι στερεότυπος· «ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι χρυσοῦς»· καὶ τὸ κοσμητικὸν τοῦτο ἐπίθετον ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλη καὶ αὐτοῦ τοῦ ξένου ἀκούοντος τῆς γλυκείας φωνῆς τοῦ γηραιοῦ ἡγεμόνος παρισταμένου πρὸ τῆς εὐγενοῦς, πραείας καὶ εἰλικρινοῦς συμπεριφορᾶς του. Ἀλλὰ διατείνονται ὅτι ὁ χαρακτήρ οὗτος τοῦ αὐτοκράτορος χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ συνοικεσίου του· ὁ πρίγκηψ, ὁ ἀξιοπρεπής, ὁ εὐθύς, ὁ ἀποστρεφόμενος τὰς ἄκρας οἰκειότητος, ὁ ἐπιφυλάττων τῷ στρατῷ τὸ σέβας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ὁ ἀκροώμενος μετ' εὐμενείας ὁ μὴ ἀποφαινόμενος ἀποτόμως, ὁ ἀποφεύγων νὰ δημιουργήσῃ δι' ἑαυτὸν ἱστορικὰς λέξεις ἢ φράσεις, ὁ πρίγκηψ οὗτος διεμορφώθη ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ τῆς συζύγου του, γυναικὸς διακεκριμένης καὶ λατρευούσης τὸ ἰδανικόν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὑπὸ τῶν ἀνεμπίστων γεγονότων ἅτινα ἐνέπνευσαν αὐτῷ περὶ τὴν δύσιν τοῦ βίου του τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν ὅτι ἐγένετο ὄργανον ἱερὸν καὶ μυστηριώδες τῆς θείας Προνοίας.

Πρὸ τοῦ συνοικεσίου, τοῦ τότε πρίγκηψ διάδοχος, ἀπεκαλεῖτο ὁ ὠραῖος ὑπαξιωματικὸς, ὑπερήφανος ἐπὶ τῷ ὠραίῳ του μύστακι, περιφρονῶν καὶ πανεπιστήμιον καὶ βιβλία καὶ μουσικὴν καὶ ὠραίας τέχνας, λατρεύων δὲ μόνον τὴν στρατιωτικὴν του περιβολὴν καὶ τὴν παρέλασιν· ἀλλ' ἡ πριγκήπισσα Αὐγούστα, ῥωσικῆς καταγωγῆς, ἀνατραφεῖσα ἐν Βεῖμαρ, συναναστραφεῖσα μετὰ τοῦ ποιητοῦ Γκαῖτε, ἀπορροφήσασα ἐν θαυμασμῷ τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου γαλλικοῦ αἰῶνος καὶ ἦτις καὶ σήμερον, ἐβδομηκονταπενταέτις οὔσα, φυλλολογεῖ καθ' ἑκάστην πρωίαν τὴν Συλλογὴν τῶν κομψῶν γαλλικῶν φράσεων, ἠνάγκασε τὸν ὠραῖον ὑπαξιωματικόν, ἀπαξ συζευχθέντα μετ' αὐτῆς, νὰ ἀκροᾶται τρεῖς τῆς ἐβδομάδος ἐνώπιόν τῆς φιλολογικοῦ μαθήματος διδασκομένου ὑπὸ τινος καθηγητοῦ ὅστις τακτικῶς καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤρχετο εἰς τὰ ἀνάκτορα· τὸν παρεκίνησε νὰ διακοσμήσῃ τὴν ἑμιλίαν του, νὰ ἀναμορφώσῃ τοὺς τρόπους του, νὰ μὴ προκαλῆ οὔτε νὰ ἀνέχῃται τὰς ἄκρας οἰκειότητος καὶ νὰ ᾔναι φειδωλότερος εἰς τὰς χειραψίας του.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς ἐκ φύσεως ἀγαθὸς καὶ εὐπειθὴς ἔπραξε πᾶν τὸ δυνατόν· εἶχε νυμφευθῇ διὰ πολιτικούς λόγους καὶ τῷ ἐχορήγησαν μὲν τὴν ἐλευθερίαν ἀλλ' ἐπεφυλάξαντο τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν· ὁ αὐτοκράτωρ ἐτήρησε πάντοτε πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν τὸ βαθύτερον σέβας· ἐθεώρησε πάντοτε αὐτὴν ὡς ὃν ἀνωτέρας σφίρας, ἀνωτέρας γενεᾶς, ἧς τὰ κύρια νεῦρα δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν ἀντιλογίαν καὶ τῆς ὁποίας ἐσεβάσθη πάντοτε τὰς κλίσεις καὶ τοὺς τρόπους ἔστω καὶ ἀντιγερμανικούς.

Οὐχὶ μόνον ἐν Παρισίοις ἀλλὰ καὶ ἐν Βερολίῳ ἡ κατάστασις τῆς τοῦ αὐτοκράτορος ὑγείας προκαλεῖ ματαίας προαπασχολήσεις· καθ' ἕκαστον χειμῶνα. ἀπαξ τοῦλάχιστον, μία λέξις προκαλεῖ τὴν πολιορκίαν τῶν καταστημάτων τῶν πωλούντων τὰ πένθιμα εἶδη. Σπανίως διέρχεται ἐβδομάς καθ' ἣν νὰ μὴ καταληφθῇ ὁ γηραιὸς ὑπὸ λειποθυμίας· «τὸ τέλος προσήγγισε», λέγουσιν· ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον ὁ σεβαστὸς γέρων ὑποδέχεται τοὺς αὐλικούς, ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ ἱστορικοῦ παραθύρου καὶ ὑπομειδιᾷ εἰς τὸν λαόν του· καὶ τοῦτο συμβαίνει ἀπὸ ἐξ ἡδὴ ἐτῶν. Εἷς ἰατρὸς τῆς αὐλῆς ἔλεγεν· «Εἰκὼν ἀρίστης ὑγείας ἀλλὰ μέχρι τῆς προσεχοῦς πνοῆς τοῦ ἀνέμου».

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπανηγύρισε προχθὲς τῇ 10/22 Μαρτίου τὴν ἐπετηρίδα τοῦ 90ου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Δεῖπνα, ὑποδοχὰς, προσφωνήσεις, ἑσπερινὰ θεάματα, θιλερὸς καὶ μειδῶν ὑπέμεινεν

ὄρθιος θωπεύων τὸν γηραιὸν μύστακά του. Τῇ δὲ ἐπαύριον ἠγέρθη τῇ 9ῃ καὶ ἀνέλαβε τὸν συνήθη του βίον· καὶ τὰ πάντα καλῶς μέχρι τῆς προσεχοῦς πνοῆς τοῦ ἀνέμου.

Ἀλλὰ μέχρι τότε εἰρήνη ἡμῖν!

(κατὰ διασκευὴν) I. Π.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.

Ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει Ἑλληνικὸς Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος κύριον σκοπὸν προτιθέμενος τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν ἐξ ἀναγνώσεων διαφόρων διατριβῶν διδασκαλίαν δὲν ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν, εἰς τὴν ἔρευναν δηλονότι καὶ περισυλλογὴν τῶν ἀρχαίων μνημείων ἐν τε τῇ πόλει ταύτῃ καὶ τοῖς πέριξ, ὡς ἕτεροι συνάδελφοι μέχρι τοῦδε ἔπραξαν. Οὐδεμία τῷ ὄντι ἐπίσημος ὅπως δῆποτε ὁμογενὴς κοινότης ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὀλιγορεῖ τοῦ διὰ πλείστους λόγους σπουδαιότητος τούτου ἔργου τῆς ἐν βιβλιοθήκαις καὶ μουσείοις περισυλλογῆς βιβλίων, χειρογράφων, ἀρχαιοτήτων διαφόρων, ἐπιγραφῶν καὶ ἐτέρων. Ὁ διάσημος Γάλλος ἀρχαιολόγος Albert Dumont τὴν Θράκην περιηγησάμενος κατὰ τὴν παρελθούσαν δεκαετηρίδα ἐξέδωκε τῷ 1877 ἀξιόλογον συγγραφὴν *Inscriptions et monuments figurées de la France, Paris MDCCCLXXVII*, ἐν ἣ περιέλαβε διαφόρους ἐπιγραφὰς ἐκ Θράκης, ἐκ τῶν διαφόρων πόλεων αὐτῆς. Ἀλλὰ πόσας ἐπιγραφὰς ἔχει ἐξ Ἀδριανουπόλεως; Λυπηρὸν εἰπεῖν, μίαν καὶ μόνην, καὶ ταύτην ἀντιγράψας, ὡς πρὸ πολλοῦ ἐκδεδομένην, ἐκ τοῦ περιφήμου *Corpus inscriptionum Graecarum* τοῦ μεγάλου A. Boeckh. Τοσαύτη ἦν ἡ ἀρχαιολογικὴ ἔνδεια τῆς μεγάλης ταύτης καὶ πλείστους θησαυροὺς ἀρχαιολογικοὺς περικλειούσης πόλεως!

Πολὺ βραδύτερον, τῷ 1884, ὁ πατρώζων Γερμανὸς ἀρχαιολόγος Dr J. Mordtmann ἐπισκεψάμενος τὴν Θράκην, πολλὰς δ' ἐπιγραφὰς συναθροίσας ἐξ Ἀδριανουπόλεως, Σηλυβρίας καὶ Ἡρακλείας ἐξέδωκεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Zur Epigraphik von Thracien*. Διὰ τοῦ συγγραμματος τοῦ κ. J. Mordtmann πλουτίζεται ἡ ἐπιγραφὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως δι' ἑπτὰ νέων ἐπιγραφῶν ἀγνώστων ἐν μέρει τῷ πρὸ αὐτοῦ κ. K. A. Dumont. Ἐὰν δὲ κρίνωμεν ἐκ τούτων ἡ ὅλη ἀρχαιολογικὴ ἐργασία περὶ τῆς Ἀδριανουπόλεως περιωρίζετο τῷ 1884 ἐν μόναις ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς γνώσεως τῶν ἀρχαιοτέρων· περὶ δὲ τῶν μετὰ ταῦτα μεσαιωνικῶν καὶ νεωτέρων, ταῦτα ἔμειναν ὅλως ἀγνώστα καὶ ἀνέπαφα, οὐδεμία δὲ πραγματεία μικρὰ ἢ μεγάλη ἐδημοσιεύθη μέχρι τοῦδε πρὸς γνῶσιν τῶν βουλομένων μαθεῖν τι περὶ Ἀδριανουπόλεως ἀρχαιότερον, πλὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου περιπύστου συμπολίτου καὶ περικλεοῦς Οἰκουμενοικοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ ζ' συνοπτικῶς ἐν τῇ ἔρμηνείᾳ τοῦ χωρογραφικοῦ πίνακος τῆς Σατραπείας Ἰκονίου ἐκτεθειμένων, καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Π. Φοίβου, προξένου τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1856 ἐν Πανδώρας τόμ. ΙΓ' σελ. 68, 93, 108 καὶ 150 τῷ 1861 δημοσιευθείσης περὶ τῆς συγχρόνου καταστάσεως τῆς ἐπαρχίας Ἀδριανουπόλεως.

Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος μετ' ἄλλους ἔβλεπε τὴν ἔλειψιν ταύτην, ἐπεθύμει δὲ κατὰ τὸ ἐνὸν, ἵνα θεραπεύσῃ αὐτήν. Καὶ δὴ κατὰ Μάιον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἔχων ὑπ' ὄψει τὸ ἰταλικὸν λόγιον: «Κάλιον ἀργὰ, παρὰ ποτὲ» ὄρισας ἀρχαιολογικὴν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν, συγκειμένην ὑπὸ τῶν κκ. Μ. Παρανίκια, Ν. Ζουπάν, Α. Κυριαζῆ, Γ. Θεοχαρίδου καὶ Γ. Λαμπουσιάδου, ἐνετείλατο αὐτῇ, ἵνα ἔρευνῆσῃ τὰ κατὰ τὴν Ἀδριανουπόλιν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἀπὸ τῶν χρόνων δηλαδὴ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι τῆς σήμερον ἵνα περισυλλέξῃ ἅπαντα τὰ σωζόμενα μνημεῖα οἰαςδῆποτε ἐποχῆς, καὶ κατατάξῃ

ἐπιστημονικῶς ἐν ἰδιαιτέρῳ Μουσίῳ καὶ βιβλιοθήκῃ, διαφωτίσῃ δὲ τὴν ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν ἱστορίαν αὐτῆς, ἰδίᾳ δὲ δεῖξῃ τίνες ἐπίσημοι ἄνδρες ἐγεννήθησαν ἢ ὅπωςδῆποτε εἰργάσθησαν ἐν αὐτῇ, καὶ ἐνὶ λόγῳ σαφηνίσῃ πᾶν ὅ,τι πρὸς τὴν πόλιν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως σχετίζεται.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπιτροπὴν μετὰ ζήλου ἤψαντο τοῦ ἔργου εὐθέως, καὶ ἐν διαστήματι ὀκτῶ μηνῶν ἐπετέλεσαν ἔργα οὐχὶ ἀνάξια λόγου ἀναλόγως τοῦ χρόνου καὶ τῶν μέσων αὐτῶν. Συνήθροισαν ἐν προσωρινῷ ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης ἑνδεκα, ἀγάλματα, ἀνάγλυφα καὶ λίθους ἐνεπιγράφους, νομίσματα καὶ χειρόγραφα ὡς ἑξῆς:

Α'. Ἀγάλματα.

1. Προτομὴ ἀνδρὸς ἀνευ κεφαλῆς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ὑψ. 0,40 τοῦ μέτρου, ἔργον καλλιστῆς τέχνης δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζ. Σακελλαρίου.

2. Κεφαλὴ γυναικὸς μετὰ βροστῶν, μείζων τοῦ φυσικοῦ μεγέθους ἐκ λίθου πορώδους, ὑψ. 0,34 καὶ πλ. 0,25, δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδώρου Ἀθανασίου.

3. Ἀγαλμάτιον παιδὸς λίαν ἠκρωτηριασμένον ἐκ μαρμάρου μήκ. 0,56 καὶ πλ. 0,13, διατηρεῖται μόνον τὸ δεξιὸν οὖς καὶ ὁ μηρός· δῶρον Θ. Ἀθανασίου.

4. Κεφαλὴ ἀγγέλου μαρμαρίνου παρηκμακυῖας τέχνης.

5. Οἱ πέντε δάκτυλοι τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἀγάλματος μετὰ μέρους τοῦ μεταταρσίου, ἔργον ἀρίστης τέχνης· δῶρον Θ. Βαφειάδου.

6. Πόδες γυναικὸς σανδαλοφορούσης μετὰ μέρους πολυπτύχου πέπλου ἐκ λευκοτάτου μαρμάρου· ἔργον καλλιτεχνικόν· δῶρον Σταύρου Βαλασιάδου.

Β'. Ἀνάγλυφα.

1. Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς μήκους 0,94 καὶ πλάτους 9,66 τοῦ μέτρου παρίσταται ὁ ἦρωσ τῆς Θράκης ἔφιππος, φέρων μανδύαν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀναπεπταμένον, καὶ κρατῶν ὑψωμένην τὴν δεξιάν, ὅπως προσβάλλῃ ὄφιν περιειλιγμένον περὶ τι δένδρον, πρὸ τοῦ ἵππου εὐρισκόμενον, ὅστις ἠπείλει βεβαίως τὴν ζωὴν νεκρῶς κόρης πεπλοφόρου ὀπισθεν τοῦ δένδρου ἐν μεγίστῃ ὀδύνῃ ἰσταμένης. Ὅπισθεν τοῦ ἵππου ὑπάρχει νεανίας, ἴσως ὁ μνηστὴρ ἢ τις τῶν συγγενῶν τῆς νεανίδος σπεύδων εἰς βοήθειαν αὐτῆς. Ὑπὸ δὲ τὸν ἵππον ὑπάρχει κυνηγετικὸς κύων, ἀριστα διατηρούμενος, φέρων ὄρμον περὶ τὸν λαιμὸν καὶ μαχόμενος πρὸς κάπρον φριζαύχενον, ὀπισθεν φρέατος κεκρυμμένον. Ὑπερθεν δὲ τοῦ ὠραίου τούτου ἔργου διατηροῦνται οἱ πόδες ἀνδρὸς ἐπὶ ἔδρας καθημένου πρὸ τρίποδος, οὗ σώζονται τὰ σκέλη. Πρόδηλον ἄρα, ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἀπετέλει μέρος μεγάλης τινὸς παραστάσεως κοσμοῦσης ἴσως ὀλόκληρον τὴν πλευρὰν βωμοῦ, ἀφιερωμένου εἰς τὸν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Θράκην λατρευόμενον ἦρωα.

2. Ἐτερον ἀνάγλυφον τοῦ ἦρωος ἐπὶ μαρμάρου ἔχοντος μήκος 0,85 καὶ πλάτος 0,30 ἐν αὐτῷ παρίσταται ὁ ἦρωσ ἔφιππος, ὡς σύνθετος, παρὰ δὲ τὸν ἵππον ζῶν τι ὁμοιότητα ἔχον μᾶλλον πρὸς χοῖρον, φέρει δὲ καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «ἦρωϊ ἐπηκόῳ Εὐτυχῆς εὐχαριστήριον»· δῶρον Στ. Κυριαζοπούλου.

3. Ἐπὶ ὠραίου μαρμάρου μήκ. 0,43, πλ. 0,43 ἔχομεν ἀνάγλυφον συμποσίου, ἐπιτυμβίου πιθανῶς, τέχνης λεπτοτάτης. Τέσσαρες συνδαιτυμόνες, ὧν ἀτυχῶς αἱ κεφαλαὶ εἰσι κατεστραμμένοι, κεκλιμένοι ἐπὶ προσκεφαλαίων πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐπὶ κλίνης μεγάλης, κρατοῦσι κύλικα εἰς τὴν δεξιάν· πλαγίως δὲ εἰς τὰ δεξιὰ κάθηται ἐπὶ ἰδιαιτέρας ἔδρας μία γυνὴ πεπλοφόρος ἔχουσα τεθλιμμένον τὸ ἦθος, ἐξ οὗ προαγόμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι εἶνε νεκρική εὐωχία ἢ περιδειπνον. Πρὸ τῆς κλίνης ὑπάρχει τρισκελῆς τράπεζα ἐφ' ἧς εὐρίσκονται διάφορα ἀντικείμενα, ὑπ' αὐτὴν δὲ κυνάριον. Σώζονται τοῦ ὠραίου τούτου ἔργου ἐξ ὅλης τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς τὰ ἐξῆς μόνον . . . ωνος υ.

4. Ἀνάγλυφον κυνηγοῦ φέροντος χιτῶνα μέχρι τῶν γονάτων διήκοντα καὶ ὑποδήματα ὑψηλὰ εἰς τοὺς πόδας· παρ' αὐτῷ δ' ἴσταται κυνηγετικὸς κύων. Καὶ τοῦ οὐκ εὐκαταφρονήτου τούτου ἔργου μήκ. 0,19 καὶ πλ. 0,19 ἐλλείπουσιν ἀτυχῶς ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ χεῖρες.

5. Χεὶρ γυναικὸς ἢ παιδὸς κρατοῦσα πάπυρον ἐπὶ ὠραίου μαρμάρου μήκ. 0,50 καὶ πλ. 0,32· δῶρον Κ. Ζ. Σακελλαρίου.

Πλὴν τούτων ἔχομεν ἐν τῶν σκελῶν μαρμαρίνου τρίποδος, μήκ. 8,65, δῶρον Θ. Ἀθανασίου, ἐν κιονόκρανον κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ ὠραίας τέχνης, ὑψ. 0,44 καὶ διαμέτρου 0,57 ἐκ τῆς ἑρῶς μητροπόλεως μετενεχθέν· ἔτι δὲ δύο λυχνάρια ἐκ κεράμου δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ζουπάν.

Γ'. Ἐπιγραφαί.

Ἐπιγραφαὶ κατέχει ἡ ἐπιτροπὴ περὶ τὰς εἴκοσιν, ἃς προσεχῶς θέλει ἐκδόσει ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει.

Δ'. Νομίσματα.

Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐπιτροπὴ συνεκρότησε καὶ νομισματικὴν συλλογὴν περιέχουσαν ἐν συνόλῳ 319 νομίσματα, καταλεγόμενα ὡς ἑξῆς:

Νομίσματα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ	ἀργυρᾶ	14	}	45
»	χαλκᾶ	14		
»	ὀρειχάλκινα	17		
»	ῥωμαϊκὰ ἀργυρᾶ	15	}	47
»	χαλκᾶ	29		
»	ὀρειχάλκινα	3		
»	βυζαντινὰ ἀργυρᾶ	4	}	53
»	χαλκᾶ	49		
» Ἴκονίου μετὰ τουρκ. καὶ ἀρμενικῆς ἐπιγραφῆς ἀργυρᾶ	1			
» Βαγδατίου	»	11	}	122
» Αἰγύπτου	»	5		
» Περσίας	χαλκᾶ	5		
» Τουρκίας ἀνάμικτα περίπου	100			
» Αὐστρίας	ἀργυρᾶ	5	}	23
»	χαλκᾶ	7		
» Βρασιλίας	»	1		
» Γερμανίας	»	3	}	280
» Ἑλλάδος νέα	»	7		
» εὐρωπαϊκὰ διάφορα		9		
» Κίνας ἐν ὀρειχάλκ. καὶ ἐν ἀργυρ.		2		
» Πάπα Ρώμης ἀργυροῦν		1		
» Πολωνίας ἀργυρᾶ		3		
» Ραγούζης ἐν ὀρειχάλκ. καὶ ἐν ἀργ.		2		
» Ρουμανίας χαλκοῦν		1		
» Ρωσσίας	»	1		
» ἄλλα διάφορα		10		
Τὸ ὅλον				819

Ταῦτα κατατάσσονται κατὰ πόλεις καὶ βασιλεῖς ὡς ἑξῆς:

1. Φιλίππου	4
2. Ἀλεξάνδρου	3
3. Ροιμητάλκου	3
4. Λυσιμάχου	1
5. Ἀδριανοῦ	1
6. Ἀδριανουπολιτῶν (Γορδιανοῦ, Κομμόδου, Γέτα, Φαυστίνης)	4
7. Τραϊανουπολιτῶν	3
8. Φιλιππουπολιτῶν	3
9. Μαρκιανουπολιτῶν	1
10. Ἀγχιαλίων	1
11. Θασίων	10
12. Μαρωνιτῶν	1
13. Περινηθίων	5

Ἐτι ἡ ἐπιτροπὴ κατέχει τὴν σφραγίδα τοῦ ἀοιδίμου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀγαθαγγέλου, μητροπολίτου Σερβίας τότε ὄντος, τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ πληθὺν ἄλλων χειρογράφων πολυτιμοτάτων, περὶ ὧν ἐν τῇ προσεχῶς ἐκδοθησομένῃ βιογραφίᾳ του ἐκτενῆς γενήσεται λόγος.

Καὶ οἱ ἐνεπιγράφοι δὲ λίθοι καὶ τὰ νομίσματα εἰσι δωρεαὶ ὡς τὰ πολλὰ διαφόρων φιλομούσων συμπολιτῶν ἡμῶν, πρὸς οὓς ὡς

καὶ πρὸς τοὺς ὑλικῶς συνδραμόντας ἡμᾶς φιλαρχαιολόγους κυρίους ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν καὶ ἀναγράφομεν ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Λίθους ἐνεπιγράφους, ἀγάλματα, ἀνάγλυφα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐδώρησαντο οἱ κύριοι Κ. Ζ. Σακελλάριος, Στ. Κυριαζόπουλος, Μελτιόπη Θεοχάρους, Θ. Ἀθανασίου, ὁ ἡγούμενος τοῦ μετοχίου τοῦ Ἁγίου Στεφάνου κ. Βασίλειος, ὁ ἡγούμενος τοῦ μετοχίου τοῦ Ὁρους Σινᾶ κ. Πολύκαρπος, ὁ κ. Στ. Βαλασιδῆς, ἡ ἱερά Μητρόπολις, ὁ ἀρχιδιάκονος τῆς Α. Παναγιότητος κ. Διονύσιος, ὁ κ. Ζουπᾶν, ἡ ἀξιότιμος διευθύντρια τοῦ ἡμετέρου Ζαππείου κ. Ἑλένη Μελετίου καὶ ὁ κ. Θ. Βαφειάδης.

Νομίματα δὲ οἱ ἐξῆς κύριοι Θ. Βαφειάδης, Χρυστ. Διαμαντῆς, Ζήσης Κάλφας, Κ. Κέκκος, Ἄπ. Κωνσταντίνου, Ἰάκωβος Κωνσταντινίδης, Θ. Μοιρασγίδης, Ἀσπασία Ἀποστόλου, Ν. Μοτσενίγος, Α. Ζ. Σακελλάριος, ἡ Κεντρικὴ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως Ἐφορεία, ὁ κ. Κ. Σκαλλέρης, Ν. Τσιρώνης, Κ. Χαλκιάδης, ὁ Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος, Μιλτιάδης Ματθαίου, χ' Ν. Κωνσταντίνου, Κ. Ζησιδῆς, Ἰάκωβος Γιαρίμης, Κ. Ἰωαννίδης, Δ. Παπαδόπουλος καὶ Ἄλ. γ' Στεφάνου.

Ε'. Χειρόγραφα.

Οἱ ἀξιότιμοι Ἐπίτροποι τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας τῆς Μητροπόλεως ἐδώρησαντο τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐπιτροπῇ δύο ἀξιολόγους κώδικας, ὧν ἀνάλυσιν παρατίθεμεν ἐνταῦθα.

Ὁ Α' τούτων χρυσοδεδεμένος εἰς μέγα σχῆμα ἐπὶ καλλίστου χάρτου καὶ διὰ καλλίστων χαρακτήρων μετὰ θαυμαστῆς φιλοκαλίας γεγραμμένος ἔχει ἐν συνόλῳ σελ. 1054 καὶ σύγκειται ἐκ τριῶν διακεκριμένων μερῶν. Τούτων τὸ μὲν α' περιέχον 22 σελίδας χρησιμεύει ὡς προεισαγωγὴ εἰς τὸ ὅλον βιβλίον περιέχον τὸ θεωρητικὸν τῆς ἀρχαιοτέρας μεθόδου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς. Ἐν αὐτῷ περιλαμβάνονται τὰ ἐξῆς: «Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ἀγίῳ τῶν σημαδείων τῆς Μουσικῆς τέχνης τῶν ἀνιόντων καὶ κατιόντων σωμάτων τε καὶ πνευμάτων καὶ πάσης ἄλλης χειρονομίας τε καὶ ἀκολουθίας, συντεθειμένης ἐν αὐτοῖς παρὰ τῶν κατὰ καιροὺς ἀναδειχθέντων ποιητῶν παλαιῶν τε καὶ νέων»· φθογγόσημα τῆς μουσικῆς «ἡ τελεία σύνθεσις πάντων τῶν φωνῶν, ἀνιουσῶν τε καὶ κατιουσῶν σωμάτων τε καὶ πνευμάτων κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν»· εἶτα ἀκολουθεῖ «ἐξήγησις τῆς παραλλαγῆς κατ' ἦχον ἀνερχομένης καὶ κατερχομένης καὶ αὐθις ἀνερχομένης μέχρι τῆς ὑστεροφωνίας». Ἀκολουθῶς ἔπεται εἰσαγωγικὸν ἔχον ἀναμῖξ τὴν παραλλαγὴν μετὰ τῆς μετροφωνίας Ἰω. Πλουσιδιανοῦ καὶ Γρηγορίου Ἱερομονάχου τοῦ Ἀλυάτου». Μετὰ ταῦτα «σημάδια ψαλλόμενα εἰς τοὺς ὀκτὼ ἦχους ὑπὸ Κουκουζέλη» καὶ «μέθοδον πρὸς σύνθεσιν ἠχημάτων πάνυ ὠφέλιμον ὑπὸ Ξένη τοῦ Κορώνη, πρωτοψάλτου».

Εἰς δὲ τὸ Β' μέρος ἐν σελίσιν 832 περιλαμβάνεται ἅπασα ἡ ἐνιαύσιος ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία ἐσπερινοῦ, ὄρθρου, λειτουργίας, τριψδίου, πεντηχοσταρίου, εἰρμοὶ, πολυέλεοι, ὕμνοι πατριαρχικοὶ κτλ. κτλ. ἔργα 108 διαφόρων ἱεροψαλτῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ προμνησθέντος Ξένη τοῦ Κορώνη, Χρυσάφη τοῦ νέου, Ἐμμανουὴλ Χρυσάφη, Βαλασιῦ ἱερέως, Γεωργίου Ραιδεστινοῦ, Γερμανοῦ Νέων Πατρῶν, Ἰωάννου τοῦ Γλυκέως, Ἰωάννου Κουκουζέλη, Ἰωάννου τοῦ Κλαδᾶ, τοῦ Κουκουμᾶ κλπ.

Τὸ δὲ Γ' μέρος περιέχον 200 σελίδας ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἔργων τοῦ περιφανοῦς ἱεροψάλτου Πέτρου Μπερεκέτη, ἀναφερομένων εἰς ἅπασας τὰς περιστάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας.

Ἐν τῷ κώδικι τούτῳ ὑπάρχουσι προσέτι καὶ μέλη Ἀγιοταφίτικα (Οὐχ οὕτως οἱ βασιλεῖς), Χερουβικὸν Παλάτικον, Ἀγιορεϊτικόν, Θετταλικόν, Θεσσαλονικέον (Γεύσασθε); ἀρχαῖα μέλη παλαιὰ καὶ ἀσυνήθη.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν περιλήψει τὰ περιεχόμενα τοῦ α' κώδικος, ὅστις κατὰ τὴν ταπεινὴν γνώμην τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι κειμήλιον πολυτιμότερον, ἀξιὸν γὰρ κοσμήσῃ τὰς ὠραιότερας βιβλιοθήκας. Διὰ τοῦ προτασσομένου ἐν εἴδει εἰσαγωγῆς θεωρητικοῦ τῆς ἀρχαίας Μουσικῆς μεθόδου, ἥτις σήμερον κατέστη ἀγνωστος, καὶ ἥς οὐδὲν θεωρητικὸν γινώσκομεν ἐκδεδομένον, λαμβάνομεν τὴν κλειδὰ, ὡς εἶπεῖν, τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, καὶ μετὰ κατανύξεως ἀκροώμεθα τῆς οὐρανίου μελωδίας τῶν

ἱεροψαλτῶν τῆς, ὧν τὰ ἀθάνατα ἔργα ὅλως ἀπηλλαγμένα τυγχάνουσι τῶν γοργῶν καὶ φθορῶν καὶ ἄλλων παραγεμισμάτων, μεθ' ὧν εἶναι ἀναμειγμένη ἡ νέα ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν Μουσικὴ, καὶ ὧν ἕνεκα ἀποβαλοῦσα τὴν ἀρχαίαν σεμνότητα καὶ ἀπέριττον μεγαλοπρέπειαν προσεκολλήθη τῇ ἀσιατικῇ, πρὸς ἣν ἔχει μείζονα ὁμοιότητα ἢ πρὸς τὴν προγονικὴν. Διὰ τῶν μελῶν ὅμως τοῦ κώδικος τούτου καλῶς μεμελετημένων θέλει ἀποδειχθῆ, φρονουῦμεν, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ τῶν πατέρων ἡμῶν ἦτο συνέχεια τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, καὶ δὲν ἔλκει κατ' ἀκολουθίαν τὴν καταγωγὴν τῆς ἐκ τῆς ἀσιατικῆς, ὡς διατείνονται τινες, ἀλλ' εἶναι αὐτὴ αὕτη μετὰ μικρῶν παραλλαγῶν, ἀναγκαίων διὰ τὴν ἐπήρειαν τοῦ χρόνου καὶ τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων ἢ τοῦ μουσικωτάτου ἑλληνικοῦ ἡμῶν ἔθνους.

Ὁ δὲ Β' κώδιξ ἀνήκει εἰς τὸν ἀοιδίμον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως κύριον Κύριλλον τὸν σ' τὸν ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως, καὶ εἶναι ἀνθολογία διαφόρων ἀνεκδότων ὡς τὰ πολλὰ θεολογικῶν, ἠθικῶν, πανηγυρικῶν, ἐπιταφίων κλπ. ἐν συνόλῳ 54 λόγων, ὧν οἱ πλεῖστοι εἰσιν ἔργα Μελετίου Ἀθηνῶν, Χρυσάνθου Ἱεροσολύμων, Ἰωάν. Καρυοφύλλη, Ναθαναὴλ τοῦ Χυκός, Νικολάου Μαυροειδοῦς Κεφαλλῆνος, Μαξίμου τοῦ Μαργουσίου, Ἰωσήφ τοῦ πρῶην Τυρονόβου κλπ. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀοιδίμων τούτων ἱεραρχῶν καὶ διδασκάλων τοῦ ἔθνους εἰσὶ γνωστὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον παντὶ περὶ τὴν νεωτέραν ἡμῶν φιλολογίαν ἀσχολουμένῳ, διὰ τε τὴν πολυμάθειαν καὶ τὴν περὶ τὸ γράφειν δεινότητα. Τούτων οἱ πλείους ἦσαν ῥήτορες ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων τῆς ἐποχῆς τῶν ἀπαγγέλλοντες μόνον ἐνώπιον Πατριαρχῶν καὶ ἡγεμόνων τοὺς καλλιτεχνικοὺς αὐτῶν λόγους, οὓς ὁ ἡμέτερος περικλητὴς συμπολίτης Κύριλλος ὁ σ' ἐσταχυολόγησε πρὸς ἰδίαν χρῆσιν. Ἀναμφρόστως οἱ διάσημοι ῥήτορες τῆς Ἐκκλησίας δύνανται σήμερον διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης νὰ συντάξωσι λόγους ὁμοίους ἢ καὶ κρείττους τῶν ἐν τῷ κώδικι τούτῳ ὑπάρχόντων· τούτο ὅμως οὐδαμῶς μειοῖ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἀναφερομένων εἰς ἄνδρας ἀκμάσαντας ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἦν βεβυθισμένον εἰς τὴν ἀμάθειαν. Οἱ λόγοι οὗτοι ἄλλως ἀποτελοῦντες συνέχειαν τῆς ἱστορίας τοῦ κηρύγματος παρ' ἡμῖν, καὶ μέρος οὐσιῶδες τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς Γραμματολογίας, εἶναι πολύτιμοι καὶ, καθὼ ἀνέκδοτοι καὶ ἀγνωστοί, σπουδαιότατοι.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκτῆσατο καὶ πληθὺν χειρογράφων ἐπισήμων σαφηνιζόντων τὴν νεωτέραν ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτικὴν ἱστορίαν, περὶ ὧν προσεχῶς ἐκτενῆ ποιησόμεθα λόγον.

Εἶναι γνωστὸν προσέτι, ὅτι ἡ ἡμετέρα πόλις ἐχρημάτισεν ἡ ἔδρα τῶν πρώτων μεγαλοφυῶν Σουλτάνων τῶν Ὀσμανιδῶν. Τὰ μεγαλοπρεπῆ τούτων ἀνάκτορα καλούμενα ἄλλως **Σεράγειον** ἤρξαντο ἀπὸ τινος νὰ καταδαφίζωνται, καὶ οὕτω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν θέλουσιν ἐκλείψει μετ' ὀλίγον. Ἡ ἐπιτροπὴ ἔκρινε καλὸν νὰ προμηθευθῇ φωτογραφικὰ ἀπότυπα τῆς κατοικίας τῶν μεγάλων τούτων δυναστῶν τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους διὰ τῆς εὐγενεῖς προθυμίας τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἀξιολόγου φωτογράφου κ. Δ. Μιχαηλίδου κατ' ὀρθωσεν νὰ ἔχη φωτογραφήματα ἀναπαριστῶντα ὀλόκληρα τὰ περιδοξα ταῦτα τῶν Σουλτάνων ἐνδαιτήματα.

Ἐπιθυμοῦσα δ' ἡ ἐπιτροπὴ ὅπως καταστήσῃ καὶ τὸ περὶ ἡμᾶς δημόσιον μέτοχον τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἐπραγματεύσατο καὶ δημοσίᾳ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Συλλόγῳ διάφορα θέματα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀδριανουπόλεως. Οὕτως ὁ μὲν κ. Γ. Ι. Λαμπουσιᾶδης ἀνέγνω δύο ἀξιολόγους βιογραφίας τῶν λογίων Ἀδριανουπολιτῶν Ἰγνατίου ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ τοῦ καὶ Σαράφογλου, καὶ Γρηγορίου Μιχαήλογλου ἀμφοτέρων μὲν καὶ μάλιστα τοῦ τελευταίου ἐπὶ πολλὰ ἔτη διδάξαντων ἐν τῇ ἑλληνικῇ τῆς πατρίδος ἡμῶν Σχολῇ. Ὁ δὲ κ. Μ. Παρρανίκας ἐπίσης ἐν δυοὶ πραγματεῖαις ὠμίλησε περὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς πόλεως καὶ περὶ τῶν νομισμάτων αὐτῆς.

Ταῦτά εἰσι τὰ ἀπὸ Μαΐου 1886 μέχρις Ἰανουαρίου 1887 ἔργα τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιτροπῆς σμικρὰ μὲν ἀληθῶς διὰ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου καὶ τῆς γλισχρότητος τῶν μέσων αὐτῆς. Πεποίθμεν δὲ, ὅτι οἱ ἀξιότιμοι ἡμῶν συμπολιτῆται ἐκτιμῶντες τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας ἡμῶν ταύτης ἀγαθὰ θέλουσι παράσχει τὴν τε ἠθικὴν

καὶ ὕλικήν αὐτῶν συνδρομήν πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν εἰς ἐπίτευξιν τοῦ πλουτισμοῦ τοῦ ἀρτισυστάτου αὐτῆς Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, πρὸς δόξαν τῆς Πατρίδος.

Ἐν Ἀδριανουπόλει, τῆ 8 Μαρτίου 1887.

Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐπιτροπὴ
ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΠΑΡΑΝΙΚΑΣ
Γ. ΛΑΜΠΟΥΣΙΑΔΗΣ καὶ
Ν. ΖΟΥΠΑΝ.

ἽΟτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀδριανουπόλει, τῆ 9 Μαρτίου 1887.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀρχαιολογ. ἐπιτροπῆς
Γ. Ι. ΛΑΜΠΟΥΣΙΑΔΗΣ.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Πῶς καὶ πότε εἰργάζεται. — Παριστάμενος εἰς ὅλα τὰ συμβούλια, συνεδριάζοντα ἐπὶ πέντε καὶ ἐξ ὥρας ἐξακολουθητικῶς, καὶ ἐρωτῶν κυρίως δύο τινὰ περὶ ἐκάστου ἀντικειμένου: ἂν εἶναι δίκαιον, ἂν εἶναι ὠφελίμον, ἀνέλυε καὶ ἐβασάνιζεν ἕκαστον ζήτημα ὑπὸ τὰς δύο τχύτας ἐπόψεις. Συμβολεόμενος τὰς δύο μεγάλας αὐθεντίας: τὴν ἐποχὴν καὶ τὴν πεῖραν. Ἀνατρέχων εἰς τὴν ἀρχαιοτέραν νομολογίαν, εἰς τὰς νομοθεσίας ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου. Οὐδέποτε συμβούλιον ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ, χωρὶς νὰ διδασθῆ τι ἢ νὰ ἐξαναγκασθῆ ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως ἐμβραθύνῃ. Οὐδέποτε ἐπεσκεπθῆσαν αὐτὸν μέλη τῆς γερουσίας, τῶν νομοθετικῶν σωμάτων, τῶν δικαστηρίων χωρὶς νὰ λάβωσιν ὡς γέρας τῆς ἐνδείξεως ταύτης τοῦ σεβασμοῦ τῶν ὠφελίμων τινὰς ὀδηγίας. Δὲν ἠδύνατο νὰ περικυκλοῦται ὑπὸ πρακτόνων τὰ κοινὰ χωρὶς ν' ἀποβῆ οὗτος πολιτικὸς καὶ τὸ πᾶν δι' αὐτὸν ἐλάμβανεν ὄψιν συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας. Ὅτι πρὸ πάντων τὸν χαρακτηρίζει δὲν εἶναι μόνον ἡ ὀξύτης καὶ ἡ ἐγκυκλοπαιδικότης τῆς διανοίας του εἶναι πρὸ πάντων ἡ εὐκαμψία, ἡ ἰσχύς καὶ ἡ σταθερότης τῆς προσοχῆς του. Ἠδύνατο νὰ ἐργάζεται ἐπὶ δεκαοκτὼ ὥρας καὶ νὰ ἐργάζεται εἰς διαφόρους ἐργασίας. Οὐδέποτε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐφωράθη κεκμηκός. Οὐδέποτε τὸ πνεῦμά του ἔχανε τὴν ἐλαστικότητά του καὶ ἐν αὐτῇ τῇ καταπονῆσει τοῦ σώματος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὀργῇ. Οὐδέποτε περιεσπᾶτο ἀπὸ ὑποθέσεώς τινος δι' ἄλλης, ἐξερχόμενος ἐκείνου, ὅπερ συνεζήτη διὰ νὰ ἐπιληφθῆ ἐκείνου, εἰς ὃ ἐμελλε νὰ ἐργασθῆ. Οὐδέποτε ἄνθρωπος ἀφωσιούτο τόσον καθ' ὀλοκληρίαν εἰς ὃ, τι ἐπραττε καὶ οὐδέποτε κατεμέτρα καλλίτερον τὸν χρόνον του μεταξὺ ὅσων εἶχε νὰ πράξῃ. Ὁ ἴδιος ἔλεγεν, ὅτι «τὰ διάφορα ἀντικείμενα καὶ αἱ διάφοροι ὑποθέσεις ἦσαν κατατεταγμένα ἐν τῇ κεφαλῇ του ὡς ἐν τινι ἐρμαρίῳ. Ὅταν θέλω νὰ διακόψω, προσέθετεν, ὑπόθεσιν τινὰ, κλείω τὸν σύρτην τῆς καὶ ἀνοίγω τὸν σύρτην ἄλλης. Δὲν ἀνακατεύονται παντάπασι μεταξὺ τῶν. Ὅταν δὲ θέλω νὰ κοιμηθῶ κλείω ὅλα τὰ συρτάρια καὶ ἰδοὺ με ἀμέσως εἰς τὸν ὕπνον». Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἐγκέφαλος οὕτω πειθαρχῶν καὶ οὕτω διαθέσιμος, οὕτω διαρκῶς πρόθυμος εἰς πᾶσαν ἀνάγκην καὶ τόσον ἱκανὸς εἰς ἀστραπιαίαν καὶ ὀλικὴν συγκέντρωσιν. Ὅταν προσηλοῦτο ἐπὶ τινος ἀντικειμένου τὰ λοιπὰ δὲν ὑφίσταντο δι' αὐτόν. «Ἐργάζομαι πάντοτε, ἔλεγε πρὸς τὸν Ρόδερερ, σκέπτομαι πολὺ. Ἄν φαίνωμαι ἔτοιμος ν' ἀπαντήσω εἰς ὅλα καὶ ν' ἀντικρύσω ὅλα, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐσκέφθην ἐπὶ μακρὸν πρὶν καὶ προεἶδον τὸ συμβησόμενον. Ἐργάζομαι πάντοτε καὶ εἰς τὸ θέατρον. Τὴν νύκτα ἐγείρομαι νὰ ἐργασθῶ. Ἐγερθεὶς νύκτα τινὰ ἐκάθησα πρὸ τῆς πυρᾶς μου ἐπὶ τοῦ μακροῦ ἀνακλίντρου καὶ ἐξήλεγγα τὰς καταστάσεις τοῦ στρατοῦ, ἃς μοὶ εἶχε παρουσιάσει τὴν προτεραίαν ὁ στρατηγός μου. Ἀνεκάλυψα εἴκοσι λάθη καὶ τὸ πρῶτ' ἔστειλα τὰς σημειώσεις μου εἰς τὸ ὑπουργεῖον.» Ὡς ὕπατος προήδρευσε τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐπιτροπῆς ἀπὸ τῆς 10 τῆς νυκτὸς μέχρι τῆς 5 τῆς πρωίας. Ἐν Σαιν-Κλοῦ συχρᾶ ἐκράτει τοὺς συμβούλους ἀπὸ τῆς 9 π. μ. μέχρι τῆς 5 μ. μ. με διακοπὴν μόλις ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ κουρασθῆ. Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς νυκτὸς τὰ πλεῖστα τῶν μελῶν κατε-

λαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ καμάτου. Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἀπεκοιμᾶτο. αὐτὸς δὲ κινῶν καὶ ἐξυπνῶν αὐτόν. «Ἐμπρός! ἔμπρός! πολίτα! ἔλεγεν. Ἄς ἐξυπνήσωμεν. Μόλις εἶνε δύο ἡ ὥρα. Πρέπει νὰ κερδήσωμεν τὰ χρήματα, τὰ ὅποια μᾶς πληρώνει ὁ γαλλικὸς λαός.

Αἱ μελέται καὶ τὰ βοηθήματά του.—Τὰ βιβλία τῶ ἐχρησίμευον μόνον, ὅπως τῶ ὑποβάλλωσι τὰ ζητήματα, ἅτινα ὅμως ἔλυε μόνον διὰ τῆς ἰδίας πείρας. Ἀνέγνωσεν ὀλίγα καὶ ἐσπευσμένως, ἡ δὲ κλασικὴ του παιδείσις ἦτο στοιχειώδης. Ἡ κομψὴ καὶ ἡ σπουδαία φιλολογία, ἡ φιλοσοφία τῶν αἰθουσῶν ὠλισθαινε ἐπὶ τῆς διανοίας του ὡς ἐπὶ σκληροῦ βράχου Μόνον δὲ αἱ μαθηματικαὶ ἀλήθειαι, αἱ θετικαὶ γνώσεις τῆς γεωγραφίας καὶ τῆς ἱστορίας διεπέρων αὐτὴν καὶ ἐχάρασσον τὸ ἐντὸς αὐτῆς.

Πάντα τὰ λοιπὰ προσεπορίζετο διὰ πρωτοτύπου καὶ ἀπ' εὐθείας ἐργασίας τῶν δυνάμεών του ἐν τῇ ἐπαφῇ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς ταχείας καὶ ἀσφαλοῦς ἀντιλήψεώς του, ἐκ τῆς ἀκαταπονήτου καὶ λεπτολόγου προσοχῆς του, ἐκ τῶν μαντεύσεών του, ἐπαναλαμβανομένων καὶ τροποποιουμένων κατὰ τὰς μακρὰς ἀπομονώσεις καὶ σιωπηλότητάς του. Ἐν παντὶ ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῆς πρακτικῆς, ὡς μηχανικὸς ἀνατραφεὶς μεταξὺ μηχανῶν. «Δὲν ὑπάρχει τι, ἔλεγεν, ὅπερ νὰ μὴ δύναμαι νὰ κάμω μόνος μου. Καὶ πυρίτιδα γνωρίζω νὰ κατασκευάζω μόνος μου ἂν δὲν ὑπάρχη ἄλλος τις πρὸς τοῦτο, καὶ κυλλίβαντας» καὶ πυροβόλα νὰ χύσω καὶ τὰς λεπτομερείας τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων νὰ διδάξω». Ἰδοὺ πῶς διὰ μιᾶς εὐρέθῃ εἰδικὸς στρατηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρχιστράτηγος, εἶτα δὲ ἀμέσως διπλωμάτης, οἰκονομολόγος, διοικητικὸς εἰς πάντα κλάδον.

Πῶς καὶ πόσον ἐψυχολόγει.—Οὐδεὶς ὑπερέβη αὐτόν ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ἀναλύειν τὴν κατάστασιν ἢ τὰς ὁρμὰς τῶν ψυχῶν, τὰ διαρκῆ ἢ στιγμιαῖα ἐλατήρια, ἅτινα ὠθοῦσιν ἢ ἀναχαιτίζουν τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει τῶν κατ' ἰδίαν, τὸ εἶδος καὶ τὸν βαθμὸν τῆς πίεσεως, ἣν δέον τις νὰ ἐξασκήσῃ. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κεντρικῆς ταύτης δυνάμεως λειτουργοῦσι πᾶσαι αἱ ἄλλαι, καὶ ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ κυριαρχεῖν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἡγεμονεῖ ἡ μεγαλοφυΐα του. Ἄλλ' ὅπως διεισδύσῃ τις εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου πρέπει πρότερον νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ἰδίαν.

«Ἠγάπησα πάντοτε τὴν ἀνάλυσιν, ἔλεγεν ὁ ἴδιος, καὶ ἂν ποτε ἠρωτευόμην σοβαρῶς ἤθελον ἀποσυνθέσει τὸν ἐρωτά μου τεμάχιον πρὸς τεμάχιον, Διὰ τὴν καὶ πῶς εἶναι ἐρωτήσεις ἃς δύναται τις ν' ἀπευθύνῃ ἀρκετὰ εἰς τὸν ἑαυτόν του. Εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι διοικητικοὶ καὶ νομολόγοι βλέπουσιν ἀφηρημένας ἐννοίας, ἄρθρα τοῦ κώδικος, προηγούμενα, αὐτὸς βλέπει τὰς ψυχὰς, οἷαι εἶναι, τὴν τοῦ Γάλλου, τοῦ Ἰταλοῦ, τοῦ Γερμανοῦ, τὴν τοῦ χωρικοῦ, τοῦ ἐργάτου, τοῦ ἀστοῦ, τοῦ εὐγενοῦς, τὴν τοῦ ἐπιζῶντος Ἰκωβίνου, τοῦ παλινოსτοῦντος μεταναστάτου, τὴν τοῦ στρατιώτου, τοῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ ὑπαλλήλου, πανταχοῦ τὸ ἄτομον δρῶν καὶ καθόλου, τὸν ἄνθρωπον ὅστις καλλιεργεῖ τὴν γῆν ἐπαγγέλεται βιομηχανίαν, μάχεται, νυμφεύεται, τεκοποιεῖ, κοπιᾷ, εὐθυμεῖ, θνήσκει.

Γνώμη τοῦ περὶ τοῦ συζύγου.—Κατ' ἀρχὴν ἐπεθύμει νὰ διατηρήσῃ τὸ διαζύγιον. «Μελετήσατε, ἔλεγε, τὰ ἦθη τοῦ ἔθνους. Ὁ μοιχὸς δὲν εἶνε φαινόμενον, εἶνε λίαν κοινὸν πρᾶγμα. Χρειάζεται χαλινός τις διὰ τὰς ἔνεκα ψευδοῦς τινος λάμψεως μοιχοῦς, ἔνεκα στίχων, τοῦ Ἀπόλλωνος, τῶν Μουσῶν κλπ.» Ἄλλ' ἐὰν ἐπεκτείνεται τὸ διαζύγιον διὰ τὸ ἀσυμβίβαστον τῶν χαρακτήρων διασεῖτε τὸν γάμον. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸν τελειῶνουν, θὰ τὸν αἰσθάνονται εὐθραυστον. «Θὰ εἶνε ὡς ἐὰν ἔλεγον, ὑπανδρεύομαι ἕως ὅτου ἀλλάξω κέφι». Μὴ σπαταλάτε δὲ καὶ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀκυρώσεως. Γάμος συναφθεὶς εἶνε λίαν σοβαρὸν νὰ διαλυθῆ.

Τὸ ὕφος του.—Πρὸς τοὺς στρατηγοὺς, ὑπουργοὺς καὶ ἀνωτέρους ὑπαλλήλους του μεταχειρίζεται ὕφος συνεσφιγμένον, θετικὸν, τεχνικὸν τῶν ὑποθέσεων. Πᾶσα ἄλλη γλῶσσα ἤθελε παραβλάψει τὰς ὑποθέσεις. Ἡ πλήρης πάθους ψυχὴ δὲν διεγείρεται ἢ διὰ τῆς συντομίας, τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιτακτικῆς τραχύτητος τῆς προφορᾶς. Διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸ πολὺ τῶν ἀνθρώπων ἔχει τὰς προκηρῦξεις του καὶ τὰ δελτία, δηλαδὴ φράσεις

δι' ἐντύπωσιν καὶ σκόπιμον ἔμφασιν, μετὰ τινος ἐκθέσεως τῶν γεγονότων ἀπλοποιημένων, διηυθετημένων καὶ νοθευμένων ἐπὶ σκοπῶ, ἐν βραχυλογίᾳ οἶνον ἐξάσιον, ὅπως θερμάνῃ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ ναρκωτικὸν ἐξάσιον πρὸς διατήρησιν τῆς εὐπιστίας, εἶδος δημοφιλῶς *μισάντζας*, ἣν λιανοπωλεῖ ἀκριβῶς τὴν κατὰλληλον στιγμὴν, καὶ τῆς ὁποίας ἀναλογίζει τόσον καλῶς τὰ συστατικὰ, ὥστε τὸ πολὺ δημόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν προσφέρει, αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν νὰ τὴν πίνῃ καὶ δὲν λείπει νὰ μεθύῃ, ἀφοῦ τὴν ἐπιεν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ὕφος του κατεσκευασμένον ἢ αὐτόματον, ἀποδεικνύει τὴν θαυμασίαν γνῶσιν του περὶ τοῦ πλήθους καὶ τῶν ἀτόμων. Πάντοτε ἠγγίσειν ὅπου ἔπρεπε, ἐπικαίρως, εἰς τὸ εὐπρόσιτον μέρος, μὲ τὸν ἀρμόζοντα μοχλόν, μὲ τὴν ὄθησιν, τὴν στάθμισιν, τὸν βαθμὸν τῆς ἀντιστάσεως ἢ τῆς ἀποτομότητος, ἥτις ἠθέληεν εἶσθαι ἢ μᾶλλον δραστηκῆ.

(Ἐκ τῶν τοῦ *Tair*).

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὁ δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου Ἀλφρέδος ἐδωρήσατο πολυτίμον αὐτόγραφον τῶ μουσεῖω τοῦ Κοβούργου εἶναι ἡ ἐπίσημος ἀγγελία τοῦ θανάτου Ναπολέοντος τοῦ Α' διαβιβασθεῖσα τῇ ἀγγλικῇ κυβερνήσει ὑπὸ τοῦ ἀντιναυάρχου Λαμβέρτ Ἰδού αὐτό.

Ἐν Ἀγίᾳ Ἐλένη 15 Μαΐου 1821.

Μεγαλειότατε,

Ἀγγέλλω ὑμῖν ὅτι ὁ στρατηγὸς Ναπολέων Βοναπάρτης ἀπέθανε τῇ 5 τοῦ μηνὸς τούτου καὶ ἐτάφη τῇ 9.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας ἐτέλεσε τῇ 22 παρελθόντος Δεκεμβρίου τὴν πρώτην θυσίαν τῇ μεγίστῃ θεότητι τῆς Ἀρμονίας. Ἐγερθεὶς περὶ τὴν αὐγὴν τῆς προτεραίας ἐπεθεώρησεν αὐτοπροσώπως τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπισήμου πομπῆς. Ἐφερε μακρὸν ποδήρη χιτῶνα κιτρίνου χρώματος καὶ ἐπιχιτώνιον ἐκ κυανοχρόου μετὰξῆς ἄμαξα συρομένη ὑπὸ ἐλεφάντων ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τῆς Μεγάλῃς Ἀρμονίας.

Οὐδεὶς ἐπὶ ποινῇ θανάτου, ἠδύνατο νὰ εὐρεθῇ καθ' ὅδον κατὰ τὴν διάβασιν τῆς πομπῆς διελθὼν ὀλόκληρον τὴν νύκτα ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ ἐθυσίασεν ἰδιοχείρως 93 ἐπιχρυσούς κυπρίνους τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀποστείλει εἰς Πεκῖνον ἐπὶ τῶ σκοπῶ τούτῳ ὁ διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας Σκάνση καύσας δὲ κατόπιν λιθανωτὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Διηγοῦνται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἔλεγεν ἐσχάτως στρατηγῶ τινι ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν κατέστησεν αὐτὸν νεώτερον κατὰ εἶκοςιν ἔτη «ὠραιότερον δῶρον, προσέθηκε, δὲν ἠδύνατο νὰ μοὶ προσφέρῃ ὁ λαός μου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ἐννενηκονταετηρίδος μου ὅσον καὶ διὰ τὰ ὠὰ τοῦ προσεχοῦς Πάσχα».

Ὁ Πρίγκηψ Βίσμαρκ προτίθεται νὰ προτείνῃ τῶ γερμανικῶ Κοινοβουλίῳ φόρον ἐπὶ τοῦ ζύθου δι' ἐκάστην λίτραν τοῦ ποτοῦ τούτου θέλει πληρῶνει ὁ πωλητὴς ἐν μόνον πένικ ἢτοι δύο ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου· τίποτε, ἀλλὰ τὸ ὅλον τοῦ νέου φόρου προὑπολογίζεται εἰς 50,000,000 φράγκων!

Ὁ διακεκριμένος γάλλος χημικὸς Φαβιὲ ἐφεῦρε νέαν ἐκρηκτικὴν οὐσίαν προτιμότεραν καὶ τῆς μελανίτιδος καὶ τῆς ρουβουρίτιδος, διότι δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ ἐπιτυχῶς πάσας τὰς τοιούτου εἶδους σκευασίας, ἔτι δὲ καὶ τὴν διὰ τὰ μεταλλεῖα ἐν χρήσει πυρίτιδα ἢ οὐσία αὕτη χειρίζεται ἀνευ πολλοῦ κόπου καὶ ἐκρήγνυται δυνάμει μόνον θρυαλλίδος ἢ δυνάμει τῆς ἐκρήξεως εἶναι ἴση πρὸς τὴν τῆς μελανίτιδος, ἢ δὲ τιμῇ πεντάκις ὀλιγωτέρα.

Προσδεόμεν εἰς τὸ ἀλληλοκτονεῖσθαι!

Ὁ διάσημος Ἑρνέστος Ρενὰν προεδρεύων ἐσχάτως τοῦ δειπνοῦ τοῦ Κελτικοῦ συλλόγου τελοῦντος τὴν ὀκταετηρίδα τῆς συστάσεώς του καὶ φέρων πρόποσιν εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν εἴμεθα ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τῶν ἀγερώχων καὶ αὐθαδῶν ὡς φυλαί τινες τοῦ κόσμου τούτου· διατηρήσωμεν τὴν ἀμοιβαίαν ἡμῶν συμπάθειαν καὶ τὴν πατροπαράδοτον εὐθυμίαν μας. Εἶναι τὸ καλλίτερον πρᾶγμα ἢ μᾶλλον ἢ καλλιτέρα φιλοσοφία· ἄς ἀγαπῶμεν τὸν κόσμον οἷος

ὑπάρχει, ἄς προσπαθῶμεν νὰ τὸν βελτιώσωμεν ἀλλ' ἀρκεσθῶμεν πρὸ πάντων εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν».

Ὁ διάσημος ζωγράφος Καμπανὲλ ἐξέθηκεν ἐσχάτως εἰκόνα παριστάουσαν τὴν βασιλίссαν τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτραν εἰς φυσικὸν μέγεθος ἡμικεκλιμένην καὶ δοκιμάζουσαν διάφορα δηλητήρια ἐπὶ καταδικασθέντων εἰς θάνατον ἵνα οὕτω ἐκλέξῃ δι' ἑαυτὴν τὸ μᾶλλον ἀνώδυνον. Ὅπισθεν τῆς νεκρᾶ δούλη σείει ῥιπίδιον ἐκ πτερῶν ἰβίδος. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐκρίθη ὡς ἀριστούργημα.

Τῇ 6 τοῦ παρόντος μηνὸς ἠνέφγη ἐν Ῥώμῃ διεθνὴς ἔκθεσις διαφόρων ἀντικειμένων ἐξ ὑφάσματος καὶ τριχάπτων μεταξὺ τῶν μᾶλλον περιέργων ἐλκύουσι τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπισκέπτου ὁ μανδύας Ναπολέοντος τοῦ Α', ὁ μανδύας τοῦ Γαριβάλλου, ἡ σημάξια τῶν χιλιῶν αὐτοῦ ἐθελοντῶν, μία συλλογὴ χειροκτιῶν τοῦ 15ου αἰῶνος μέχρι σήμερον καὶ ἡ ἱματιοθήλη Ἰννοκεντίου τοῦ 11ου.

Ἡ ἐπὶ τῶν πτωμάτων Σινῶν πειρατῶν γενομένη ἐν Τογκίνῳ αὐτοψία ἀπεκάλυψε περίεργον παρ' αὐτοῖς ἔθιμον κρύπτουτιν ὑπὸ τὴν παχείαν, ὡς φαίνεται, ἐπίδερμίδα τῶν μηρῶν πῶν τὰ χρήματα καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους των. Οἱ μηροὶ εἴκοσι πτωμάτων ἀπεδείχθησαν ἀληθῆ μεταλλεῖα.

Ἰδού τί τρώγει καὶ πίνει ἐτησίως ἕκαστος κάτοικος τῶν Παρισίων κατὰ τὴν γενομένην στατιστικὴν.

Πίνει 190 λίτρας οἴνου.

Τρώγει χιλιᾶγραμμα κρέατος 75, ἰχθύων 8, ὀρνίθων καὶ πτηνῶν 10, τυροῦ 2 καὶ 158 ὠὰ.

Ἐκ τῆς αὐτῆς στατιστικῆς ἀποδεικνύεται ὅτι ἀπὸ τοῦ 1872 μέχρι τοῦ 1881 ἔτρωγον πολὺ περισσότερον.

Ἐν Γούλουιτς τῆς Ἀγγλίας ἐγένοντο ἐσχάτως δοκιμαὶ μὲ τὸ νέον ναυτικὸν τηλεβόλον. Εἶνε τὸ μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον τηλεβόλον ἐξ ὅσων ποτὲ κατεσκευάσθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ κυλλίτης τοῦ κανονίου ζυγίζει 95 τόννους, ὥστε ἔχομεν τὸ ὅλον βᾶρος 200 τόννων. Τὸ μήκος του εἶνε 44 ποδῶν. Ἡμίσεια ἑκατοντὰς πυροβολητῶν ἐπλήρωσε τὸ πυροβόλον μὲ 600 λίτρας κόνεως κακάου καὶ μὲ ἐν σφαιροειδὲς φυσίγγιον βάρους 1800 λιτρῶν. Ἡ ἐκπυροκρότησις ἐγένετο διὰ ἡλεκτρισμοῦ, ἣν ὑπέφερε τὸ τηλεβόλον ἀνευ οὐδεμιᾶς βλάβης. Ἡ ἀποκτηθεῖσα ταχύτης ἦτο 1600 ποδῶν κατὰ δευτερόλεπτον. Λέγεται ὅτι ἡ δύναμις τοῦ πυρός τοῦ τηλεβόλου τούτου θὰ εἶνε κατὰ πηλὴν κτικῆ, εἰς ἀπόστασιν 1000 μέτρων θὰ διατρυπᾷ θώρακα 3 ποδῶν πάχους.

Ἐγένοντο ἐσχάτως τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου καὶ πρώτου θεάτρου τοῦ ἐργατικοῦ λαοῦ ἐν Πετροπόλει. Πλήθος ἄπειρον παρῆν, ὧν οἱ πλείστοι ἦσαν ἐργάται καὶ καταστηματαρχαί, εἰς οὓς ὀφείλει τὴν ἰδρυσίν του τὸ θέατρον. Παρεστάθη δὲ ἐν δημοτικὸν δρᾶμα τοῦ Ρώσσου δραματουργοῦ Ὁστρόβσκη, ὅπερ ἤρесе πολὺ εἰς τοὺς περισσότερους τῶν ἀκροατῶν. Πολλοὶ τούτων ἦσαν τῆς ἰδέας ὅτι τὰ δρᾶματα εἶνε καταλληλότερα διὰ τοὺς εὐγενεῖς καὶ πλουσίους, διὰ δὲ τοὺς πτωχοὺς εἶνε καταλληλότερα τὰ μελοδράματα, ἅτινα μετὰ κοπιώδη ἐργασίαν ψυχαγωγοῦσι καὶ διασκεδάζουσι. Ὡστε φαίνεται τὸ θέατρον θὰ συχνάζηται πολὺ. Εἶνε καλῶς διεσκευασμένον, ἐξαιρέσει τινῶν ἐλλείψεων ὡς πρὸς τὴν ὑγιεινὴν καὶ τὴν εὐμάρειαν. Εἶνε ζυλίον θὰ φωτίζεται δὲ διὰ πετρελαίου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διακόσμησιν εἶνε πτωχότατον, τὸ αὐτὸ παρατηρητέον καὶ διὰ τὴν μουσικὴν, ἥτις συνίσταται ἀπὸ χωρικὰ ὄργανα, οἷον ἀρμόνια, Βαλαλάγια (εἶδος κιθάρας) κλπ. Ἐν Πετροπόλει πολλὰ ἀπὸ τοῦ νέου θεάτρου ἀναμένονται, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ.

Ὁ γέρων ἑκατομμυριούχος Γουονῶτος, παρισινὸς τοκογλύφος, ἔχει δεκαοκταετίδα θυγατέρα Ἐσθῆρ καλουμένην, ἥς ἡ καλλονὴ μαγεύει ἅπαντας τοὺς Γάλλους ζωγράφους, ἐμπνέουσα τούτους εἰς συνθέσεις λαμπρῶν πινάκων. Μίαν ἡμέραν δ' ὅμως μανθάνει ὁ γερογιουνῶτος ὅτι ἡ κόρη του ἐτρελλαίνεται μὲ ἕνα αἰοδὸν καὶ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας περιώρισεν εἰς τὸν οἶκον τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο πλάσμα σχεδὸν εἰς ἀληθῆ δεσμά. Ἄλλ' ὁ ἐραστὴς δὲν ἦτο κουτὸς καὶ κατώρθωνε συχνὰ πυκνὰ νὰ διαφεύγῃ τὴν ἐπικρύπτησιν τοῦ γέροντος Κερβέρου· ἐσχάτως δὲ ἡ ὠραία Ἐσθῆρ, ὡς ἄλλοτε καὶ ἡ ὠραία Ἐλένη, γίνεται ἄφαντος. Γυρίζει ὁ γέρων εἰς τὸν οἶκον ζητεῖ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ μάτην. Ἐφοῦ σκωνετ' ἄερί λευκότετα πανιὰ καὶ ἡ Ἐσθῆρ μὲ τὸν τενόρο πᾶνεσ τὴν ξενιτεῖα, παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς ἡμισυ ἑκατομμύριον εἰς γραμματίαι εἰς χρυσὸν καὶ εἰς κοσμήματα. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔσπευσεν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ἀνευρεθῆ ἡ θυγάτηρ του, θὰ ἀφήσῃ νὰ τὴν καταδικάσουν, ἔνεκεν ἐγκλήματος κλοπῆς. Αὐτοὶ ἐν τοσούτῳ γλεντοῦν!

Ὁ Χρυσὸς δὲν εἶνε εἰμῆ χίμαιρα.

Νέος πρίγκηψ πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀποφοιτήσας ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς Ἀκαδημίας τῆς Βιέννης ἦλθεν ὡς λοχαγὸς εἰς τὸ μηχανικὸν σῶμα ἐν Ρουμανίᾳ, ἣτις ἦτο καὶ γενέθλιος γῆ του. Ἐκεῖ δὲν ἐπεδίωξεν οὗτος φιλόδοξα σχέδια, διὰ τέτοια πράγματα ὁ νέος μας δὲν ἐσκοτίζετο, ἀλλ' ἐδιασκέδαζε καὶ ἐξεφάντωνε. Ἐνοῦσε νὰ χαρῆ τὸν κόσμον μὲ ὄλας τὰς ἡδονὰς του. Τὸ κακὸν ἦτον ὅτι ὁ πρίγκηψ δὲν εἶχε πολλοὺς παράδες, διότι ἡ οἰκογένειά του κατὰ τινα πολιτικὴν χρεωκοπίαν ἀπώλεσεν ὄλα τὰ ἀγαθὰ τῆς. Πρὸ τίνος ὁμοῦ ἀπροσδοκῆτως τοῦφεξαν τοῦ φίλου 60,000 φράγκα ὡς κληροδότημα ὑπὸ τίνος θείας του πλουσιωτάτης. Διὰ νὰ τὰς παραλάβῃ ἐσπευσεν εἰς τὴν Βουδαπέστην, ὅπου ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ κατ' εὐθείαν μὲ τὸν θησαυρὸν του εἰς Βουκουρέστιον, ἀλλ' ἀκολούθως ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἐπείραζε νὰ κάμῃ καὶ ἓνα γυράκο παραπάνω, ἕως τὴν Βιέννην, διότι ἦτο κρίμα νὰ διέλθῃ τόσον πλησίον τῆς καὶ νὰ μὴ τὴν ἴδῃ. Ἐκεῖ μόλις ἀπεβίβάσθη εὔρε τὴν παλαιάν του παρῆαν καὶ πρὸς διασκέδασιν ἔπαιξαν μαζῆ καὶ ἓνα παιχιδάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἔνδοξος κληρονόμος ἔχασε τὰς 60,000 φρ. μέχρι λεπτοῦ!

Κλοπὴ ἐν ταχυδρομείῳ. — Πρὸ τίνος ἐγνώσθη ὅτι ἐπὶ τῆς ἀπὸ Βελιγραδίου εἰς Βουδαπέστην καὶ Βιέννην ταχυδρομικῆς γραμμῆς ὑπῆρχεν ἔλλειμμα 6,000 φρ. ἀπὸ τῶν ταχυδρομικῶς ἀποστελλομένων ἐν μικροῖς ἐσφραγισμένοις θυλακίσις χρημάτων. Ἐπὶ τῶν θυλακίων ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνακαλυφθῇ ἔχνος κλοπῆς, διότι ἅπαντα ἦσαν ἐσφραγισμένα οὐδαμοῦ καταδεικνύοντα βίαν. Ἐνεκα τούτου αἱ σχετικαὶ ταχυδρ. ἀρχαὶ ἤρνοῦτο ν' ἀποτίσωσι τὸ οὐχὶ μικρὸν ποσὸν τῶν κλαπέντων χρημάτων, ὅτε ἀπεφασίσθη νὰ κληθῇ ἐκ Βουδαπέστης, ὁ γνωστὸς καὶ λίαν ἐπιτήδειος ταχυδρ. ἐπόπτης Ράδιτς, ἂν καὶ οἱ ἐν Βελιγραδίῳ ἐθεώρουν τὴν ἔλευσίν του ὡς ματσίαν. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν λαμπρά. Οὗτος, ἀφ' οὗ ἐπληροφόρηθη ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ ἐν Βελιγραδίῳ ταχυδρομείου πεμπόμενα χρήματα ἔμενον ἀρκετὰς ὥρας παρά τινι ἐκεῖ ὑπαλλήλῳ, διέταξε νὰ γείνωσι παρὰ τούτῳ ἔρευναί.

Τὸ ἐξαγόμενον ἦτο ὅτι εὐρέθησαν παρ' αὐτῷ 4000 φρ. ἐντὸς κλειστοῦ κιβωτίου, τὰς ὁποίας μὴ δυνήθεις νὰ ἀποδείξῃ ὁ ὑπάλληλος πόθεν ἔλαβεν, συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη. Ὁ κλέπτης οὗτος, ὅστις ἦτο ἄλλοτε θεολόγος καὶ ἔπειτα φωτογράφος, κατεσκεύασεν πανομοιότυπον τῆς σφραγίδος τῆς Ἀρχῆς καὶ ἀφ' οὗ ἤνοιγε τὰ γροῦπα καὶ ἀφήρει χρήματα τὰ ἔκλειεν καὶ μὲ ὄλην τὴν προσήκουσαν προσοχὴν τὰ ἐπεσφράγιζε πάλιν. Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ Ράδιτς ἀναφέρομεν ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν, προκειμένου περὶ τῆς κλοπῆς ταχυδρομικῶς ἀποσταλέντων τῆ βασιλίσσης Ναταλία ἀδαμάντων, ἀνεκάλυψεν οὗτος φοβερὸν λαθρεμπόριον, ὅπερ ὑπέσκαπτε τὰ συμφέροντα τῆς Σερβίας.

Ἐν Βιέννῃ πλούσιός τις κόμης ἐν τινι σωματείῳ ἐξῆρε τὰ καλὰ τοῦ χειμῶνος, ὅτε εἰς τῶν φίλων αὐτοῦ «Ναί, τῷ λέγει, λέγεις ταῦτα, ἀλλὰ τὰ λέγεις σὺ, ὅστις εἶσι κελῶς ἐνδεδυμένος, ζεστὸς εἰς τὴν γοῦνάν σου καὶ δύνασαι νὰ τρέχῃς οὕτω εἰς τὰς ὁδοὺς· διότι κάθε λεπτόν σε περιμένουν ἐν θερμὸν δωμάτιον, μία φιάλη λαμπροῦ οἴνου καὶ φαγητὰ ἄφθονα ἐν τῷ οἴκῳ σου. Ἀλλὰ ἤθελα νὰ σε ἔβλεπα τί θὰ ἔκαμνες ἐὰν ἦσο πτωχόπαιδον, ξεσχισμένον, ἡμίγυμνον, τὸ ὁποῖον ὅταν ἔχῃ 10 λεπτὰ δὲν ἠξέυρει τί ν' ἀγοράσῃ ψωμὶ ἢ κάρθουνα». — «ὦ, χωρὶς ἄλλο θὰ ἠγόραζον ψωμὶ διότι ὅσον διὰ τὸ κρῦο, τὸ ὑποφέρω». — «Σὺ; οὐδὲ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἠμπόρεις νὰ κρατήσῃς ἐντὸς ψυχροῦ δωματίου καὶ μὲ ὀλίγην τροφήν». — «Στοιχηματίζομεν ὀκτὼ ἡμέρας νὰ διέλθω ἐν οἰκτρᾷ πεινᾷ». — «Μάλιστα» εἶπεν ὁ βρωῶν Μ. «στοιχηματίζομεν ὅποιος χάσει θὰ δώσῃ ἓνα γεῦμα μὲ σαμπάνια εἰς τοὺς παρόντας καὶ νὰ διανείμῃ ἐν ποσὸν σημαντικὸν δι' ἀγαθοεργοῦς σκοποῦς· σύμφωνος;». — «Σύμφωνος!» Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ κόμης Β. ὡς «πτωχὸς διάβολος» ἐγκατεστάθη εἰς ἓν δωμάτιον μὲ θερμοκρασίαν 6 βαθμῶν κελσ. μία βρωμοκαρέκλα, ἓνα παληόστρωμα ἀγύρινον, μία σαθρὰ τράπεζα μὲ ἓνα κερὶ κολλημένον εἰς μίαν ποτίλλιαν ἦσαν τὰ ἐπιπλα τοῦ πτωχοῦ κόμητος, πρὸς δὲ ἔθραυσαν ἐπιτηδες καὶ μίαν ὕαλον τοῦ παραθύρου καὶ τὴν ἐκόλλησαν μὲ χαρτιά. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ προμηθευθῇ χρήματα, διότι θὰ ἀπέθνησκεν τῆς πείνης τί νὰ κάμῃ; Ἐγνώριζε χρωματιστὴν τινα, ὅστις ἐκέρδιζε 60 λεπτ. τὴν ἡμέραν χρωματίζων κιβώτια μικρά. Τρέχει λοιπὸν ἀγοράζει χρώματα καὶ προμηθεύεται καὶ κιβώτια καὶ ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν. Σημειωτέον ὅτι ἐπιτροπεία πρὸς τοῦτο συσταθεῖσα τὸν ἐπετῆρει νυχθημερόν. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐκέρδησεν 60 λεπτὰ καὶ ἠγόρασε μίαν σοῦπαν, λουκάνικα καὶ ψωμὶ, ὀλίγο βράκι καὶ δύο παληοσιγάρα. Τὴν νύκτα ὁμοῦ κρῦο φοβερό, ἀρχίζει νὰ τουρτουρίζῃ καὶ ἐσηκῶνετο ἀδιακόπως καὶ ἐγυμνάζετο. Τὴν ἄλλην ἡμέραν μόλις κατῶρθωσε νὰ κερδίσῃ 40 λεπτὰ· τὰ ἀπαλᾶ τῶν χέρια ἦλθαν καὶ ἔγειναν κόκκαλο. Τὴν δὲ τρίτην εἶδεν ὅτι μὲ τὰ 20 λεπ. τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζε ἔπρεπε ν' ἀγοράσῃ. . . . κάρθουνα διότι ἐκινδύνευσε νὰ ξεροκοκκαλιάσῃ. Τὴν μεσημβρίαν ἦτο τόσον ἐλεεινὸς ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ πλέον, τὸ δὲ κομητάτον ἰδὸν τὴν κατάστασίν του τὸν ἐκῆρυξεν. . . . ἠττημένον! Ὁ ἀβρὸς κόμης ἔλαβεν ἀλησμόνητον πῆραν

περὶ τοῦ πῶς καλοπερνοῖν πτωχοὶ τὸν χειμῶνα. Λέγεται δ' ὅτι ἔκτοτε ἐγένετο θερμότητος προστάτης τῶν πτωχῶν. Οἱ δὲ φίλοι του τὴν ἐγέμισαν καλὰ εἰς ὑγείαν του καὶ εἰς. . . λογαριασμὸν του.

Θεὸς μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ μόνοῦ ἀνεψιοῦ καὶ κληρονόμου του
— εἶναι φρικῶδες! ἀνέκραξεν, εἶναι σπαραξικάρδιον καὶ ποῖος τώρα θὰ χαρῆ ὅταν ἀποθάνω;

Μεταξὺ νεαροῦ συγγραφέως μυθιστορήματος περισσότερον ἢ ἐλεεινοῦ καὶ τοῦ ἐπὶ πληρωμῇ ἐκδόντος αὐτὸ βιβλιοπώλου.

— Ἐπιστήσατε ὄλην σας τὴν προσοχὴν ὅπως ἐξασφαλίσθῃ ἡ διάδοσις· Ἐκεῖνος ἀπαθής·

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ μοὶ δώσητε κατάλογον τῶν ὅσοι σας γνωρίζουν ὡς συγγραφέα!

Κομφευσόμενος πρὸς φίλον του καθ' ὁδόν
— Ἀγαπητέ, ἔχω ἓνα ὑπηρετήν, μοναχὸ ζῶον! τῷ λέγω σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ βάλῃ εἰς τὸ πορτ-μονέ μου δέκα λίρας διότι αὐτὸς κρατεῖ τὸ ἔξοδον· ὁ ἀνόητος ἐλησμόνησε. . . μὲ δανεῖζεις ἓνα μετζιδιέ;

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΗΣ.

Ἄν σὲ ποῦνε καμμιὰ μέρα ἄνθρωποι κακοὶ
πῶς 'ς τὸ ἄστρο ποῦ λατρεύεις
σκότος κατοικεῖ,
— μὴν πιστεύης!

Κι' ἂν σὲ ποῦνε τὴν Αὐγοῦλα τ' ἄνθρα τὰ νωπὰ
ποῦ μυρίζεις καὶ χαϊδεύεις,
δὲν σὲ ἀγαπᾷ.
— μὴν πιστεύης!

Κι' ἂν σὲ πῆ καὶ τ' ἀηδονάκι σὰν γλυκολαλᾶ
τί ἀκόμα τὸν γυρεύεις;
μαύρη, σὲ γελᾷ!
— μὴν πιστεύης!

Κι' ἂν ποτε τὸ νεκροποῦλι σὲ εἶπῃ βραγχνά·
τί ἀκόμα τὸν λατρεύεις;
ὁ νεκρὸς ξεχνᾷ!
— μὴν πιστεύης!

Κι' ἂν σὲ πῆ, ὦ ἄγγελέ μου, κι' ὁ Θεὸς αὐτὸς,
'ς τὰ οὐράνια σὰν ἀνέβης,
δὲν ἦσαν πιστὸς.
— μὴν πιστεύης!

Μέσ' 'ς τῆς κόλασης τὰ βάρη πέταξε εὐθὺς
κι' ἂν ἀκόμη μὲ λατρεύης,
καὶ μὲ συμπαθῆς,
— μὴν πιστεύης.

Σεπτέμβριος τοῦ 1886.

ΠΟΘΟΣ.

Ἦθελα νᾶμουνα μικρὸ πουλάκι νὰ καθήσω
'ς τὴν ἄσπρη τῆς γαρουφαλιά
ποῦ τὴν ποτίζει μὲ φιλιὰ
κ' ἐκεῖ νὰ τραγουδήσω.

Κι' ἂν μὲ βρωτοῦσε γιατί κλαῖς, πουλάκι μου, μὲ πόνο;
μὲ μιὰ λαχτάρα νὰ τῆς πῶ,
γιατὶ τὸ δόλιο σ' ἀγαπᾷ
κι' ἀπ' τὴν ἀγάπη λυγνῶ.

"Αχ! ἴσως τότε μ' ἄφινε νὰ μῶ ἔς τὴν ἀγκαλιά της,
καὶ τὴν φιλοῦσα μὲ φορὰ
καὶ ξεψυχοῦσα μὲ χαρὰ
μέσ' τὰ φιλήματά της.

30 Νοεμβρίου 1885.

ΕΝΙ ΑΣΤΡΩΙ ΔΥΣΑΝΤΙ.

Μόλις ἀνέτειλας ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ ὕψη,
ἀλλὰ ἐξαίφνης ἔδυσας καὶ τέλος, φεῦ! ἐχάθης...
μίαν στιγμὴν, ταλαίπωρον, ἀστράπτων ἐθεάθης
κ' ἡ λάμψις σου ἐπέπρωτο ταχέως νὰ ἐκλείψῃ.

Ποῦ εἶσαι τώρα; ὦχεσο ὡς ὄνειρον ταχέως...
εἰς τῆς ἀβύσσου ἔπεσας τὴν σκοτεινὴν ἀγκάλην
χωρὶς ἐλπίδα καὶ χωρὶς νὰ ἀναλάμψῃς πάλιν,
εἰς λήθην ἀτελεύτητον ἐνέπεσας μοιραίως.

Οὕτω πολλάκις οἴχεται κ' ἡ νεαρὰ παρθένος
καὶ ἡ καρδιά δυστυχῆς μαραίνεται καὶ φθίνει
καὶ τῆς ψυχῆς μας ἡ χαρὰ εἰς ἓνα στόνον σβύνει
καὶ θνήσκει καὶ ὁ ἄνθρωπος παντέρημος καὶ ξένος.

Ὡ ἄστρον μου ταλαίπωρον καὶ συμπαθὲς ἐπίσης,
σὲ χαιρετῶ σβεννύμενον μὲ θλίψιν καὶ πικρίαν,
καὶ εἶθε ὅπως ἔδυσας ἐσὺ μὲ ἡρεμίαν
οὕτω νὰ ἦναι ἡρεμος τοῦ βίου μου ἡ δύσις.

Ἐν Βουγιούκ-Δερέ, τῆ 24 Αὐγούστου 1885.

I. ΠΕΤΡΟΥ ΙΩΑΝΝΙΑΝΣ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Κατὰ τῆς πνιγμονῆς.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὰς πυρκαϊὰς δὲν εἶναι τόσο τὸ πῦρ ἡ κυρία
τῆς ἀπωλείας τοσούτων θυμάτων αἰτία ὅσον ὁ καπνός, ὅστις προηγείται
τῆς πυρκαϊᾶς καὶ συνυπάρχει μετὰ τοῦ πυρός· οὗτος εἰσπνεόμενος καθιστᾷ
ἀσφυκτικούς τοὺς δυστυχεῖς καὶ διὰ τοῦτο ἀδυνατοῦσι νὰ διαφύγῃσι τὰς
φλόγας. Ἐπ' ἐσχάτων ἐδοκιμάσθη μέσον τι λίαν ἀπλοῦν καὶ πρακτικὸν
ἅμα δι' οὗ δύναται τις ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς νὰ διαφύγῃ τὴν πνιγμο-
νὴν ἀναπνέων εὐκόλως ἐν χώρῳ ὑπὸ τοῦ καπνοῦ πεπληρωμένου. Τοῦτο
δὲ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπιθέτῃ τι ἐν τοιαύτῃ δεινῇ εὐρισκόμενος θέσει
διάβροχον μανδήλιον ἐπὶ τοῦ στόματος καὶ τῶν μυκτῆρων. Τὸ εὐεφάρμο-
στον τοῦτο μέσον καθήκον ἔχομεν νὰ κοινοποιῶμεν τοῖς πᾶσιν οἱ γινώ-
σκοντες βέβαιον ὄντες ὅτι οὐ σμικρὰν παρέχομεν φιλόφρονον ὑπηρεσίαν
τῇ κοινωνίᾳ.

Ἡρωϊκὸν κατὰ τῆς λυγγὸς φάρμακον.

Μιγνύομεν βώλους τινὰς σακχάρου μετὰ καλοῦ ὄξους. Μικρὸν δὲ κοχλιά-
ριον ἐκ τοῦ μίγματος τούτου κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ λυγγὸς λαμβανόμε-
νον ἀρκεῖ ὅπως καταπαύσῃ αὐτὴν ἀμέσως. Ἐν ἡ δὲ περιπτώσει, τοῦτο
δὲ σπανιώτατον, ἐν κοχλιάριον δὲν ἐξαρκέσει ὅπως ἀμέσως ἀπαλλαγῶμεν
τοῦ ὄχληρου ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀναιδοῦς ἐπισκέπτου, λαμβάνομεν καὶ δεύτε-
ρον. Ἀπλούστατον τὸ μέσον καὶ ἐκ τῶν μάλιστα ἀκίνδυνον καὶ ἀβλαβές.

Πῶς προφυλαττόμεθα ἀπὸ τῶν εἰσπνεῶν ψυχροῦ ἀέρος.

Ὅταν πνέῃ ψυχρὸς ἄνεμος ἡμεῖς δὲ βαδίζομεν ἔχοντες αὐτὸν ἐναντίον,
λίαν φρονίμως πράττομεν ἔχοντες κεκλεισμένον καλῶς τὸ στόμα εἰσπνέον-
τες διὰ τῆς ρίνος μόνον. Τότε ὁ ἄηρ διερχόμενος διὰ τῆς ρίνος ἦτις κη-
λύπτεται ἔσθθεν ὑπὸ βλεννομεμβράνης, ἣν πλοσιώτατον τριχοειδῶν ἀγ-
γεῖον πλέγμα διατρέχει, θερμαίνεται πῶς ὑπὸ τοῦ ἀφθόνως κυκλοφοροῦντος
ἐν αὐτοῖς αἵματος πρὶν ἢ κατέλθῃ εἰς τὴν τραχεῖαν καὶ τοὺς βρόγχους,
ἡμεῖς δὲ οὐκ ὀλίγον ἀσφλιζόμεθα ἀπὸ τῶν γνωστῶν δεινῶν ἄτινα καθ' ἐ-
κάστην ἢ ψύξις καὶ ὁ τῶν βρόγχων ἐρεθισμὸς συνεπάγεται.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

— Καὶ εὐφυῆς! Καὶ πεπαιδευμένος! Καὶ ἑκατομμυριοῦχος,
τὸ ὅποιον δὲν βλάπτει διόλου.

Καὶ ἡ Μαριάννα ἐσκέπτετο ὅποιαν δύναιμι ἀπόλυτον, πόθους
ἐκανοποιημένους, φαντασιοπληξίας, χιμαίρας συνοψίζει ἄνθρωπος
τοιούτος. Σωρὸς χρυσοῦ μετακινούμενος. Ποσάκις εἶχεν ἰδῆ ἐν τῇ
ὀμίχλῃ τῶν ἀναμνήσεων, τὸ ἀγέρωχον ἐλεῖνο μείδιμα, ἀναση-
κόνον τὸν λεπτὸν μύστακά του καὶ δεικνύον τοὺς ὀξεῖς ἐκείνους
ὀδόντας λευκοτάτους ἐν μέσῳ τῆς ξανθῆς γενειάδος, ὡς ἀπλή-
στους νὰ δαγκάσωσι κατὰ μέσας σάρκας.

Ἄλλὰ ποῦ ἦτον ἄρα γε τώρα ὁ δούξ! Εἰς τοὺς Βαβύλους, ἢ
εἰς τοὺς Μορμόνους; Εἰς Ταϊτή, εἰς Γροινλανδίαν, εἰς τὸν διάβο-
λον; Αἱ ἐφημερίδες εἶχον ἀναγγεῖλαι πρὸς στιγμὴν ὅτι διωργά-
νου ἐκδρομὴν εἰς τὸν βόρειον πόλον· ἴσως λοιπὸν ἐχάθη εἰς τὰς
ὕφάλους τῆς Παγωμένης θαλάσσης· ἐμειδία τότε ἡ Μαριάννα,
συνάμα ὁμως καὶ ἐστέναξεν ὅπως ἀπροσδοκῆτως μετὰ εἰλικρινε-
στάτης συγκινήσεως, ἐξ ἀποτυχίας ἐγωῖστικῶν σχεδίων.

Ἐνθυμεῖτο ὅτι πλέον ἢ ἄπαξ ὁ Ζοσὲ προέβη μέχρι τοῦ νὰ τῇ
ὑποδείξῃ τὸ αἶσθημά του· τοῦτο δὲ ἐντὸς τῶν ὀρίων, εὐγενέστα-
τα, ὡς ὅταν εἶς καλῶς ἀνατεθραμμένος ἀνὴρ ὀμιλῇ πρὸς τὴν ἐ-
ρωμένην τοῦ φίλου του, ἀλλὰ μετὰ ἐπιφυλακτικότητος πλήρους
ὑπεννοουμένων, ὁμοιαζόντων πρὸς ἐκδηλώσεις ἔρωτος ὑποκεκρυμ-
μένας ἢ συγκαταουμένας. Ἡ Μαριάννα προσεποιήθη ὅτι δὲν ἠν-
νόησε, ἡγάπα τότε τὸν Γκὺ, ἢ ἐφρόνει ὅτι τὸν ἡγάπα, τὸ ὅποιον
εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό· ἠρκέσθη νὰ ὑπομειδῇ εἰς τοὺς ὑπαινιγμοὺς
τοῦ Ροζά.

— Πιθανὸν νὰ ὑπῆρξα ζῶν, ἔλεγε τώρα. Ἄς ἦναι! Κι' αὐ-
τὸς θὰ ἦτο, ἐν ἀνάγκῃ, ἴσως τόσο βλάξ ὅπως ἐγώ. Τὰ φιλικὰ
καθήκοντα! Τὸ φάντασμα τοῦ Γκὺ!

Ἐσιώπα, καὶ εἶτα ἐψιθύριζε ῥεμβώδης τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ζοσέ. . . . Ἰωσήφ!

Καὶ ὁμως τοῦτο ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς πικρίας τῆς νεάνιδος.
Ὁ θυμὸς τῆς ἦτο ὅτι εἶχε πράξει καλῶς. Ἄλλοι ἔχουσι τύψιν
συνειδότος διὰ τὴν ἀτιμίαν των, αὐτὴ εἶχε τύψεις διότι ὑπῆρξε
τιμία. Συχνότατα ἀνεπόλει τὸν δούκα δὲ Ροζά, καθὼς ἡ μήτηρ
τῆς Εὐχ τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισον. Θὰ ἔκαμνε ἄνω κάτω,
θὰ ἐξέπληττε, θὰ κατέστρεφε τὸ Παρίσι, ἂν ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ
δουκὸς Ροζά.

— Τέλος! . . . Ποῖος πταίει; . . . Τί βλάκας ποῦ εἶναι κἀ-
νεὶς νὰ μὴν τολμᾷ!

Ἴδου λοιπὸν ὅτι αἰφνιδίως, ἀπροόπτως, ὡς ὅτε ἀντίπαλός
τις προσφέρει ἐκνοποίησιν, ἢ τύχη ἐπανήγεν εἰς Παρισίους, καὶ
εἰς κρίσιμον ὄραν τοῦ βίου τῆς, αὐτὸν τὸν Ζοσέ, τὸν ὅποιον οὐδέ-
ποτε εἶχε λησμονῆσει καὶ ὅστις πιθανῶς τὴν ἐνθυμεῖτο, ἀναμφι-
βόλως δὲ θὰ τὴν ἀνεγνώριζεν. Ἦτο ἀνέλπιστον αὐτὸ, ἀπροσδό-
κητος βοήθεια ἐξ ἧς ἡ Μαριάννα, δεισιδαίμων ὡς πάντες οἱ κα-
τεστραμμένοι, ἦντλει νέαν πεποιθήσιν ἐπὶ ἑαυτῆς.

Πεσοῦσα, πόσον ἠδύνατο ν' ἀνεγερθῇ παρὰ τὸν βραχίονα δου-
κός! Ἦρκει μόνον νὰ θελήσῃ.

Ὁ Γκὺ καὶ ἡ Σαβίνη συνηνητήθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ὡς δύο
βοηθοί· ἐπωφελεῖτο λοιπὸν αὐτῶν, μεταχειριζομένη τὸν μὲν ὅ-
πως μεταβῆ εἰς τὸν οἶκον τῆς δὲ, καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τοῦ Ροζά.
Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ ἔχῃ πάθος ἐναντίον αὐτοῦ
τοῦ Γκὺ δὲ Λισσάκ, τοῦ αὐθάδους ἅμα καὶ βλακῶς, ὅστις τὴν
εἶχεν ἐγκαταλείψει ἄλλοτε. Ἄλλὰ, μᾶ! πρὶν ἢ τὸν ἐκδικηθῇ,
τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὡς ὄργανον. Καὶ ἔπειτα
ἡ ἐκδίκησις εἶναι πρᾶγμα τόσο κοπιαστικὸν καὶ ἀνωφελές!

Τώρα λοιπὸν ἡ ἀνεψία τοῦ Κάζερ, ἡ ἐρωμένη τοῦ Γκὺ, ἡ
γυνὴ ἦτις παρεδόθη ἢ εἶχεν ἐξαπατηθῇ, ἦτις ἐπωλεῖτο ἢ ἐπλη-
ρόνετο, ἢ νεῖνις ἦτις ἔμεινε νεῖνις κατὰ τὰ χαρακτηριστικὰ, τὴν
χάριν, τὸ παρθετικὸν θέλημα, τὸ περικοσμοῦν σειρῆνος σῶμα
— παρθένο τὸ μείδιμα, μετὰ βλέμματος διαπύρου ἐκ πάθους

— ἡ Μαριάννα — ἦτο νῦν δύο βήματα μακρὰν ἐκείνου ὃν ἀνέμενεν, ὀρεγομένη αὐτοῦ

— Ἄν ὁ Ροζά μὲ ἡγάπα ἐπὶ μίαν στιγμὴν καὶ ἐπὶ μίαν μόνην, ἔστω, πάλιν θὰ μ' ἀγαπήσῃ.

Ἐπῆρχε πνίγος ἐντὸς ἐκείνης τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ἡ Μαριάννα ἐπέμεινε ἐν τῇ θέσει τῆς, ἐκεῖ εἰς τὴν πρώτην σειρὰν, ὑπὸ αὐτὰ τὰ ὄμματα τοῦ δουκὸς ὅτε ἤθελε φανῆ, ἠσθάνετο θερμὰ καυστικὰ ρεύματα ἀνερχόμενα εἰς τὸ μέτωπόν τῆς καὶ ἐνίοτε ἐφοβεῖτο μήπως λειποθυμήσῃ ἐκ τῆς ὑπὲρ τὸ δέον θερμανθείσης ἐκείνης ἀτμοσφαιρας, ἀπομυθοῦσα ἤδη τὰς τοιαύτας ἐσπερίδας. Ἄλλ' ἔμεινε καὶ ἠτένιζεν ἀγωνιωδῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας μήτοι ἐπὶ τέλους ἐπιφανῆ ὁ περιηγητῆς, μήτοι ἐκεῖ μεταξὺ τῶν ἐρυθρῶν παραπετασμάτων τῆς σκηνῆς ἀτενίσῃ τὴν ὠχρὰν μορφήν τοῦ Ἰσπανοῦ.

Βήματά τινα μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἐκάθητο, περιστοιχουμένη ὡς βασίλισσα, πάντων τὰ βλέμματα ἐπισύρουσα καὶ τεταραγμένη πῶς ἐκ τοσούτων ἐρωτήσεων, νέα γυνὴ εἴκοσι τριῶν ἕως εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, εὐειδεστάτη ἐν τῇ λευκῇ ἐσθῆτι αὐτῆς, ξανθὴ μετὰ φυσικῶν ῥόδων ἐν τῇ κεκονιαμένη κόμητις, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐκπεπληγμένους, παρειὰν ῥοδοκόκκινον, ἔχουσα τι τὸ ἐπαρχιακὸν, καὶ τὸ ἀκτινοβολοῦν συνάμα ἐκ δροσερᾶς χάριτος — καὶ ἡ Μαριάννα ἤκουε νὰ λέγῃ τὴν κ. Ζερσὼν εἰς ὅλας τὰς παρ' αὐτῇ παρακαθημένας :

— Εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ ὑπουργοῦ!

— Ἡ κυρία Βωδραί;

— Βέβαια . . . πολὺ ἀξιαγάπητος, τί λέγετε;

— Ὁραιοτάτη, τῷ ὄντι! Δροσερά!

Καὶ εἶτα χαμηλοφώνως :

— Ὑπὲρ τὸ δέον δροσερά!

— Ὀλίγον ἐπαρχιώτισσα!

Ἀνδρική δέ τις φωνή, ἐπιεικέστερον ἀπήντα :

— Αὐτὴ, φίλε μου, δὲν μοιάζει ταῖς κοκωνίτσαις. Τὰ μαλλιά τῆς καὶ τὰ χρώματά τῆς δὲν εἶναι ξένα! Τοῦτο μ' ἀρέσει καλλίτερα!

Ὅσοι χαμηλοφώνως καὶ ἀν ἐλέχθησαν ταῦτα, ἡ Μαριάννα ἤκουε. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστρέφοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὴν νέαν ταύτην γυναῖκα τὴν ἀπαστρέπτουσαν ὡς ὁ ἀνατέλλων ἥλιος. Ἐφερε τὸ πανταχόθεν ἐπευφημούμενον ὄνομα τοῦ νέου ὑπουργοῦ ἠρχίζε τὴν δόξαν τῆς μετ' αὐτοῦ λίαν ἐπιχαρίτως, ἀνευ στόμφου ἀποδεχομένη τὸ φορτίον αὐτῆς. Τὸ συνεσταλμένον τοῦ ἀορίστου μειδιάματός τῆς, ἀνησύχου σχεδὸν, ἐφαίνετο ὡσεὶ ζήτοῦν συγγνώμην διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παρὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν, μεταξὺ δὲ ὀμίλου ἀνδρῶν, καθημένων παρὰ τὸ παράθυρον, ἦτο καὶ τις ἀνὴρ νέος, φαιδρὸς, ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς, ὅστις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὡσεὶ θέλων νὰ βεβαιωθῇ, μήπως ἡ νεαρὰ γυνὴ πλήττει, ἔβλεπε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀδριανῆς καὶ τῆς Μαριάννας.

— Ὁ δὲ κ. Βωδραί ποῦ εἶναι; ἠρώτησε τὴν κυρίαν Ζερσὼν ἡ Μαριάννα!

— Ἐκεῖνος; Εἶναι κατάντικρό σας! Νὰ, ἐκεῖ, εἰς τὸ πλάγι τοῦ κ. Κολλάρ. Καὶ σὰς τρώγει μὲ τὰ ῥυμάτια του.

Ἄ μπα! ἔκαμεν ἡ Μαριάννα μὲ τὸ ψυχρὸν τῆς μειδιάμα.

Καὶ ἐκύτταξεν ἐπίσης πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος.

Εἶχε πράγματι παρατηρήσει ἤδη τὸν ἀνδρὰ ἐκεῖνον, τὸν εὐγενεστάτου ἐξωτερικοῦ, ὅστις ἀπὸ ἱκανῆς ὥρας ἐξήταξεν αὐτὴν μετ' ἐπιμόνου προσοχῆς. Ἄλλὰ ποῦ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο ὁ κ. Βωδραί; ἦτο δὲ θελκτικώτατος τῷ ὄντι, ζωηρὸς τὸ ὕφος καὶ ἐτοιμότατος τὸ πνεῦμα. Πρὸ ὀλίγου ἔτι, διερχομένη μετὰ τῆς Σαβίνης τὸν ἤκουσε νὰ τῇ ῥίψη κολακευτικὰς τινὰς λέξεις εἰς ἃς ἐμειδίασε καταμαγευθεῖσα.

Ἄ! αὐτὸς ἦτο ὁ Βωδραί! Συχνάκις ἤκουσε νὰ ὀμιλῶσι περὶ αὐτοῦ· εἶχεν ἀναγνώσει τὰς ἀγορεύσεις του καὶ πολλάκις εἶδε μικρὰς φωτογραφίας πρὸ τῶν ὑέλων τῶν χαρτοφυλακίων· τὸ ἀποφασιστικὸν ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνδρὸς, οὗ ἐγνώριζεν ἤδη τὴν εὐγλωττίαν, τῆς εἶχεν ἀρέσει. Πῶς νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ! ἦτον ἀπαράλλακτος μὲ τὰς φωτογραφίας του!

Μεταξὺ πάντων τῶν βλεμμάτων, τῶν ἐστραμμένων πρὸς τὸν ὑπουργὸν, τὸ τῆς Μαριάννας ἐφαίνετο μᾶλλον ἐνδιαφέρον τὸν Σούλ-

πίκιον. Πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχεν ὑποστῆ καὶ αὐτὸς τὴν παράδοξον γοητεῖαν τῆς γυναικείας ταύτης μορφῆς, διερχομένης διὰ μέσου τοῦ διπλοῦ στοίχου ἀνδρῶν, κατατρωγόντων αὐτὴν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ὁ ὑπεραγαπῶν τοὺς ὀρισμοὺς καὶ τὰς ἀκριβολογίας Βωδραί οὐδέποτε ἐφαντάσθη τὸν τύπον τῆς Παρισινῆς ἄλλως πῶς, μὲ τὸ μοναδικὸν θελγητρον αὐτῆς καὶ τὸ παραχρημα δελεαστικὸν, τὸ εἰσδύον ὡς λεπτὴ τις οὐσία.

Ἡ Μαριάννα παρετήρει αὐτὸν καὶ ἄφηγε νὰ τὴν παρκτηρῇ μειδιῶσα ἐν ταραχῇ.

Αἱ ὠχρόταται παρειαί τῆς ἐγένοντο αἰφνιδίως καταπόρφυροι, ὡσεὶ ζωπρωθεῖσαι δι' ἀποτόμου ἐξάψεως πυρετοῦ, ὅτε ἐν μέσῳ θορύβου, περιεργείας καὶ βοῆς βημάτων καὶ φωνῶν, ἐπεφάνη αἰφνης ὁ κ. δὲ Ροζά, λίαν συνεσταλμένος τὸ ἐξωτερικὸν, δίδων τὸν βραχίονα τῇ κυρίᾳ Μαρσῦ, ἥτις ἤγειν αὐτὸν εἰς τὴν στενὴν σκηνὴν ὡσεὶ θέλουσα νὰ τὴν παρουσιάσῃ.

— Τέλος! νὰ τον λοιπόν!

— Αὐτὸς θὰ εἶναι βεβαίως ὁ δοῦξ δὲ Ροζά, ὀρίστε;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐκεῖνος εἶναι.

— Λαμπρὸς ἄνθρωπος!

Τὸ ὄνομα τοῦ Ροζά καὶ μόνον, χαμηλοφώνως προφερόμενον ὑπὸ γυναικείων χειλέων, ἐκτύπα εἰς τὰ ὦτα τῆς Μαριάννας ὡς ἦχος σαλπίσματος πρὸς πυροβολισμόν. Τῇ ἐφάνετο ὅτι στιγμὴ ἀποφασιστικὴ τοῦ βίου τῆς φανταστικῷ τῷ τρόπῳ.

Ἐν τῇ ζέσει μάλιστα τοῦ παροξυσμοῦ τῆς τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε τὴν δεισιδαιμονίαν τῶν χαρτοπαικῶν. Ἄμα ἀτενίσασα τὸν Ροζά διενόηθη ὅτι ἀν ἐκεῖνος, κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν τῶν βλεμμάτων ἤθελε τὴν ἀναγνωρίσει, θὰ ἐσήμαινε ὅτι δὲν τὴν ἐλησμόνησε καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ ἐλπίζῃ. Τὰ πάντα! « Οἱ ἄνδρες δὲν λησμονοῦν, εὐτυχῶς, τόσον γλήγορα καθὼς αἱ γυναῖκες, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Ἀπὸ ἐγώισμὸν ἢ ἀπὸ πόθον οἱ μὲν κατοπτρίζονται μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὰς ἀναμνήσεις των, καθὼς αὐτὸς ὁ Γκὺ, καὶ ἐπανευρίσκουν τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός των εἰς τὰ πρόσωπά μας. Οἱ ἄλλοι πάλιν λυποῦνται ἴσως διὰ τὴν εὐκαιρίαν ποῦ ἔχασαν, ὁ δὲ δοῦξ εἶναι ἀρκετὰ αἰσθηματικὸς ὥστε νὰ τὸν συγκαταλέξω μὲ τοὺς τελευταίους! »

Ἐσκέπτετο ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν διακρίνῃ ἐκεῖ ὁ Ροζά, — νὰ τὴν ἰδῇ, χωρὶς ἄλλο· καὶ κύπτουσα τὸ στῆθος ἀρκετὰ, τὸν πώγωνά ἀκουμποῦσα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐνῶ ἡ ἀριστερὰ ἔπαιζε τὸ ῥιπίδιον μετὰ γοργότητος χειρὸς Ἰσπανίδος, ἐξηκόντισε κατὰ τοῦ δουκὸς, μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς τῆς, βλέμμα θερμὸν ἀπὸ τῶν ἐκ πόθου διαπύρων ὀφθαλμῶν τῆς. Ἡ κόρη τοῦ ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ ἔχει μαγνήτην, φαίνεται. Ὁ Ροζά, ὡτε αἰσθανθεὶς τὴν ἐπαφὴν τοῦ βλέμματος τούτου κεκολλημένου ἐπὶ τοῦ προσώπου του, μετὰ γενικὸν χαιρετισμὸν, εὐγενῆ ἀλλὰ ψυχρὸν, ἀνυψώσας τὸ μέτωπον ἵνα ἰδῇ τὸ ἐξ ὠραίων γυναικῶν ἀκροατήριον, ὅπερ τῷ εἶχε παρασκευάσει ἡ Σαβίνη, παρετήρησε παρρηθὺς καὶ ὡσανεὶ μὴ ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἄλλη τις ἢ αὐτὴ καὶ μόνη, τὴν Μαριάνναν, ἥτις ἀκίνητος τὸν ἐθεώρει ἐν σιγῇ.

Ὁ Ροζά ἐφαίνετο ἐντὸς τοῦ ἐρυθροῦ βᾶθους τῶν παραπετασμάτων, μὲ τὸ ἰσχνὸν πρόσωπόν του, κανονικῶν χαρακτηριστικῶν καὶ πυρρότρυχον, ὠχρότατος παρὰ τὴν λευκότητα τοῦ λαιμοδέτου καὶ τοῦ στήθους τοῦ ὑποκαμίσου, ὡς προσωπογραφία Καστιλιανοῦ καὶ τοῦ καιροῦ Φιλίπου Β' μὲ ἐνδύματα τῶν χρόνων μας, καὶ τὴν καταμέλαιναν ἐνδυμασίαν του, κεκομμένην κατὰ τὸν νεώτερον συρμὸν, ἐποικίλλε μία μόνη κηλὶς ἐρυθρὰ, ῥοζέττα τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης. Ἐνῶ τὸ ἀπλανὲς βλέμμα του προσηλοῦτο ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπὶ τῶν φλογερῶν ὀφθαλμῶν τῆς Μαριάννας, τὸ μελαγχολικὸν πρόσωπον τοῦ Ἰσπανοῦ ἐλαμψεν αὐτομάτως δι' ἀστραπιαίου μειδιάματος. ἐξαλειφθέντος παραχρημα καὶ λήξαντος εἰς σεβαστὴν ὑπόσχεσιν τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ὅπερ ἤρκεσε νὰ περιβάλῃ τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἐντὸς πυριφλεγούς ἀτμοσφαιρας. — Μὲ ἐγνώρισε! — Εἰς τὴν στιγμὴν! Αἶ καλὰ! . . . Δὲν ἐλησμονήθη κα λοιπόν!

Καὶ, ὡς ἐν ὑπερτάτῃ ἐκρήξει χαρᾶς, ὄλον τὸ ἀναιμον πρόσωπόν τῆς ἐφωτίσθη ἐκ θαμβώδους ἐκφράσεως χαρᾶς. Ἀνυψούσα τὴν εὐθαρσῆ κεφαλὴν, προκαλοῦσα τὰ βλέμματα ὡσεὶ μετὰ περιφρονήσεως, πίνουσα ἐκάστην λέξιν ἀπὸ τὰ χεῖλη του, μὲ ἀνοικτοὺς τοὺς ῥώθωνας ὡς ἄρωμά τι ἐξ ἀνατολῆς ἤρχετο μέχρι αὐ-

τῆς, ἤκουε τὴν ἀφήγησιν ἣν ἤρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ ὁ δούξ βραδέως, μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, θωπευτικὴν, βαθμηδὸν θερμαινομένην καὶ ἀναβαίνουσαν.

Πάντες ἤκροοντο τὸν Ροζά· ἐντὸς τῆς αἰθούσης δὲν ἤκούετο ἄλλο τι ἢ ἔλαφρὸς θροῦς ῥιπιδίων, ὅμοιος εἰς πλατάγισμα περυσισμάτων. Ἐκεῖνος δὲ, μὴ προσλαμβάνων ὕψος ἀγορεύσεως, ὁμιλῶν πρὸς πάντας ὡς νὰ διηγείτο εἰς μόνην τὴν Μαριάνναν τὸ ταξείδιόν του, ἀπήγγελλε διὰ φωνῆς τόνου ἰταλικοῦ μᾶλλον ἢ ἰσπανικοῦ, μεταλλικοῦ καὶ ὄχι λαρυγγώδους, τὰς ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Νείλου ἀναμνήσεις, τὴν μελαγχολίαν τῶν καταβανίων, τὰς ἀστροκεντημένους νύκτας, τὰ τραγούδια τοῦ καμηληλάτου, τὰ ἀργὰ ὡς προσευχαί, τὰς θλιβερὰς μονήρεις τοποθεσίας, τὴν ποίησιν τῶν ἐρειπίων ἐκείνων, ἀποκοιμισμένων ἐντὸς τῆς ἐρυθρᾶς ψάμμου. Ἐνίοτε ἀνεγίνωσκε καὶ μετέφραζε συνάμα ἄσμα ἀραβικόν, ὅπερ εἶχε καθ' ὁδὸν ἀκούσει, ἀβρὸν ὡς σονέττον, βαθὺ ὡς τὸ ἄπειρον, εἰς τὸ ὅποσον αἱ αἰώνιοι λέξεις τοῦ ἔρωτος, γλυκεῖαι καὶ συγκινητικαὶ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, ἐνεῖχον ἔντασιν μεγάλην ποιήσεως μὲ τὴν σημαντικὴν χαυλιότητά των· ἄσματα δι' ὧν παροδῆται ἄγνωστοι, ἐρασταὶ πρὸ αἰώνων θανόντες καὶ σπείραντες ὡσεὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου τὴν χαρὰν ἢ τοὺς θρήνους των, ἔψαλλον τὸ χρῶμα τῆς κόμης ἢ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐρωμένης, ἐζήτουν ἐλεημοσύνην ἔρωτος παρὰ μνηστῶν νεκρῶν ἡδῆ, ὑπισχνούντο εἰς γυναῖκας, φάσματα νῦν, ῥοδόχροα ἐνδύματα καὶ ἄνθη ἅπερ δὲν θὰ ἐμάρτανεν ὁ χρόνος.

Ἐκτακτον θέλητρον ἐξεχέετο τρόπον τινὰ ἐκ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ καστιλιανοῦ τούτου, διατηροῦντος — καὶ ἐν αὐτῇ τῇ γαλλικῇ — τὸν εἰδικὸν χαρακτῆρα τῆς ποιήσεως τῆς φυλῆς αὐτοῦ, θυγατρὸς σχεδὸν τῆς Ἀνατολῆς, τῶν ἀσμάτων ἐκείνων εἰς τὰ ὅποια ἐφαίνοντο Ἀραβες θνήσκοντες διὰ τὰς ὠραίας γυναῖκας. Καὶ πάντοτε, ἀναποφεύκτως, ἡ ποίησις, περὶ ἧς ἐλάλει, ἐπανήρχετο μετὰ βαθείας μελαγχολίας εἰς ἐρωτικὰ θέματα κ' ἔρωτας βασανισμένους, πάσχοντας, σπαραγμοὺς ἀσθενῶν καρδιῶν, εἰς ἀπελπιστικὰς οἰμωγὰς ἀράβων ἀγνώστων, ἀπὸ μακρᾶς σειρᾶς ἔτων τεθαμμένων ὑπὸ τὴν ἄμμον.

Ὁ δούξ ἐφαίνετο εὐρίσκων εὐχαρίστησιν ὅπως δαπανᾷ μακρότερον χρόνον εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ἐρωτικῶν ποιήσεων ἢ εἰς τὴν ἀφήγησιν τῆς περιηγήσεώς του. Τὸ ἄτομόν του, αἱ ἴδιαι αὐτοῦ ἐντυπώσεις ἐξηφανίζοντο ὀπισθεν ταύτης τῆς διαθήκης οὕτως εἰπεῖν, τῆς αἰσθηματικῆς, ἣν μία ἀνθρωπίνη φυλὴ ἐκληροδοτεῖ εἰς ἑτέραν. Ἡ Μαριάννα ἐρρίγει, πιστεύουσα ὅτι ἀνεκάλυπτεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ροζά τὴν θέλησιν τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ ἰδίως περὶ αὐτῆς καὶ πρὸς αὐτήν. Ἄλλοτε εἰς τὸν οἶκόν του ἐνώπιον τοῦ Λισσάκ δὲν ἐσυνειθίζεν ὁ Ζοσὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, ὀκλάζων ἐπὶ διβανίου, ὡς ἄραψ ῥαψωδὸς ν' ἀφηγῆται;

Καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἐπανερχομένην εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητος· ἐφαντάζετο τὸ ἐργαστάσιον τῆς ὁδοῦ Λαβάλ· ἡ αἰθουσα τῆς Σαβίνης Μαρσὲ ἐχάνετο, ὁ Ροζά τῇ ἐψιθύριζε λέξεις εἰς τὸ οὖς, τὴν ἐκύτταζεν, ἄφινε νὰ μαντεύηται ὁ ἔρωτος του, παρόντος τοῦ Γκύ! Τί θὰ εἶπῃ Γκύ; Ἡ Μαριάννα δὲν ἐφρόντιζεν ἢ μόνον διὰ τὸν Ροζά· μόνος ὁ δούξ ὑπῆρχε σήμερον ἐν τοῖς ζῶσιν. Ὁ Γκύ μῆπως καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἐξήσκησεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ βίου της; Ποῦ τὸν εἶδε, ποῦ τὸν ἔξυρει; Τὸν Ροζά περιεκύκλου νῦν μὲ τὸ διάπυρον βλέμμα της.

Ὁ δὲ Σουλπίκιος, τὸν ὅποσον δὲν ἔβλεπε πλέον, δὲν ἀπέσπα τὰ ὄμματά ἀπὸ τῆς Δεσποινίδος Κάζυερ. Τὴν εὐρίσκεν ἐξαίσιαν. Τὸ μαγνητικὸν ἐκεῖνο ρευστὸν ὅπερ ἐξεχέετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἔπιπτεν ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅστις ἀλλοφρονῶν, οὐδὲ λέξιν ἀκούων ἀπὸ τὰς διηγήσεις τοῦ κ. δὲ Ροζά, καθήλου τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τῆς γοητευτικῆς αὐτῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ συγκρίνῃ πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἐκεῖ πλησίον καθημένην.

Ἡ Ἀδριανὴ ἦτο λίαν εὐειδῆς, κανονικωτέρας εὐμορφίας, μὲ τὴν γλυκοῦ ξανθοῦ χρώματος κόμην της, ἢ ἡ ἄτακτος ἐκείνη πυρρόθριξ, ἀλλὰ — περίεργον πρᾶγμα — ποτε δὲν τοῦ ἐφάνη τόσον ψυχρὰ, ὅσον ἐκείνη τὴν ἐσπέραν καθημένη καὶ βλέπουσα χωρὶς νὰ σαλεύῃ μὲ τὸ αἰώνιον μειδιάματά της, τὸ ὀλίγον συνεσταλμένον.

Ὁ Σουλπίκιος ἐταράσσετο ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἄκομψον ἐκεῖνο τῆς

Ἀδριανῆς, καταφανεστέρων πλησίον τῆς ἐπιδεξίου ἀφελείας, τῆς χαριεστάτης στάσεως, τῆς ὀφιοειδοῦς γραμμῆς τῆς εἰκόνας τῆς ἀνησυχου ταύτης γείτονος, τῆς ἀλαμπῶς ὠχρᾶς, μὲ κεκλεισμένα τὰ χεῖλη, τὰ παραδόξου σχηματισμοῦ, φαινόμενα ὡς ἀνεσηκωμένα προκλητικῶς. Αὐτὴ ἦτο, χωρὶς ἄλλο, ὁ τόπος τῆς Παρισινῆς, μὲ ὄλον τὸ μεθυστικὸν γόητρόν της, τὴν ἔκκρισιν ἐκείνην τῆς δελεαστικῆς κακίας, ἣτις ἐκρέει ἀπὸ τὰ ὄμματα καὶ πολλῶν τιμίων ἔτι νεανίδων· καὶ ἔκ τινων λέξεων τοῦ κ. Ροζά περὶ δηλητηρίου παρασκευαζομένου ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, ὁ Σουλπίκιος ἐφθάνεν εἰς τὸ συμπέρασμα καθ' ἑαυτόν, ὅτι τὸ ὑπουλότερον, τὸ διὰ γλυκυτέρου καὶ ἀσφαλεστεροῦ τρόπου θανατηφόρον, ἦτο ἡ ἐνστάλαξις αὐτῆ τοῦ γυναικείου βλέμματος εἰς αὐτὴν τὴν σάρκα ἀνδρῶς τινος, καὶ εἶχε δίψκν τοῦ ποθητοῦ τούτου δηλητηρίου, τοῦ μεθυστικοῦ καὶ ἠδυστάτου.

Ἦτο ἀνυπόμονος ἕως οὗ τελειώσῃ ὁ δούξ τὴν διάλεξίν του. Τί τὸν ἐνδιέφερον αὐτὰ τὰ ταξείδια, καὶ αἱ μεταφράσεις ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ, αὐτὴ ἢ ποίησις τῆς Ἀνατολῆς ἢ τὸ δηλητηρίον τῆς Ἀμερικῆς; Τὸν εἶχε καταλάβει ἰδιοτροπία νὰ μάθῃ τί συλλογίζετα ἄρα γε ἐν τοιοῦτο θελξικάρδιον πλᾶσμα, ὡς ἡ Μαριάννα. Ἄ, τί ὠραῖο κορίτσι! Ἠρώτησε τὸ ὄνομά της· ἐγνώριζε τὸν μπάριμπα Κάζυερ ἐκ τύχης· ὁ ζωγράφος τῷ εἶχεν ἀπευθύνει ἄλλοτε ὑπόμνημα λιθογραφημένον: *Περὶ τῶν μέσων τῆς ἠθικοποιήσεως τῆς τέχνης διὰ τῆς ιδέας.*

Ὁ ὑπουργὸς, ἀκούων τὸν Ροζά ἐδοκίμαζε τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τῆς ἀτονίας, ὅπερ τὸν κατελάμβανεν ἐν τῇ βουλῇ, ὅσakis ῥήτωρ ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ διὰ μακρῶν, κατὰ τὴν ὠραν τοῦ δειπνίου.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ τοῦ νὰ εἶπῃ εἰς τὸν παρ' αὐτῷ καθήμενον προθυπουργόν·

— Νὰ ζητήσωμεν τὸ τέλος τῆς συζητήσεως;

Ὁ κ. Κολλάρ (ὁ ἐκ Νάντης) ἐμειδίασεν, ἀλλὰ διπλωματικῶς ἐμφαίνων διὰ τοῦ ὕψους ὅτι ἀποδοκιμάζει τὸν Ροζά καὶ θεωρεῖ κἄπως ἔλλειψιν σοβαρότητος ἐκ μέρους τοῦ συναδέλφου του τὸν ἀστεϊσμόν. Ἄλλως ὁ δούξ μόνον τὸν Σουλπίκιον ἐπληττεν· οἱ πάντες τὸν ἤκουον εὐφροσύνως· ὁ αἰσθηματίας ἐκεῖνος ῥήτωρ μετεβάλλετο ἀμέσως εἰς εἴρωναν καὶ ὁ σύννομος καστιλιανὸς εἰς ὄξυν καὶ εὐθυμον παρισινόν· εἰς τὴν ψυχρὰν φυσιογνωμίαν του τὸ ἐλάχιστον μειδιάμα ἐφαίνετο παρευθὺς ἐλκυστικώτατον. Ἡ Μαριάννα εὐρίσκεν αὐτὸν περίφημον, ἢ μᾶλλον τὸν ἐπανεῦρισκε τοιοῦτον, οἷον τὸν εἶχεν ἀφίσει, λεπτόν, ἀβρὸν καὶ ἀφελέστατον ἐν τῷ μεγαλείῳ του. Ὅταν ἐτελείωσε, φρενητιώδη χειροκροτήματα ἐξερράγησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ· ἐχειροκροτοῦν μέχρι τῶν παρακειμένων θαλάμων, ἔνθα εἶχον σιωπήσει διὰ νὰ τὸν ἀκούσωσιν. Ὁ Ροζά, διὰ τῆς χειροκροτιφόρου χειρὸς του ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγε, μετ' ἀξιοπρεποῦς εὐγενείας, ὅτι ἡ διάλεξις του δὲν ἦτο ἀξία τοιούτων, καὶ ἐδέχετο τὰ συγχαρτήρια ὅπως ἀνθρώπος τῆς καλῆς κοινωνίας δέχεται χαιρετισμόν, καὶ ὄχι, ὡς τενόρος, ἐπευφημίας. Προσεπάθει νὰ διανοίξῃ δίοδον διὰ μέσου τῶν νεανιῶν, οὔτινες τὸν εἶχον περικυκλώσει.

— Τέλος πάντων! εἶπεν ὁ Βωδραὶ, μὲ φωνὴν ἀκουομένην σχεδόν.

Αὐτὴ ἦτο ἡ στιγμὴ, ἣν ἀνέμενεν. Θὰ ἠμπόρει λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν δεσποινίδα Κάζυερ!

Ἄρμησε νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονα εἰς τὴν Μαριάνναν.

Ἡ κυρία Μαρσὺ, ταχεῖα, σπεύδουσα, εἶχεν ἤδη κάμει κατοχὴν τοῦ κυρίου Ροζά, περιστοιχουμένου ὑπὸ πλήθος ἀνθρώπων θορυβωδῶς συγχαίροντων αὐτῷ. Ἄλλως ἡ Μαριάννα θὰ ἐπορεύετο πρὸς αὐτὸν κατ' εὐθείαν, ὡς ἐσκέπτετο νὰ τὸ πράξῃ. Ἀλλὰ καὶ ὁ βραχίον τοῦ Βωδραὶ δὲν ἦτο εὐκαταφρόνητος· ὁ νέος ὑπουργὸς ἦτο τὸ σημαντικὸν πρόσωπον τῆς ἐσπερίδος. Ἐκύτταξε τὸν Σουλπίκιον κατὰ πρόσωπον ἀτενῶς, ὡς ζητοῦσα λόγον τῆς σπουδῆς μεθ' ἧς εἶχε προσέλθει πρὸς αὐτήν, ταραχθέντα δὲ ἐκ τοῦ ἐξεταστικοῦ τούτου καὶ εἰρηνικοῦ πως βλέμματος, περιέβαλεν ἀμέσως διὰ θελξικαρδίου μειδιάματος.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ.